ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 54ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Ι. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

17.—Σχέσεις ἀστυνομικῶν καὶ λαοῦ κατὰ τὴν κατοχὴ καὶ στάση αὐτῶν ἔναντι τῶν κομμουνιστῶν.

18.—Πῶς οἱ κομμουνισταὶ προπαρασκεύασαν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο στὴν κατοχή.

19.—Ἐνίσχυση τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς καὶ ἐκμετάλλευση αὐτοῦ.

20.—Στάση τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1943—1944).

17. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς κατοχῆς τῶν Ἀθηνῶν οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, στάθηκαν στὸ πλευρὸ τοῦ λαοῦ. Μαζὶ ἐταπεινώθηκαν, μαζὶ πείνασαν, μαζὶ δέχτηκαν ἐγκληματικὲς ἐπιθέσεις ἀπὸ κακοποιοὺς τῶν στρατευμάτων κατοχῆς, μαζὶ τέλος ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ μίσους κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Παράλληλα ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπῆρξαν πρωτοπόροι σὲ κάθε ἐθνικὴ προσπάθεια, εἴτε ἔμμεση εἴτε ἄμεση. Κατεσκόπευαν παντοῦ καὶ πάντοτε τοὺς κατακτητάς, τοὺς παρακολουθοῦσαν μυστικὰ καὶ προελάμβαναν ἢ ἐμπόδιζαν κατὰ τὸ δυνατὸ τὰ ἐγκλήματά τους κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν. Εἰδοποιοῦσαν ἢ ἐφυγάδευαν τοὺς καταζητουμένους ἀπὸ τοὺς Γερμανοϊταλοὺς σὲ ὁποιαδήποτε ἰδεολογία ἢ κοινωνικὴ παράταξη καὶ ἂν ἀνῆκαν καὶ τέλος οἱ ἐκλεκτότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἐνετάχθησαν σὲ κλιμάκια ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, σὲ δίκτυα μεταβιβάσεως πληροφοριῶν στοὺς Συμμάχους καὶ σὲ ἄλλες πολὺ ἐπικίνδυνες μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν συμμάχων στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν στὴν Ἀστυνομία παρὰ ἐλάχιστους, πού, εἴτε ἀπὸ συμφέρο, εἴτε ἀπὸ ἀρριβισμό, εἴτε καὶ ἀπὸ ἠττοπάθεια, γιατὶ πίστεψαν στὸ ἀήττητο τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, τοὺς συνεπάθησαν ἁπλῶς ἢ τοὺς

ἐνίσχυσαν στὶς ἐνέργειές τους ποὺ στρέφονταν κατὰ τῶν Συμμάχων καὶ ἑπομένως κατὰ τοῦ συμφέροντος τῆς Πατρίδος.

Ἡ πρώτη ἐνέργεια τῶν κατακτητῶν ἦταν ὁ ἀφοπλισμὸς τῆς Ἀστυνομίας. Ἀπηγόρευσαν στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ κατέχουν ἀτομικὰ ὅπλα καὶ ἐπέτρεψαν νὰ φέρουν τὰ ὑπηρεσιακά τους μόνον περίστροφα μὲ 12 φυσίγγια. Ἀλλὰ ὁ κύριος ὁπλισμὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀθηνῶν ὑπῆρχε στὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα, τὸ ὁποῖο εἶχε 300 αὐτόματα ὅπλα ΣΤΑΓΙΕΡ, ἄφθονα πυρομαχικά, 120 μοτοσυκλέττες τρίκυκλες καὶ δίκυκλες, 25 αὐτοκίνητα καὶ πολλὰ ποδήλατα. Ὅλα αὐτὰ ἀφῃρέθησαν καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐδόθησαν 20 μόνον αὐτόματα ὅπλα κατωτέρας ποιότητος καὶ 50 ντουφέκια μὲ ἐλάχιστο ἀριθμὸ φυσιγγίων γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν ἀστυνομικῶν. Ἔτσι, ἡ Ἀστυνομία, ἄοπλη σχεδόν, ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀντιμετωπίζῃ, ὄχι μόνον τοὺς κοινοὺς ἐγκληματίες ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς κακοποιοὺς τῶν στρατευμάτων κατοχῆς, οἱ ὁποῖοι διέπρατταν ληστεῖες, φόνους καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀδικήματα.

Ὅπως ξαίρουμε ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔμπαιναν στὰς Ἀθήνας ἦσαν σύμμαχοι μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσία καὶ ἔρχονταν ὡς ἐλευθερωταὶ τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εἴτε ἦσαν κατάδικοι στὶς φυλακές, εἴτε ἦσαν ἐκτοπισμένοι στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ἢ στὸ χῶρο τῆς Ἀκροναυπλίας. Ἡ πρώτη πράξη λοιπὸν τῶν Γερμανῶν ἦταν ἡ ἀπελευθέρωση τῶν κομμουνιστῶν αὐτῶν. Ἔτσι ὅσοι ἦσαν ἐκτοπισμένοι ἐπανῆλθαν στὶς ἑστίες τους, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἦσαν στὶς φυλακὲς ἀπελευθερώθησαν. Οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ ἐλευθέρωσαν τότε καὶ τὸ Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸν Νικ. Ζαχαριάδη, ποὺ ἦταν κατάδικος στὶς φυλακὲς Κερκύρας. Παράλληλα ἐπετράπη στοὺς Βουλγάρους κομμουνιστὰς καὶ παρέλαβαν ἀπὸ τὸ χῶρο ἐκτοπισμοῦ Ἀκροναυπλίας σημαίνοντας Ἕλληνας κομμουνιστὰς γιὰ νὰ συνεργαστοῦν καὶ δράσουν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν.

Ἡ Ἀστυνομία ἔβλεπε καὶ παρακολουθοῦσε ὅλα αὐτὰ καὶ φόβος συνεῖχε τὰ μέλη αὐτῆς, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι τ ρ ί α δ ι κ τ α τ ο ρ ι κ ὰ κ ρ ά τ η ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι, ἡ Γερμανία τοῦ Χίτλερ καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση τοῦ Στάλιν, συνηργάζοντο κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς μοναδικῆς τότε συμμάχου της, τῆς Ἑλλάδος. Τὸ μέλλον διεγράφετο μελανό. Ἦταν ἐνδεχόμενο ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ Ἑλλάδα νὰ διαμελιστῇ καὶ ἡ Ἰταλία νὰ πάρῃ ὡς δῶρον ἀπὸ τὸ Χίτλερ, γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της, ἀνάλογο μερίδιο πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο πῆρε ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἀπὸ τὴν Πολωνία. Καὶ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ δὲν ἐκάμφθησαν καὶ τότε. Ἄρχισαν νὰ παίρνουν θέση ἐναντίον τῶν τριῶν Φασισμῶν, τοῦ Χίτλερ, τοῦ Μουσολίνι καὶ τοῦ Στάλιν. Παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις τῶν τριῶν συνεργαζομένων συγκροτημάτων καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ μολονότι ἀπελευθερώθησαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δὲν συνεπάθουν καθ' ὁλοκληρίαν τὸν Ἰταλικὸ φασισμὸ καὶ ἐστρέφοντο κατὰ τῶν Ἰταλῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν, γιατὶ ὁμολογουμένως τὸ Γερμανοσοβιετικὸ σύμφωνο εἶχε προκαλέσει γενικὴ ἀναστάτωση σ' ὅλη τὴν πορεία καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ κομ. κόμματος, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ προσανατολισμὸ στὶς κατευθύνσεις του. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1941 κηρύσσεται ὁ πόλεμος τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Οἱ ἐδῶ Γερμανοὶ σπεύδουν τότε νὰ βροῦν καὶ νὰ συλλάβουν τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστάς, τοὺς ὁποίους εἶχαν οἱ ἴδιοι ἀπελευθερώσει καὶ ζητοῦν γι' αὐτὸ τὴ συνδρομὴ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀδιαφοροῦν· ἀδιαφοροῦν γιατὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση εἶναι ὑποχρεωμένη πιὰ νὰ πολεμήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸ τῶν συμμάχων καὶ τῆς Ἑλλάδος, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ τῶν Ἀθηνῶν πρέπει κατ' ἀνάγκη νὰ θυμηθοῦν τὴ φορὰ αὐτὴ ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι Ἕλληνες δὲν μποροῦν νὰ παραδοθοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία στὰ χέρια τῶν κακτακτητῶν. Ἔτσι, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἄλλοτε εἶχαν εἰδικῶς ἀναλάβει τὴ δίωξη τῶν κομμουνιστῶν ποὺ δροῦσαν παράνομα, διασκορπίζονται σὲ διάφορες ὑπηρεσίες καὶ ἐπιδεικνύουν ὄχι μόνον ἀδράνεια

ἀλλὰ καὶ ἀνυπακοὴ στὶς διαταγὲς καὶ ἀπειλὲς τῶν κατακτητῶν νὰ βροῦν καὶ συλλάβουν κομμουνιστάς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα διευκόλύνουν τὴν ἀπόκρυψη καὶ διαφυγὴ τούτων.

Οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ (Γκεσταπὸ) διαμαρτύρονται καὶ ἀπειλοῦν ἀκόμη τοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικούς. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν κλονίζεται, κανεὶς δὲν παραδίδει Ἕλληνες στοὺς κατακτητάς. Τὸ ἔτος 1941 λήγει καὶ μπαίνουμε στὸ ἔτος 1942, ὁπότε νέα φάση παρουσιάζεται, γιατὶ ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται οἱ πρῶτες ἐνεργητικὲς ἐκδηλώσεις Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Κατὰ τὴν Ἐθνικὴ ἑορτὴ τοῦ 1942, ὁ λαὸς ἀνεξαρτήτως κοινωνικῶν πεποιθήσεων συγκροτεῖ διαδηλώσεις στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, παρὰ τὶς ἀπαγορευτικὲς διαταγὲς τῶν κατακτητῶν. Διατάσσεται τότε ἀπὸ αὐτοὺς ἡ Ἀστυνομία νὰ τὶς διαλύσῃ, ἀλλ' ἀρνεῖται καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ βλέπουν μὲ εὐχαρίστηση τὴν πρώτη αὐτὴ ἐνεργητικὴ ἐκδήλωση Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ Ἀξιωματικοὶ ὑβρίζουν χυδαῖα καὶ ἀπειλοῦν τοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικούς,ἀλλὰ κανεὶς δὲν κινεῖται κατὰ τῶν διαδηλωτῶν καὶ γίνεται ἐπίσημη δήλωση ὅτι ἡ Ἀστυνομία σὲ κανένα λόγο καὶ σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ ἐπεμβαίνῃ, ὁσάκις γίνονται πατριωτικὲς ἐκδηλώσεις, θὰ περιορίζεται δὲ μονάχα στὴν δίωξη τῶν κοινῶν ἐγκλημάτιῶν. Τοῦτο ἀναγκάζονται νὰ παραδεχθοῦν καὶ οἱ κατακτηταί. Τὴν τακτικὴ αὐτὴ ἔναντι τῶν κομμουνιστῶν ἀκολουθεῖ ἡ Ἀστυνομία μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως, μολονότι τὸ κομ. κόμμα μὲ τὶς διάφορες ὀργανώσεις του ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1942 μετέτρεψε τὸν Ἐθνικὸ ἀγῶνα σὲ κοινωνικό, μὲ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ποικιλοτρόπως ἔβλαψαν τὴν Ἑλλάδα.

18. Ἀπὸ τὸ 1942 οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις ἀνασυγκροτήθηκαν σιγὰ-σιγὰ ὡς ὀργανώσεις ἐπαναστατικὲς μὲ συνθήματα ἐθνικοαπελευθερωτικὰ καὶ κοινωνικά. Κατὰ τὸ στάδιο αὐτὸ τῆς ἀνασυγκροτήσεώς των ἀναπέτασαν τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν καὶ καλοῦσαν πρὸς συνεργασία τοὺς Ἕλληνες, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν πεποιθήσεων. Πρὸς τοῦτο καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσουν ὑπόνοια στοὺς ἐθνικόφρονες πολίτες ὅτι τοὺς παρασύρουν πρὸς τὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογία, ἵδρυσαν τὴν ὀργάνωση μὲ τὸν τίτλο Ἐθνικὸ ἀπελευθερωτικὸ μέτωπο (Ε.Α.Μ.), ἡ ὁποία παρουσιάζονταν ὡς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ πλαισιόνονταν ἀπὸ δοκιμασμένους κομμουνιστὰς ὡς ἡγετικὰ στελέχη.

Παράλληλα σὰν στρατιωτικὴ ὀργάνωση ἱδρύεται ὁ Ἑλληνικὸς λαϊκὸς ἀπελευθερωτικὸς στρατὸς (Ε.Λ.Α.Σ.) μὲ τὰ ἴδια συνθήματα καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἔναρξη ἀνταρτοπολέμου κατὰ τῶν κατακτητῶν. Τέλος μέσα στὶς πόλεις συγκροτοῦνται ἡ Ἐθνικὴ πατριωτικὴ ὀργάνωση νέων (Ε.Π.Ο.Ν.) καὶ ἡ ὀργάνωση προστασίας λαϊκῶν ἀγωνιστῶν (Ο.Π.Λ.Α.) τῆς ὁποίας ἁρμοδιότης εἶναι ἡ ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. σχετικὰ μὲ τὴ θανάτωση τῶν ἀτόμων ποὺ δὲν συμφωνοῦσαν καὶ ἀντιδροῦσαν σ' αὐτούς.

Οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς ἀνησύχησαν τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἤξευραν τὰ μυστικὰ τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι γρήγορα θὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐφαρμογὴ τῶν κομμουνισμοῦ καὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, προκαλοῦντες ἐμφύλιο πόλεμο καὶ τρομοκρατία.

Καὶ δὲν διεψεύσθησαν. Στὸ τέλος τοῦ ἔτους 1942 καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1943, οἱ σκοποὶ τοῦ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, ΟΠΛΑ ἔγιναν πιὸ συγκεκριμένοι Δὲν περιορίζονταν στὴν ἡγεσία τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἀλλὰ ἔρριχναν συνθήματα καθαρῶς κομμουνιστικά.

Καθένα ποὺ δὲν ἀσπάζονταν τὰ συνθήματα αὐτά, τὸν θεωροῦσαν ἐχθρὸ καὶ τὸν καταδίκαζαν σ' ἐξόντωση.

Ἔτσι, ἐκηρύχθη πιὰ ἐπίσημα ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Τὸ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΟΠΛΑ, δὲν ἀνέχονταν τὴν ὕπαρξη ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀνταρτικῆς ἀπελευθερωτικῆς ὀργανώσεως ἢ ὁμάδος. Ἡ ΕΚΑ τοῦ Συνταγματάρχου ΨΑΡΡΟΥ καὶ ὁ ΕΔΕΣ τοῦ

Στρατηγοῦ ΖΕΡΒΑ καὶ ἄλλες πολλὲς ἐθνικὲς ὁμάδες ἀνταρτῶν στὴν Πελοπόννησο κηρύχθηκαν σὲ διωγμὸ καὶ ἐξόντωση. Ὁ Συνταγματάρχης Ψαρρὸς ἐσφάγη ἀπὸ τὸν ΕΛΑΣ δόλια καὶ διαλύθη τὸ σύνταγμά του. Οἱ ὁμάδες τῆς Πελοποννήσου διελύθηκαν ὅλες καὶ ἐσκοτώθηκαν οἱ ἀρχηγοί τους. Ὁ Ζέρβας ἐχτυπήθη ἐπανειλημμένα ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ δράσῃ στὴν Ἤπειρο. Στὰς Ἀθήνας ἐξαπολύθηκε τρομοκρατία μὲ συλλήψεις καὶ δολοφονίες ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔπαιρνε ὀξύτητα καὶ ἔνταση. Οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὶς ὀργανώσεις τους ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, ΟΠΛΑ, προπαρασκεύαζαν δραστήρια τὴν ἐξέγερση γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας. Οἱ κατακτηταί, σὰν ἀντίπαλοί τους, παίρνουν δεύτερη θέση, γιατὶ κύριος ἐχθρὸς θεωρεῖται ὁ Ἕλλην ἐθνικόφρων καὶ αὐτὸς πρέπει κυρίως νὰ καταβληθῇ.

19. Οἱ κατακτηταὶ Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοί, καὶ ἰδίως οἱ Γερμανοί, ποὺ κατάλαβαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ὄχι μόνον ἠνέχθησαν τὶς ὀργανώσεις αὐτές ἀλλ' ἔμμεσα τὶς ἐβοήθησαν κατὰ ποικίλους τρόπους. Σημαίνοντες κομμουνισταὶ ποὺ ἔπεσαν στὰ χέρια τους, τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους ἢ τοὺς ἔδωσαν εὐκαιρίες νὰ δραπετεύσουν. Στὶς περιπτώσεις ἀπαγωγῶν Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν, ἐνῷ ἠμποροῦσαν οἱ Γερμανοὶ νὰ ἐπιτύχουν ἄμεσο ἀπελευθέρωση, ἄφηναν νὰ γίνουν οἱ φόνοι, γιὰ νὰ δυναμώνῃ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Παράλληλα συγκρότησαν γιὰ τὴ δίωξη τῶν κομμουνιστῶν, διάφορες ὀργανώσεις, δῆθεν ἐθνικιστικές, ἐνῷ πραγματικὰ ἦσαν συγκροτήματα Ἑλλήνων κακοποιῶν ποὺ ἐξεπαιδεύοντο ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Ες—Ες κλπ. γιὰ τὴ διάπραξη φόνων τῶν κομμουνιστῶν ἢ τῶν ἐθνικιστῶν πρακτόρων τῶν συμμάχων καὶ ἐνέτειναν ἔτσι τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Δυστυχῶς πολλοὶ ἐγκληματίαι τοῦ τύπου αὐτοῦ εἰσεχώρησαν καὶ στὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ἤτοι τὴν Ὑπηρεσία ἡ ὁποία ἠσχολεῖτο μὲ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ διέπραξαν ἐγκλήματα σκληρά. Ἔτσι ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἐνετάθη καὶ πῆρε μορφὴ ἀλληλοσφαγῆς τελειώνοντας τὸ ἔτος 1943 καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1944.

Ἡ τότε κατοχικὴ Κυβέρνηση τοῦ Ράλλη βρέθηκε σὲ μία κατάσταση τέτοια, ποὺ ἐπέβαλε τὴν προστασία τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν. Ἐζήτησε ὅπλα ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, γιὰ νὰ συγκροτήσῃ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀπὸ ἐθνικόφρονες πολίτες καὶ νὰ προστατεύσῃ ἔτσι τὶς πόλεις. Οἱ Γερμανοὶ ἔδωσαν ὅπλα γιατὶ ἔτσι ἐνέτειναν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο καὶ εἶχαν ὄφελη, δεδομένου ὅτι, ὅπως νόμιζαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ ἔμενε πιὰ καιρὸς στοὺς Ἕλληνες νὰ δράσουν σὲ μεγάλη κλίμακα ἐναντίον τους. Τὸ ἂν τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ὠφέλησαν ἢ ἔβλαψαν τὴν Ἑλλάδα δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρίνω. Τοῦτο θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ κριθῇ πολὺ βραδύτερα. Πάντως τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀπετέλεσαν ἀντίδραση στὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἂν ὄχι ἄλλο τίποτε ἐμάκρυναν τὸ χρόνο τῆς κομμουνιστικῆς ἐξεγέρσεως πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι μέσα σὲ ἀλληλοσφαγές, τρομοκρατία καὶ πλήρη σύγχυση φθάσαμε στὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944.

20. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ 1943—1944 τῆς προπαρασκευῆς γιὰ τὴν ἐξέγερση ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις ΚΚΕ, ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΟΠΛΑ, πρὸς κατάληψη τῆς ἐξουσίας στὴν πρωτεύουσα ἡ Ἀστυνομία Πόλεως Ἀθηνῶν ἐδοκιμάσθη σκληρά.

Ὅλοι γενικῶς οἱ ἀστυνομικοὶ παρέμειναν πιστοὶ στὴν ἰδέα τῆς ἀντιδράσεως (σαμποτὰζ) πρὸς πᾶσα διαταγὴ τῶν Γερμανῶν καὶ στὴν ἴδια τῆς προστασίας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν ποὺ κατεδιώκοντο ἀπὸ αὐτοὺς χωρὶς νὰ ἐξετάζονται οἱ κοινωνικὲς πεποιθήσεις τους. Ἀποτελοῦσε ἀρχὴ νὰ μὴ παραδίδεται στοὺς Γερμανοὺς Ἕλληνας πολίτης (ἐξαιρουμένων τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν ποὺ συνεργάζονταν μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὰ Ες—Ες κλπ.) ὁποιοδήποτε ἀδίκημα κι' ἂν διέπραξε καὶ μὲ ὁποιοδήποτε πρόσχημα. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν τρομοκρατῶν κομμου-

νιστῶν τῆς ΟΠΛΑ καὶ τοῦ ΕΛΑΣ οἱ ὀρθῶς σκεπτόμενοι ἀστυνομικοί, πιστοὶ στὸ καθῆκον τους, ἄφοβοι καὶ συνετοὶ ἐτάχθησαν στὸ πλευρὸ τῶν ἀόπλων καὶ ἀνυπερασπίστων ἐθνικιστῶν πολιτῶν καὶ διακήρυξαν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψουν καμμιὰ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια ἐναντίον τους, ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦν ἰδεολογικὰ μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τούτου ἔπεσαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ ποὺ ὑπηρετοῦσαν ἰδίως στὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, γιὰ τὴ δράση τοῦ ὁποίου θὰ ἀσχοληθῶ ἰδιαίτερα. Δυστυχῶς ὅμως, ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐπειδὴ ἐκινοῦντο ἀπὸ διάφορες ἰδέες καὶ εἶχον πιθανῶς ὡρισμένους δεσμοὺς καὶ ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ ΕΑΜ ἐτήρησαν στάση παθητικὴ γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἐγκληματική. Αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ καταταχθοῦν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες.

α) Σὲ κείνους, ποὺ ἀνῆκαν ὀργανικῶς στὸ Κ.Κ.Ε. καὶ εἶχαν ἀναλάβει ὑπεύθυνες θέσεις στὴν ὀργάνωση τῆς ΟΠΛΑ, καὶ ποὺ φέρνουν καὶ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ σύλληψη καὶ ἐκτέλεση τῶν συναδέλφων τους κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐξέγερση τοῦ Δεκεμβρίου 1944.

β) Σὲ κείνους, ποὺ συμπάθησαν τὸ ΕΑΜ καὶ πιθανῶς εἶχαν ἀναλάβει ὡρισμένες ὑποχρεώσεις, ἕνεκα δὲ τούτου, λόγῳ τῆς θέσεως ποὺ εἶχαν, ἐξυπηρέτησαν κατὰ πολλοὺς τρόπους τοὺς σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ καὶ ἠνέχθησαν τὰ ἐγκλήματά τους.

γ) Σὲ κείνους ποὺ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο γιὰ τὸ ἄτομό τους ἐκρύβοντο σὲ διάφορες ἀφανεῖς Ὑπηρεσίες καὶ παρὰ τοὺς βαθμοὺς ποὺ εἶχαν, δὲν ἔπερναν θέση καὶ δὲν προσέφεραν καμμιὰ ἐργασία οὐσιαστικὴ ἐκτὸς ἐκείνης τοῦ πελάτου τοῦ Ταμείου καὶ τῆς Ἐπιμελητείας τῆς Ἀστυν. Διευθύνσεως.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ κυρίως οἱ ἀνώτεροι ἀπεδείχθησαν ἀνάξιοι τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Πατρίδος, γιατὶ στὶς κρισιμώτερες στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ αὐτοδικία ὠργίαζαν εἰς βάρος τῶν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων πολιτῶν, οἱ πρῶτοι μὲν ἐπρόδωσαν τὸ καθῆκον τους καὶ ἔγιναν ἡγέτες ἢ βοηθοὶ καὶ συνεργάτες τῶν ἐγκληματιῶν, οἱ ἄλλοι δὲ ἠνέχθησαν τὴν κατάλυση ἀπὸ τοὺς τρομοκράτας κομμουνιστὰς τῆς ἐννοίας τῆς Ἀστυνομίας, τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῆς καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτὴν τῶν πολιτῶν, ἀναμένοντας ὡς ἀντάλλαγμα τῆς στάσεώς των αὐτῆς τὴ διατήρησή των ὡς ἀστυνομικῶν σὲ περίπτωση ἐπιτυχίας τῆς κομμουνιστικῆς ἐξεγέρσεως, τὴν ὁποία ἀνέμεναν καὶ ἐπίστευαν ὅτι θὰ ἐκραγῇ πολὺ σύντομα.

Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι καὶ ἀμερόληπτοι κριτές, δὲν πρέπει νὰ διστάσουμε στὴν ἀναγνώριση τῶν σφαλμάτων τῆς ἡγεσίας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴ τοῦ 1943—1944.

Καὶ τὰ σφάλματα αὐτὰ ἦσαν τ' ἀκόλουθα : α) ὅτι τοὺς ὕποπτους κατὰ τὰ φρονήματά τους ἀστυνομικοὺς δὲν ἀπέβαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ Σῶμα, ὅπως εἶχε ὑποχρέωση ἢ δὲν ἐξουδετέρωσε κατὰ ἕναν ὁποιοδήποτε ἄλλο ἄμεσο τρόπο, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐτοποθέτησε σὲ ἐμπιστευτικὲς θέσεις μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ξέσπασε ἡ στάση, κατασκοπεύοντας ἔτσι τοὺς τίμιους ἀστυνομικοὺς καὶ παρασκευάζοντας τὶς διαταγές τους γιὰ τὴ σύλληψη καὶ τὴ δολοφονία τῶν συναδέλφων τους.

β) Ὅτι δὲν ἐνίσχυσε ὅσο ἔπρεπε τὴ μόνη ἀστυνομικὴ δύναμη ποὺ μάχονταν κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν ἔνοπλα, δηλαδὴ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐξεδήλωνε μὲ ποικίλους τρόπους τὴν ἀντίδραση καὶ τὴ δυσφορία πρὸς αὐτό, ἀφήνοντας νὰ συκοφαντοῦνται οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ὑπηρετοῦσαν σ' αὐτό.

γ) Ὅτι ἐνῷ ἀνεμένετο καὶ ἦταν καταφανὴς ἡ προσεχὴς ἔκρηξη τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως στὴν Ἀθήνα, δὲν ἐμελέτησε καὶ δὲν κατήρτισε ἕνα πρόγραμμα ἀμύνης μὲ συγκεκριμένες διαταγὲς γιὰ τὴ δράση τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, στὴν περίπτωση τῆς ἐξεγέρσεως καὶ τὴ σύμπτυξή τους σ' ἐπίκαιρα καὶ ἰσχυρὰ οἰκοδομικὰ συγκροτήματα ἱκανὰ νὰ δράσουν ἀποτελεσματικά. Παράλληλα διεμοίρασε στὰ

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ο ΨΥΧΟΔΥΝΑΜΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΟΡΡΑΓΟΥΝΤΩΝ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Μία ἀπὸ τὰς μορφὰς τῆς Τηλεπαθείας εἶναι καὶ ἡ Τηλεκινητική, ἡ ὁποία καταπλήσσει βαθύτατα, διότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ψυχοδυναμισμὸς τοῦ ψυχορραγοῦντος ἔχει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου ὄχι μόνον βούλησιν καὶ λογικὸν ἐνσυνείδητον, ἀλλὰ καὶ μηχανικὴν δύναμιν.

Θὰ ἀναφέρομεν ὡς ἀπόδειξιν τὸ κατωτέρω παράδειγμα ποὺ συνέβη στὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Βαρθολομαίου Γκύζη, ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη.

Κατὰ τὸ 1925, ἔμεναν στὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ οἱ δίδες Ντίνα, Καλομοῖρα καὶ Μαρίκα Κωβαίου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη φαίνεται νὰ ἦτο ἰσχυρὸν μέντιουμ. Ἐπανειλημμένως ἠκούοντο κρότοι ἀνεξήγητοι, βηματισμοί, ἀνοίγματα θυρῶν κλπ., τὰ ὁποῖα τοὺς ἐτρομοκρατοῦσαν, διότι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν τὴν αἰτίαν των.

Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἐδειπνοῦσαν καὶ ἐπειδὴ ὁ καθηγητὴς ἔλειπε καὶ ἐφοβοῦντο, εἶχαν κλειδώσει ὄχι μόνον τὴν ἐξώθυραν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ὅπου εὑρίσκοντο.

Ἡ Ἑλένη Ζακυνθινοῦ, ἕνα τῶν ἀρίστων τηλεπαθητικῶν μέντιουμ τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».

Ἡ Ντίνα μάλιστα, ὅταν ἡ Καλομοῖρα ἐκλείδωσε, πρὸς περισσοτέραν βεβαιότητα, ἐστήριξε τὸ δάκτυλον στὸν σύρτην καὶ ἐγύρισε διὰ δευτέραν φορὰν τὸ κλειδί.

Ἐξαφνα ὅμως κατὰ τὰς 11 1/2, ἡ κλειδωμένη πόρτα ἄνοιξη μόνη της διὰ μιᾶς ὀρθάνοικτη, τὸ δὲ γεγονὸς ἐπροξένησε τόσον τρόμον, ὥστε ἐγκατέλειψαν πανικόβλητοι τὴν τραπεζαρίαν καὶ κατέφυγαν στὸ ἄνω πάτωμα, ὅπου ἦτο τὸ δωμάτιόν των.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τούτοις ἐκτύπησαν δυνατά, στὴν ἐξώπορτα. Ἦτο ὁ ἀδελφός των, ποὺ τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας πέθανε ὁ πατέρας των στὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως (συνοικία Γαργαρέτας).

. . . . . .

Καὶ τώρα τὶ νὰ εἰπῇ κανεὶς διὰ τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ φαινόμενον;...

ἀκραῖα Τμήματα τὰ ὅπλα ποὺ ἔστειλαν οἱ Σύμμαχοι, ἐνῷ ἦταν γνωστὸν ὅτι τὰ Τμήματα αὐτὰ βρίσκονταν σὲ ἀδυναμία νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν.

δ) Ὅτι ὑπέκυψε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση στὴν οὐσιαστικὴ διάλυση τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος καὶ δὲν ἀντέδρασε στὴν ἀξίωση τῶν κομμουνιστῶν νὰ περιορισθῇ καὶ νὰ φυλακισθῇ ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς κ. Σ. Μπουραντᾶς, ὁ μόνος δηλαδὴ ποὺ μποροῦσε νὰ διευθύνῃ μὲ ἐπιτυχία στὴν Ἀθήνα τὴν ἀστυνομικὴ δύναμη ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ καταλάβουν τὴν ἀρχή.

Τὰ λάθη αὐτὰ καὶ τὸ ὅτι ἔστω τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἔγινε ἀντιληπτὸ τὸ μέγεθος τῆς Ἐθνικῆς Συμφορᾶς ποὺ ἐπαπειλεῖτο, συνετέλεσαν στὸ νὰ μὴ προστατευθοῦν καὶ νὰ μὴ σωθοῦν ἑκατοντάδες ἀστυνομικοὶ καὶ χιλιάδες ἐθνικόφρονες πολίτες ποὺ ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν καὶ κατακρεουργήθηκαν. (Συνεχίζεται)

Δύο ὑπάρχουν ἐξηγήσεις :

Ἢ ὅτι τὸ φαινόμενον προεκλήθη ἀπὸ τὸν ψυχοδυναμισμὸν τοῦ θνήσκοντος, ποὺ φυσικὰ θὰ ἐσκέπτετο τὰ ἀπόντα παιδιά του, ἢ ὅτι προῆλθε ἀπὸ τὴν Ντίνα, τῆς ὁποίας τὸ ὑποσυνείδητον διῃσθάνθη τὸν θάνατον τοῦ πατρός της.

Στὴν πρώτην περίπτωσιν δέον νὰ παραδεχθῶμεν ἀναγκαίως ὅτι ὁ ψυχοδυναμισμὸς (Ψυχὴ) τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ νὰ ἐξασθενῇ καὶ ν' ἀτονῇ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὀργανικὰ συστήματα, ἀπ' ἐναντίας φαίνεται ὅτι κρατεῖ τὸ λογικόν του καὶ ἀποκτᾷ συγχρόνως ὑπεραν θρώπους ἰδιότητας.

Ἀλλέως φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ὅτι ἠθέλησε νὰ εἰδοποιήσῃ ἔστω καὶ συμβολικῶς τὰ παιδιά του διὰ τὸ δυστύχημα.

Πῶς ὅμως κρατεῖ τὸ λογικόν, ἐνῷ ὁ ὀργανισμὸς νεκροῦται;...Ὑπάρχει λοιπὸν ἐπιβίωσις τοῦ λογικοῦ ἐ γ ὼ μετὰ θάνατον;...

Ἐξ ἄλλου πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ ἐκπεμπόμενος αὐτὸς ψυχοδυναμισμὸς (Ψυχὴ) νὰ ἠμπορῇ ν' ἀνοίγῃ κλειδωμένην θύραν;...Πῶς ὅμως μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις ἀνατρέπει ὑλικὰ ἀντικείμενα;

Καὶ ἀφοῦ ἔχει τὰς καταπληκτικὰς αὐτὰς δυνατότητας, διατὶ νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ ἐκδηλωθῇ καθαρώτερα. Π.χ. νὰ εἰπῇ ἔστω μὲ ἀκουστικὴν ψευδαίσθησιν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου του, ἢ νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ὅραμα διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσε, ὅπως συνέβη σ' ἄλλας περιπτώσεις;...

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι αἱ ἰδιότητες αὐταὶ τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον ἔχουν ὅρια, ὅτι συναντᾷ ἐμπόδια ὑλικά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπερνικήσῃ καὶ δι' αὐτὸ ἐκλέγει τὸν τρόπον τῆς ὀλιγωτέρας ἀντιστάσεως, μέχρις ἁπλοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπως π.χ. στὸ ἄνοιγμα τῆς κλειδωμένης θύρας.

Ἡ δευτέρα ἐξήγησις στὴν περίστασιν αὐτὴν εἶναι ἐξ ἴσου πιθανή, ἴσως μάλιστα καὶ λογικωτέρα.

Πράγματι, διατὶ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ψυχοδυναμικὴ ἐκπομπὴ ἡ ἀνοίξασα τὴν θύραν προῆλθεν ἀπὸ τὸν θνήσκοντα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν κόρην του, ποὺ ὡς εἴπομεν ἦτο ἰσχυρὸν μέντιουμ;...

Σ' ὅλα τὰ τηλεκινητικὰ μέντιουμ, ὅπως περιεγράφη ἐν ἐκτάσει στὸν τόμον τοῦ 1930 τῶν «Ψυχικῶν ἐρευνῶν», παρατηροῦνται συνεχῶς ὅμοια φαινόμενα. Φυσικόν, λοιπόν, εἶναι τὸ ὑποσυνείδητον τῆς Ντίνας, ἐρεθισθὲν ἀπὸ τὴν διαίσθησιν τοῦ δυστυχήματος καὶ μὴ κατορθῶσαν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον σαφῆ εἰδοποίησιν περὶ αὐτοῦ, κατέφυγε στὸ ἄνοιγμα τῆς κλειστῆς θύρας διὰ ψυχοδυναμικῆς ἐκπομπῆς, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ οὕτως ἢ ἄλλως ὅτι κάτι τὸ ἀσύνηθες συνέβαινε.

Καὶ στὴν δευτέραν αὐτὴν περίστασιν, ὅμως, ἐξάγεται ἓν ἀφαντάστου σπουδαιότητος πόρισμα :

Ὅτι ἐνίοτε ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸ σῶμα ὡρισμένων ἀτόμων κάποιος δυναμικὸς παράγων μὴ προσπίπτων στὰς ἀτελεῖς αἰσθήσεις μας καὶ ποὺ ἐνεργεῖ ἐνσυνειδήτως καὶ λογικῶς πρὸς ὡρισμένον σκοπόν.

Καὶ ἰδοὺ ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις τῆς «ΨΥΧΗΣ» τὸ μεγαλείτερον δῶρον ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ ἐπιστήμη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀφ' οὗ ἐπὶ χιλιάδες ἔτη τώρα, ματαίως φιλοσοφία καὶ θρησκεία προσεπάθησαν νὰ δώσουν τὴν ἀπόδειξιν αὐτήν.

Διὰ τὴν δευτέραν ἐξήγησιν συνηγορεῖ καὶ μία κατάθεσις τοῦ καθηγητοῦ κ. Γκύζη ὅτι πολλάκις κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς τῆς Ντίνας εἰς τὴν οἰκίαν, ἠνοίγοντο αὐτομάτως κλειδωμέναι θῦραι. Ἐνίοτε ἐκλείδωνε ὁ ἴδιος τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος του καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἔβλεπε ν' ἀνοίγῃ αὐτομάτως. Ἐσηκώνετο καὶ τὴν ἐξανακλείδωνε καὶ τὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνετο, τόσα δὲ περίεργα πράγματα συνέβαιναν τακτικά, ὥστε ἔφθαναν νὰ τ' ἀποδίδουν ὅλοι σ' ἕνα σκελετὸν φυλαττόμενον ἐντὸς προθήκης στὸ γραφεῖον τοῦ καθηγητοῦ.

Ἄλλη περίπτωσις :

'Ο γνωστὸς ζωγράφος καὶ ἀνακαινιστὴς τῶν εἰκόνων τῆς 'Εθνικῆς Πινακοθήκης κ. Γεώργιος Χατζόπουλος, ὅταν ἐπανῆλθε ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ὅπου ἐσπούδαζε, ἐξύπνησε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔβλεπε στὸν ὕπνον του μιὰ παλαιὰν ὑπηρέτριάν των. Τὴν «Μαρίαν τὴν ἀραπίνα, ἢ 'Αραπομαρίαν» ὅπως τὴν ἔλεγαν. Τῆς διηγήθη τότε γελῶν τὸ ὄνειρον.

—Μὰ ἀκριβῶς ἡ 'Αραπομαρία εἶναι κάτω αὐτὴ τὴ στιγμή...τοῦ εἶπεν ἐκείνη. Ἔμαθε πῶς ἔφθασες καὶ ἦλθε νὰ σὲ ἰδῇ.

....

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν διὰ νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι περὶ τῆς Τηλεπαθείας ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῇ μήπως ὁ κ. Χατζόπουλος ἤκουσε στὸν ὕπνον του τὴν φωνὴν τῆς παλαιᾶς ὑπηρετρίας, ποὺ φυσικὰ τοῦ ἦτο γνωστοτάτη, καὶ τοῦ ἐξύπνησε τὶς ἀναμνήσεις του. Ἡ φωνὴ αὐτή, τότε, θὰ ἐπροκάλεσε τὸ ὄνειρον.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὅμως ἡ ἀπόστασις τοῦ κοιτῶνος τοῦ κ. Χατζοπούλου ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅπου ἔμενε ἡ ὑπηρέτρια ἦτο τόση, ὥστε ἀπεκλείετο ἐντελῶς νὰ φθάσῃ ἡ φωνή. Ὥστε πρόκειται περὶ ἁπλῆς Τηλεπαθείας ἐμφαντικῆς μορφῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κοιμώμενος εὑρίσκετο εἰς κατάλληλον κατάστασιν (μείωσις τοῦ ἐνσυνειδήτου—ὕπνος) διὰ νὰ γίνῃ καλὸς δέκτης. Τρίτη περίπτωσις :

'Ο κ. 'Αντώνιος Ρουμπέν, πρώην διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «'Οπινιὸν» τῆς Θεσσαλονίκης, εὑρισκόμενος εἰς 'Αμπελοκήπους, ἤκουσεν ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, κατὰ τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κρότον ἀνοιγομένης θύρας. Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ εὑρισκόμενος ἐν ἡμιληθαργικῇ καταστάσει εἶδε τὴν ἀσθενῆ μητέρα του, ἥτις τοῦ εἶπε :

—'Αντουάν! 'Εγὼ πεθαίνω...Μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δυὸ ἀδελφῶν σου.

'Επετάχθηκε τότε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Ἡ πόρτα ἦτο ὄντως ἀνοικτή, ἐνῷ τὴν εἶχε κλειδώσῃ!

Τὸ πρωῒ ἐλήφθη τηλεγράφημα ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ὥραν τοῦ φαινομένου, ἀπεβίωσεν ἐν 'Αλεξανδρείᾳ ἡ μήτηρ του ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμοὺς συνεπείᾳ καρδιακῆς ἐπιπλοκῆς.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Οἱ μουσικοὶ τῆς Κρατικῆς 'Ορχήστρας τῆς Οὐγγαρίας, ζητοῦν ἀπὸ τὸν μαέστρο τους νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὶ σημαίνουν οἱ λέξεις κεφαλαιοκρατία, σοσιαλισμός, κομμουνισμὸς καὶ ἀντίδρασις.

«'Ακοῦστε» λέει ὁ μαέστρος. «Ἂν κάποιος ἀκροατὴς μᾶς δώσῃ 100 φιορίνια γιὰ νὰ παίξουμε ἕνα μουσικὸ κομμάτι τῆς ἀρεσκείας του, αὐτὸ εἶναι κεφαλαιοκρατία. Ἂν δεχθῇ νὰ μοιράσω τὰ 100 αὐτὰ φιορίνια σὲ ἴσα μέρη μεταξύ μας, αὐτὸ εἶναι σοσιαλισμός. Ἂν ὅμως κρατήσω τὰ 100 φιορίνια γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν σᾶς δώσω τίποτα, αὐτὸ εἶναι κομμουνισμός. Καὶ τέλος ἂν διαμαρτυρηθῆτε γιὰ τὴν ἀδικία, αὐτὸ εἶναι ἀντίδρασις».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ*

–ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΣΥΜΒΑΛΛΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ–

Ὑπὸ κ. ΚΩΝΣΤ. ΜΑΡΓΑΡΗ
Ἐπιθεωρητοῦ Σχολείων Δράμας

1.—Κοινωνικοὶ παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος. α) οἰκογενειακὸν περιβάλλον, β) ἐξωτερικὸν περιβάλλον, γ) κινηματογράφος.
2.—Φυσικοὶ καὶ βιολογικοὶ παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος.
3.—Παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἐκ τοῦ πολέμου.
4. Φάκελλοι διὰ τὴν ἰατροπαιδαγωγικὴν παρακολούθησιν.

1. Κοινωνικοὶ παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Ἕνα σοβαρὸ κοινωνικὸ πρόβλημα, ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης, ἀπησχόλησε πολὺ κατὰ τὴν τελευταία πεντηκονταετία πολλοὺς ἐπιστήμονας, δικαστάς, ἰατρούς, ψυχολόγους, παιδαγωγούς, σ' ὅλες τὶς χῶρες. Ἰδιαιτέρως ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης ἀνησυχεῖ περισσότερο τοὺς ἁρμοδίους εὐθὺς μετὰ τοὺς πολέμους, γιατὶ τότε παρουσιάζεται μιὰ μεγάλη αὔξηση στὸν τομέα αὐτόν. Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καταβάλλεται καὶ στὴ χώρα μας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ προσπάθεια, λόγῳ σοβαρᾶς αὐξήσεως τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, κρίναμε σκόπιμο νὰ ἐκθέσωμε ὡρισμένες σκέψεις ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν καὶ μερικὰ στοιχεῖα ἐκ σχετικῆς μελέτης ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ὅλοι οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ σοβαρὰ ἐπὶ χρόνια μὲ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα, διαιροῦν γενικὰ τοὺς παράγοντας ποὺ ἐπιδροῦν ἐπὶ τῶν ἀντικοινωνικῶν ἐνεργειῶν τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὸ ὁδηγοῦν καὶ στὴν ἐγκληματικότητα, σὲ τρεῖς κυρίως ὁμάδες: τοὺς κοινωνικοὺς παράγοντας, τοὺς φυσικοὺς καὶ βιολογικοὺς παράγοντας καὶ τέλος τοὺς παράγοντας ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸν πόλεμον.

α) Στοὺς κοινωνικοὺς παράγοντας ὑπάγεται κατὰ κύριον λόγον τὸ περιβάλλον τοῦ παιδιοῦ καὶ ἰδιαίτερα ὁ ρόλος τῆς οἰκογενείας. Τὸ ὅτι ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ τὸν σπουδαιότερο παράγοντα ἀγωγῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως τοῦ παιδιοῦ, αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο καὶ γνωστὸ πλέον σ' ὅλους. Ἑπομένως μία κυρία πηγὴ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἡ μὴ καλὴ οἰκογενειακὴ ὀργάνωση.

Ἔχουν παρατηρήσει ἀπὸ στατιστικὲς τῶν περισσοτέρων χωρῶν, πὼς τὸ παιδὶ ποὺ ὁδηγεῖται στὸ παιδικὸ δικαστήριο προέρχεται κυρίως ἀπὸ οἰκογένειες τῶν ὁποίων τὸ κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον εἶναι χαμηλό. Συμφώνως μὲ μιὰ μελέτη εἰδικοῦ, τοῦ Δρος Μενύ, ἐπὶ 839 παιδιῶν, 65 ο/ο ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐγκληματίας προήρχοντο ἀπὸ διαλελυμένη οἰκογένεια. Ἡ στατιστικὴ τοῦ Δελτίου τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Μόλλ, δίνει τὰ ἑξῆς στοιχεῖα ἐπὶ 4.221 περιπτώσεων παιδικῶν ἐγκλημάτων: 1.607 παιδιὰ ἦσαν ὀρφανά, ἐκ τῶν ὁποίων 406 ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς, ἤτοι 38,5 ο/ο, 1.210 παιδιὰ προήρχοντο ἀπὸ ἀλκοολικοὺς γονεῖς (28,5 ο/ο), 561 παιδιὰ ζοῦσαν ἀνάμεσα σὲ γονεῖς ποὺ δὲν εἶχαν νόμιμο γάμο (12,7 ο/ο), 16 παιδιὰ προήρχοντο ἀπὸ τοξικομανεῖς γονεῖς (7,5 ο/ο), 228 παιδιὰ ἦσαν νόθα, 189 παιδιὰ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς δὲν εἶχαν ἁρμονικὲς σχέσεις καὶ 139 παιδιὰ ἀπὸ γονεῖς καταδίκους.

Ὁ κ. Ζαννερέλ, πρόεδρος τοῦ παιδικοῦ δικαστηρίου τῆς Γενεύης, διεκήρυττε πὼς εἶναι σπάνιο ἡ μελέτη μιᾶς αἰτίας ἀπὸ παρατήρηση ἐγκληματικοῦ παιδιοῦ νὰ

---

* Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύουν ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Τὸ Βῆμα» τὴν μελέτην περὶ «παιδικῆς ἐγκληματικότητος» τοῦ κ. Κωνστ. Μάργαρη, ἐπιθεωρητοῦ τῶν Σχολείων Δράμας μετεκπαιδευομένου εἰς Ἑλβετίαν.

μὴ βρεθῆ μπροστὰ σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ νὰ διατελῆ ἐν διχοινοία, ἐν διαστάσει καὶ ἐν διαλύσει. Ἑπομένως ἡ οἰκονομική, πνευματικὴ καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἠθικὴ κατάσταση τῆς οἰκογενείας ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς λόγους τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

β) Ἐκτὸς ὅμως τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ τὸ ἐ ξ ω τ ε ρ ι κ ὸ π ε ρ ι β ά λ λ ο ν, ὁ δ ρ ό μ ο ς, οἱ συναναστροφές, τὰ καμπαρέ, τὰ μπάρ, ὁ κινηματογράφος καὶ τὰ διάφορα ἔντυπα, ἀσκοῦν σημαντικὴν ἐπίδραση ἐπὶ τῶν νέων. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ τῶν παιδιῶν ποὺ δὲν φοιτοῦν πλέον στὸ σχολεῖο καὶ δὲν ἐργάζονται μετὰ ταῦτα κανονικά, ἡ πόση ποτῶν καὶ ἡ παραμονή των σὲ καφενεῖα, μπάρ καὶ καμπαρὲ ἀσκοῦν μιὰ μεγάλη ἐπίδραση. Ὁ περίφημος δικαστὴς Οὐέτς, στὸ σχετικὸ βιβλίο του ὑπογραμμίζει τὸν ρόλον αὐτὸν καὶ γράφει : «Ἡ πλειονότης τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν μας ἔχει εὕρει στὴν αἴθουσα τοῦ καμπαρὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πτώσεως, τῆς παραστρατήσεως, τῆς μυήσεως στὴ σεξουαλικὴ ἀπειθαρχία, τῶν χειροτέρων παρεκκλίσεων τῆς διαγωγῆς της. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, γιὰ τ' ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες αἰτίες τῆς ἠθικῆς διαστροφῆς».

Στὴν Γενεύη, ὁ κανονισμὸς τοῦ 1930 ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἀγωγὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὁρίζει σαφῶς ὅτι ἡ εἴσοδος στὰ καμπαρέ, μπὰρ καὶ ἄλλα παρόμοια δημόσια κέντρα εἶναι ἀπηγορευμένη στοὺς ἀνηλίκους τῶν δύο φύλων ποὺ ἔχουν ἡλικία κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Εἶναι ἐπίσης ἀπηγορευμένο νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀνήλικα ποὺ ὑπόκεινται στὴν ὑποχρεωτικὴ φοίτηση καὶ εἶναι κάτω τῶν 18 ἐτῶν σὲ ἐπιχειρήσεις θεαμάτων, καφενείων, καμπαρὲ κλπ.

γ) Ἡ βλαβερὰ ἐπίδραση τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῆς νεότητος εἶναι σπουδαιοτάτη. Πολλοὶ δικασταί, ψυχίατροι, παιδαγωγοὶ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἔχουν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ λεπτὸ αὐτὸ πρόβλημα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοποθετοῦν τὸν κινηματογράφο μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος. Διακεκριμένος δικηγόρος ὁ κ. Κολλὰρ ποὺ ἔχει ἀσχοληθῆ εἰδικὰ μὲ τὰ ζητήματα αὐτά, διακηρύττει μεταξὺ ἄλλων: «Ὁ κινηματογράφος ἀπέβη ἕνα μέσον διαφθορᾶς γιὰ τὴ σημερινὴ νεότητα καὶ μία ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς ἐγκληματικότητος. Γιατὶ ὁ κινηματογράφος ὑπαγορεύει τὴν ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος καὶ μυεῖ στὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν, διεγείρει τὰ ἐρωτικὰ ἔνστικτα, χαλαρώνει τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν νέων γενεῶν, ἡ σκοτεινότης τῆς αἰθούσης εὐνοεῖ τὶς ἀντίθετες πρὸς τὰ καλὰ ἤθη πράξεις, τέλος τὸ πάθος τοῦ σινεμὰ ὠθεῖ μερικοὺς νέους νὰ κλέπτουν γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πληρώσουν τὸ εἰσιτήριο».

Ἐπίσης ὁ κ. Ρορβρουά, διευθυντὴς τοῦ κεντρικοῦ σχολείου παρατηρήσεων τοῦ Μὸλλ τοῦ Βελγίου, ὑποστηρίζει μὲ δύναμη τὴν καταστρεπτικὴν ἐπίδραση τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων. Ἐν τούτοις, ὅμως, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι εἰδικοὶ στὰ ζητήματα αὐτὰ ποὺ ἔχουν ἀντίθετες γνῶμες. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Μπέρθ, βρῆκε μόνον 5 ο/ο ἀπὸ τὰ παιδιὰ μὲ ἐγκληματικὲς προδιαθέσεις, ποὺ ἐξήτασε, νὰ εἶναι φίλοι τοῦ κινηματογράφου, ὁ δὲ Χήλυ, νομίζει ὅτι μόνον σὲ 1 ο/ο τῶν περιπτώσεων ἡ ἐπίδραση τοῦ κινηματογράφου εἶναι ἄμεση καὶ εὐθεῖα.

Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἀπόψεων τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ πολύπλοκο τοῦ προβλήματος καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς ἡ ἐπίδραση τοῦ κινηματογράφου ἀλλάζει ἀπὸ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη, ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικὴ κατάσταση καὶ τὶς κοινωνικὲς καὶ οἰκογενειακὲς συνθῆκες.

Πρέπει νὰ προσθέσωμε ἐδῶ πὼς πρέπει νὰ γίνῃ διάκριση μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ διδακτικῶν ταινιῶν τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα σπουδαιότατο μέσο ἐποπτικῆς καὶ ἀποδοτικῆς μορφωτικῆς διδασκαλίας.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου συνῆλθε στὸ Λουξεμβοῦργο ἕνα συνέδριο μὲ συμμετοχὴ ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ μὲ θέμα συζητήσεως τὴν ἐπίδραση τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῆς νεαλαίας. Ὅπως μᾶς ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν

ὁ καθηγητὴς τῶν παιδαγωγικῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λωζάννης κ. Μεβλὰν ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑλβετία στὸ συνέδριο αὐτό, ἔγινε εὐρυτάτη καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα συζήτηση ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἐξετέθησαν σκέψεις καὶ παρατηρήσεις διακεκριμένων ἐπιστημόνων ἀσχοληθέντων ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Μεταξὺ τῶν πορισμάτων τοῦ συνεδρίου ἦτο νὰ γίνῃ παραδεκτὸ πὼς ὁ κινηματογράφος ἀσκεῖ σήμερα μιὰ βαθειὰ ἐπίδραση ἐπὶ τῆς νεολαίας. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα, ἀνεγνωρίσθη πὼς δὲν συντελεῖ μὲν ὁ κινηματογράφος κατ' εὐθεῖαν ὡς οὐσιώδης παράγων τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων, συμβάλλει ὅμως τὰ μέγιστα, μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν σκηνῶν, στὴν τεχνικὴ τοῦ ἐγκλήματος. Ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ μεγάλη μορφωτικὴ δύναμη τοῦ κινηματογάφου καὶ ἀπεφασίσθη νὰ συσταθοῦν ἐπιτροπὲς ἀπὸ εἰδικοὺς σὲ κάθε χώρα ποὺ θὰ ἐπικοινωνοῦν συχνά, θὰ συνεργάζωνται καὶ θὰ ὀργανώνουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν προσπάθεια ὥστε νὰ παρέχωνται στοὺς νέους τόσο τῆς σχολικῆς, ὅσο καὶ τῆς μετασχολικῆς ἡλικίας ταινίες ποικίλου καὶ διαφόρου εἴδους μορφωτικοῦ, διδακτικοῦ καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ περιεχομένου.

Πρὸς καταπολέμηση τῆς κακῆς ἐπιδράσεως τοῦ κινηματογράφου εἶναι ἀπαραίτητη ἡ καθιέρωση αὐστηρῶν διατάξεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἴσοδο τῶν ἀνηλίκων στὶς αἴθουσες τοῦ κινηματογράφου. Στὶς περισσότερες χῶρες ἔχουν γίνει εἰδικοὶ κανονισμοὶ σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Στὴν Ἑλβετία ἡ ἡλικία ἀπαγορεύσεως ποικίλει κατὰ καντόνια ἀπὸ 16 ἕως 18 χρόνια. Στὴ Γενεύη π.χ. ὁ κανονισμὸς ὁρίζει τὸ 16ο ἔτος τῆς ἡλικίας. Τὰ παιδιὰ κάτω τῆς ἡλικίας αὐτῆς μποροῦν νὰ παρευρεθοῦν μόνον σὲ θεάματα ποὺ ἐλέγχονται πρῶτα ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιτροπή. Καὶ τηροῦνται ἐπακριβῶς αἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ καὶ ὁμολογῶ πὼς καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς μου δὲν διέκρινα ποτὲ σὲ αἴθουσα κινηματογράφου νέους κάτω τῶν 16 ἐτῶν.

Στὴ χώρα μας δυστυχῶς δὲν ἐλήφθησαν αὐστηρὰ μέτρα ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ βλέπει κανεὶς στοὺς κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν, περισσότερο δὲ τῶν ἐπαρχιῶν, ὄχι μόνον νέους κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ νήπια ἀκόμη μὲ τοὺς γονεῖς των.

2. Φυσικοὶ καὶ βιολογικοὶ παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Ἐρχόμεθα τώρα στὴ γενικὴ ἐξέταση τῶν φυσικῶν καὶ βιολογικῶν παραγόντων ποὺ ἐπιδροῦν στὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα. Γιὰ πολλοὺς συγγραφεῖς καὶ ἐγκληματολόγους, οἱ φυσικοὶ παράγοντες παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στὴ γένεση τῆς ἐγκληματικότητος. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ Λομπρόζο, ἐγκληματικὸ παιδὶ εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἕνας ἔκφυλος, γεννημένος μὲ ἔνστικτα διεστραμμένα ποὺ ὁ παιδαγωγὸς καὶ ἡ ἀγωγὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ μεταβάλῃ. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ὁ σπόρος τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ τοῦ ἐγκλήματος συναντῶνται ὄχι ὡς ἐξαίρεση, ἀλλὰ κατὰ ἕνα τρόπο κανονικὸ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό, ὑποστηρίζει πὼς ὑπάρχουν παιδιὰ 8—12 ἐτῶν ποὺ διαπράττουν ἤδη ἐγκλήματα. Ἂν ὅμως ἀναλύσῃ κανεὶς τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Λομπρόζο πρὸς ὑποστήριξη τῆς θέσεώς του, δέχεται εὔκολα τὴν τάση του νὰ γενικεύῃ τὶς περιπτώσεις ποὺ παρουσιάζουν ἕνα χαρακτῆρα παθολογικό.

Ὁ δόκτωρ Βερνατὶκ ποὺ παραδέχεται τὴν ὕπαρξη τῆς κληρονομικῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλ' ἀναγνωρίζει πὼς αὐτὴ εἶναι πολὺ σπάνια, δίνει μιὰ πολὺ μεγάλη σημασία στὴν ἐπίδραση τῶν ἐξωγενῶν παραγόντων γιὰ τὴν ἐκκόλαψη τῶν κλίσεων γιὰ τὸ ἔγκλημα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις του, ἂν σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἡ κληρονομικότης φαίνεται νὰ προσδιορίζῃ μιὰ ὥθηση σχεδὸν ἀναπόφευκτη στὸ ἔγκλημα, ἡ βαρύτης τῶν κληρονομικῶν προδιαθέσεων στὸ ἔγκλημα δὲν εἶναι ἀπόλυτη. Μιὰ καλὴ ἠθικὴ ἀγωγή, ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδραση ἑνὸς μορφωτικοῦ περιβάλλοντος, ἡ καλὴ καὶ

ὑγιεινὴ διαβίωση κ.ἄ. μποροῦν συνήθως καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ν' ἀναχαιτίσουν τὰ κακὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὶς ἀπόψεις ἄλλων συγγραφέων, ὁ νεαρὸς ἐκκλησιατίας δὲν συνιστᾷ ἕνα ἰδιαίτερο φυσικὸ τύπο καὶ δὲν ὑπάρχουν φυσικοὶ παράγοντες ποὺ νὰ προδιαθέτουν εἰδικὰ στὴν ἐγκληματικότητα. Σὲ μιὰ κοινωνία καλὰ ὠργανωμένη, ὑποστηρίζουν, μιὰ καλὴ ἀγωγὴ καὶ εὐνοϊκὸ περιβάλλον διαλύουν τὰ συμπλέγματα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὶς τάσεις ποὺ μποροῦν νὰ τὸ ὁδηγήσουν σὲ ἀντικοινωνικὲς ἐνέργειες. Ἑπομένως, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν παιδιῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς μπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ σωθῇ, ὅταν τὰ προστατεύσωμε ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Γιατὶ οἱ νεαροὶ ἐγκληματίαι εἶναι κατὰ κανόνα ἢ παιδιὰ κανονικὰ ἢ παιδιὰ ἐλαφρῶς ἀνώμαλα, ὅπου μιὰ ἀγωγὴ προσηρμοσμένη πρὸς τὶς ὑπάρχουσες ἀνωμαλίες θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ θεραπεύσῃ πλήρως. Ἂν δὲ ὡρισμένα παιδιὰ τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ ἀρρώστια ποὺ ἀφορᾷ τὸ νευρικὸ σύστημά των, τότε οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἀπαιτοῦν ὄχι δικαστήρια καὶ φυλακές, ἀλλὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα γιὰ θεραπεία.

Στὴν κατηγορία τῶν παραγόντων ποὺ ἐξετάζομε στὸ μέρος αὐτό, πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ κακὴ ἐπίδραση τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τῆς φυματίωσης καὶ τῆς σύφιλης. Ὁ ἀλκοολισμὸς τῶν γονέων ἐπιδρᾷ στὸ παιδὶ μὲ τὴν κληρονομικότητα. Οἱ παρατηρήσεις μᾶς λέγουν πὼς τὰ παιδιὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ γονεῖς ἀλκοολικοὺς εἶναι κατὰ κανόνα ἀνώμαλα, βλάκες ἢ πνευματικῶς ἀνεπαρκῆ. Διακεκριμένος ἐπιστήμων στὰ ζητήματα αὐτά, ὁ δόκτωρ Χόϋγιερ, γράφει : «Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐρευνῶν μας εὕρομεν τὴν ἀλκοολικὴ κληρονομικότητα συνήθη καὶ βαρυτάτη σὲ 50 ο/ο τῶν περιπτώσεων τῶν παιδικῶν ἐγκληματιῶν, τὴν κληρονομικὴ φυματίωση καὶ σύφιλη, ἡ κάθε μία σὲ ἀναλογία 25 ο/ο τῶν περιπτώσεων».

Ἔχει συζητηθῇ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ἂν ἡ πνευματικὴ ἀνεπάρκεια παίζει ρόλο στὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πνευματικῶς ἀνεπαρκεῖς γονεῖς, αὐτοὶ λόγῳ τῆς καταστάσεως τῆς οἰκογενειακῆς ποὺ δημιουργοῦν δὲν εἶναι μᾶλλον σὲ θέση νὰ διαπαιδαγωγήσουν ὀρθὰ τὰ παιδιά των καὶ νὰ δημιουργήσουν εὐνοϊκὸ περιβάλλον γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ ἀνεπάρκεια τῶν παιδιῶν ἀποτελεῖ μιὰ εἰδικὴ προδιάθεση γιὰ τὴν ἐγκληματικότητα; Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ παρουσιάζει διαφόρους ἀπόψεις. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν πὼς συμβαίνει ἕνα μεγάλο ποσοστὸ τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν νὰ εἶναι καὶ πνευματικῶς ἀνεπαρκεῖς, ἐνῷ ἄλλοι ἀποδίδουν στὴν πνευματικὴ ἀνεπάρκεια τῶν παιδιῶν ἕνα ρόλο ποὺ συνίσταται στὸ ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς κατηγορίας αὐτῆς ὑποβάλλονται εὐκολώτερον καὶ ἔχουν εὐμετάβολο χαρακτῆρα. Τὸ ὀρθὸν φαίνεται νὰ εἶναι πὼς τὰ πνευματικῶς ἀνεπαρκῆ παιδιὰ ὑφίστανται περισσότερο εὔκολα τὴν ἐπίδραση ἑνὸς μὴ εὐνοϊκοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡ προσαρμογή των στὴν κοινωνικὴ ζωὴ εἶναι περισσότερο δύσκολη. Ἑπομένως, ἡ πνευματικὴ ἀνεπάρκεια δὲν εἶναι μία αἰτία τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλὰ συνιστᾷ ἕνα εὐνοϊκὸ πεδίο στὶς κακὲς ἐπιδράσεις.

3. Παράγοντες παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἐκ τοῦ πολέμου.

Τέλος, οἱ παράγοντες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν πόλεμο παίζουν ἕνα σπουδαῖο ρόλο γιὰ τὴν αὔξηση τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος. Τοῦτο ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον ἡ οἰκογενειακὴ ζωή, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βάθρο τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ, ὑφίσταται μεγάλες διαταραχὲς μὲ τὴν ἐπιστράτευση τοῦ πατέρα, μὲ τὴν μετακίνηση πληθυσμῶν ἀπὸ τὴν μιὰ περιοχὴ στὴν ἄλλη καὶ μὲ τὴν μὴ κανονικὴ φοίτηση στὰ σχολεῖα, ποὺ ἢ δὲν λειτουργοῦν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου ἢ λειτουργοῦν πλημμελῶς. Ἂν δὲ συμβῇ μία χώρα, ὅπως ἡ Ἑλλάς, νὰ κατακτηθῇ ἀπὸ ξένους, τότε ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς συγχύσεως καὶ ἠθικῆς ἀταξίας ποὺ ἐπικρατεῖ,

κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοϊκὴ εἶναι γιὰ τὴν καλὴ ἀνάπτυξη καὶ ἐξέλιξη τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, κατὰ τὴν πολεμικὴ καὶ ἀμέσως μεταπολεμικὴ περίοδο ἔχομε σ' ὅλες τὶς χῶρες μία σημαντικὴ αὔξηση τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Γιὰ τὴν Ἀγγλία, οἱ στατιστικὲς μᾶς δίνουν τοὺς κάτωθι ἀριθμοὺς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν τῶν δύο φίλων : τὸ 1938 ἀνήρχοντο εἰς 55.270. Τὸ 1939 εἰς 52.814. Τὸ 1940 εἰς 65.770. Τὸ 1941 εἰς 72.105. Τὸ 1942 εἰς 66.179. Τὸ 1943 εἰς 67.659. Τὸ 1944 εἰς 66.636. Στὴν Γαλλία, ἐνῷ ὁ ἀριθμὸς τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν τὸ 1939 ἦταν 12.000, τὸ 1943 εἶχε περάσει τὶς 34.000.

Ἀπ' ὅλα ὅσα ἐξετέθησαν μέχρι τώρα, φαίνεται πὼς τὸ πρόβλημα τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος εἶναι πολύπλοκο, γιατὶ τὸ ἔγκλημα εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα διαφόρων περιστατικῶν καὶ ποικίλων ἐπιδράσεων.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη πρῶτα, σὲ κάθε χώρα νὰ μελετηθοῦν καὶ βρεθοῦν οἱ βαθύτερες αἰτίες τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀναλόγως νὰ ληφθοῦν τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ μέτρα. Ἔχει παρατηρηθῆ πὼς στὴν πλειονότητα τῶν περιπτώσεων, τὸ ἐγκληματικὸ παιδὶ ἐνεργεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση δύο κυρίως παραγόντων. Ὁ πρῶτος εἶναι κοινωνικῆς φύσεως (οἰκογένεια, περιβάλλον κλπ.) καὶ ὁ δεύτερος ἀτομικῆς φύσεως (κληρονομικότης, φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία, ἠθικὸν κ.ἄ.). Ἐπομένως ὁ ἀγώνας κατὰ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος πρέπει ν' ἀρχίσῃ καὶ νὰ στραφῇ πρὸς τὶς πηγὲς τῶν δύο αὐτῶν παραγόντων.

4. Φάκελλοι διὰ τὴν ἰατροπαιδαγωγικὴν παρακολούθησιν.

Στὸ 2ο διεθνὲς συνέδριον ἐγκληματολογίας ποὺ ἔγινε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1950 στὸ Παρίσι, ὁ δόκτωρ Φρέϋ, δικαστὴς τῶν παιδιῶν στὴ Βασιλεία τῆς Ἑλβετίας, καὶ ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν διδασκαλία τῆς ἐγκληματολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης, σὲ μιὰ μεγάλη καὶ βαθυστόχαστη ἔκθεσή του πρὸς τὸ συνέδριο ὑπεστήριξε πὼς ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κατηγορίες ἐγκληματιῶν, ἐξ ὁλοκλήρου διάφορες ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσωπικότητα.

Τὰ 85 ο/ο τῶν περιπτώσεων εἶναι ψευτοεγκληματίαι. Ἡ ἐγκληματικότης των δὲν εἶναι παρὰ μία μεταβατικὴ φάση τῆς ἐξελίξεώς των, ὀφειλομένη κυρίως σὲ ἐξωγενεῖς ἢ κοινωνικοὺς παράγοντας καὶ ἐν μέρει ἴσως σὲ ψυχογενεῖς διαταραχές. Αὐτοῦ τοῦ τύπου οἱ ἐγκληματίαι δὲν διαπράττουν τὸ αὐτὸ ἔγκλημα, παρὰ σπανίως.

Τὰ 15 ο/ο τῶν περιπτώσεων εἶναι ἐκεῖνες ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀνομάσῃ πρωτίμους ἐγκληματίας καὶ ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη παιδικὴ ἡλικία παρουσιάζουν τὰ σημεῖα τὰ πιὸ διάφορα τῆς ἠθικῆς ἐγκαταλείψεως. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὰ ἐγκλήματα τῶν νέων εἶναι τὰ πρώϊμα συμπτώματα τῆς ἀληθινῆς ἐγκληματικότητος ποὺ συνίστανται στὴν τάση τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου νὰ διαπράττῃ ἐκ νέου τὸ αὐτὸ ἔγκλημα. Ἐπομένως, ἡ πρωταρχικὴ δουλειὰ κάθε ἔρευνας ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ στὸν προσδιορισμὸ τῶν αἰτιῶν ποὺ συντελοῦν, ὥστε ἕνα μέρος ἀπὸ ὅλους τοὺς νεαροὺς ἐγκληματίας νὰ καταστοῦν ἐγκληματίαι διαπράττοντες ἐκ νέου τὸ ἔγκλημα.

Ὁ δόκτωρ Φρέϋ στὴν ἴδια ἔκθεσή του μεταξὺ τῶν μεθόδων ποὺ προτείνει γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξέταση τοῦ ὅλου θέματος θεωρεῖ τὴν μέθοδο τῆς συστηματικῆς ἐρεύνης τῆς προσωπικότητος τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου ὡς τὴν πλέον ἐνδιαφέρουσαν καὶ ἱκανὴν νὰ ὁδηγήσῃ σὲ συμπεράσματα ἐπιστημονικὰ μεγάλης ἀξίας. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ πλήρη ἐξερεύνηση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐγκληματίου. Μὲ τὴν ἔρευνα αὐτὴ θὰ ἐξετασθῇ τὸ σύνολον τῶν βιοψυχολογικῶν παραγόντων—κληρονομικὲς ἀνεπάρκειες, κληρονομικὲς ἀνωμαλίες τοῦ χαρακτῆρος, ψυχοπάθειες, πνευματικὲς ἀνεπάρκειες, ψυχογενεῖς διαταραχὲς καὶ ἐνδοκρινικὲς διαταραχές. Τὸ ἴδιο

θὰ γίνῃ καὶ γιὰ τὸ σύνολον ὅλων τῶν κοινωνικῶν παραγόντων—ἀγωγή, περιβάλλον οἰκογενειακό, σχολεῖο, συνθῆκες ἐργασίας κλπ. Ἐπὶ πλέον δὲ θὰ ἐξετασθῇ συστηματικὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ συμπεριφορὰ σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεως τῆς προσωπικότητος π.χ. εἶδος καὶ βαθμὸς τῶν δυσκολιῶν στὴν ἀγωγὴ κατὰ τὴν προσχολικὴν καὶ σχολικὴν ἡλικία, ἀρχὴ καὶ εἶδος τῆς πρωΐμου ἐγκληματικότητος, ἔνταση, διάπραξη ἐκ νέου ἐγκλήματος κλπ.

Ἡ ἀναγκαιότης μιᾶς συστηματικῆς καὶ πλήρους ἐξερευνήσεως τῆς προσωπικότητος τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου, θεωρεῖται σήμερα ἐξ ὁλοκλήρου ἀνεγνωρισμένη. Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ στενὴ συνεργασία μεταξὺ τοῦ δικαστοῦ τῶν παιδιῶν, τῶν ψυχιάτρων, τῶν ψυχολόγων, σὲ μερικὲς περιπτώσεις τῶν ψυχαναλυτῶν. Μεγάλη δὲ εἶναι ἡ συμβολὴ στὸν τομέα αὐτὸν τῶν ἰατροπαιδαγωγικῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ λειτουργοῦν σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Γιὰ τὸν δόκτορα Φρέϋ ὅλες οἱ ἔρευνες καὶ ἀναζητήσεις ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου πρέπει νὰ γίνουν κατὰ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ ἱκανοποιοῦν ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς ἀπαιτήσεις. Ὅλα δὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων πρέπει νὰ εἶναι συγκεντρωμένα σ' ἕνα προσωπικὸν φάκελλο. Οἱ προσωπικοὶ φάκελλοι πρέπει νὰ περιέχουν μιὰ πλήρη ἀνάλυση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐγκληματίου ἀπὸ τὴν γέννησή του μέχρι τὴν πλήρη ἀνάπτυξή του, δηλαδὴ μέχρι τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ νὰ εἶναι γνωσταὶ κατὰ βάθος αἱ διάφοροι περίοδοι τῆς ζωῆς του.

Σὲ κάθε καντόνι τῆς Ἑλβετίας λειτουργεῖ μιὰ δημοσία ὑπηρεσία καλὰ ὠργανωμένη ποὺ ὀνομάζεται ἰατροπαιδαγωγικὸ κέντρο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει στὸ Βέλγιο, στὴ Γαλλία καὶ σ' ἄλλες χῶρες. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικευμένο προσωπικὸν καὶ εἶναι ὑπὸ τὴν διεύθυνση ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑνὸς ἰατροῦ.

Παρηκολούθησα ἐπὶ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα τὰ μαθήματα ψυχοπαθείας ποὺ ἔδινε στοὺς φοιτητὰς ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰατροπαιδαγωγικοῦ κέντρου τῆς Λωζάννης δόκτωρ Μπερζὲ καὶ μοῦ δόθηκε πολλὲς φορὲς εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μαζί του. Μοῦ ἐξήγησε πὼς στὸ ἰατροπαιδαγωγικὸ κέντρο ποὺ διευθύνει στὴ Λωζάννη ἐξετάζονται παιδιὰ ποὺ παρουσιάζουν μιὰ ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία ἀπὸ ἡλικίας 4 ἐτῶν μέχρι καὶ 20 ἐτῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἢ ἀποστέλλονται ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολείων δημοτικῆς καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως ἢ κατόπιν εἰσηγήσεων τοῦ σχολιάτρου τῆς περιφερείας ποὺ ἐξετάζει ὑποχρεωτικὰ κάθε χρόνο ὅλους τοὺς μαθητὰς τῆς περιφερείας του ἢ καὶ μεμονωμένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς ποὺ βρίσκουν πὼς τὸ παιδί των παρουσιάζει ἀνωμαλίες ψυχικές, πνευματικὲς κλπ.

Στὸ ἰατροπαιδαγωγικὸ κέντρο, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνωτέρω ἀναφέρω, τὸ παιδὶ ὑποβάλλεται σὲ παντὸς εἴδους ἐξετάσεις, χρησιμοποιοῦνται διάφορα «τὲστς» καὶ ἄλλα μέσα, ζητοῦνται πολλὲς πληροφορίες ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ δασκάλους, γιὰ τὴν ὅλη ζωὴ καὶ διαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ, ἐξετάζονται λεπτομερῶς οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, ἡ οἰκογενειακὴ κατάσταση καὶ συνθῆκες ὀργανώσεως τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ στὸ τέλος βγαίνει ἕνα συμπέρασμα περὶ τοῦ εἴδους τῆς παρουσιαζομένης ἀνωμαλίας καὶ τῶν αἰτίων στὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ κατάσταση αὐτή. Ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συγκεντρώνονται σὲ ἕνα φάκελλο τοῦ παιδιοῦ, ὅπου περιέχονται ὅλα τὰ στοιχεῖα πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησή του ἀκόμη, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἔγινε ἡ ἐξέταση.

Τὸ σπουδαιότερο στὴν προκειμένη περίπτωση εἶναι πώς, μετὰ τὴν ἐξαγωγὴ τῶν συμπερασμάτων παρὰ τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας, καλοῦνται οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀνακοινώνεται σ' αὐτοὺς τὸ ἀποτέλεσμα, δίδονται ἐξηγήσεις περὶ τοῦ εἴδους τῆς ἀνωμαλίας καὶ τοῦ τρόπου βελτιώσεως τῆς καταστάσεως, ἐπὶ πλέον δὲ τὰ ἐξεταζόμενα παιδιά, ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων καὶ τῇ εἰσηγήσει τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἀποστέλλονται στὰ διάφορα εἰδικὰ σχολεῖα ποὺ ἔχουν δημιουργήσει γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, ὅπου ἐκεῖ γίνεται εἰδικὴ ἐκπαίδευση καὶ σὲ ἀνάλογο μορφωτικὸ περιβάλλον.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, μοῦ ἐξήγησε ὁ δόκτωρ Μπερζέ, κατορθώνεται ἐν τῷ

μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τὰ παιδιὰ ποὺ ἀπὸ ἐνωρὶς παρουσιάζουν μιὰ ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία νὰ τύχουν μιᾶς εἰδικῆς παρακολουθήσεως καὶ ἀγωγῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περιλαμβάνωνται πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ἂν ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀγωγὴ ποὺ ἀφορᾷ τὰ ὁμαλὰ παιδιά, θὰ ἦταν ἀνεπαρκής. Κι' ἔτσι κερδίζεται τελικὰ ὄχι μόνον ἡ θεραπεία τῶν πασχόντων καὶ ἀνωμάλων παιδιῶν, ποὺ μὲ τὸν εἰδικὸ τρόπο ἀγωγῆς γίνονται ἀποδοτικὰ μέλη τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνονται πολλὲς περιπτώσεις παιδιῶν, ποὺ ἂν δὲν ὑφίσταντο τὴν εἰδικὴ ἐξέταση, παρακολούθηση καὶ ἀγωγή, ἀσφαλῶς θὰ κατέληγαν σὲ ἀντικοινωνικοὺς τύπους, σὲ τύπους ἐπιβλαβεῖς στὴν κοινωνία, σὲ τύπους ἐγκληματικούς.

Ἀνάφερα τὸ παράδειγμα αὐτὸ γιὰ νὰ δείξω πόσο πολύπλοκο εἶναι τὸ θέμα τῆς ἀνωμαλίας τῆς παιδικῆς φύσεως καὶ πόσα μέτρα καὶ μέσα πρέπει νὰ ληφθοῦν καὶ ἐφαρμοσθοῦν γιὰ νὰ ἐξερευνηθῇ ὁ τύπος τοῦ ἀνωμάλου παιδιοῦ, ποὺ μιὰ ἐκδήλωση τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης.

Ἑπομένως καὶ στὴ χώρα μας, ἂν θελήσωμε νὰ προχωρήσωμε κάπως στὰ ζητήματα αὐτὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κάτι, δὲν ἀρκεῖ ἡ διαπίστωση ὅτι ὑπάρχει σχετικὰ μεγάλος ἀριθμὸς καὶ ποσοστὸ παιδικῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἡ ἐκδήλωση μόνον ἀνησυχίας γι' αὐτό. Κάτι θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ νὰ γίνεται καὶ στὸν τομέα τῆς εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν ποὺ παρουσιάζουν παντὸς εἴδους ἀνωμαλίες. Καὶ θὰ ἔπρεπε σὲ κάθε Νομὸ τουλάχιστον νὰ συσταθῇ καὶ λειτουργήσῃ ἕνα εἰδικὸ σχολεῖο ποὺ νὰ συγκεντρώνῃ ὅλα τὰ ἀνώμαλα παιδιὰ τοῦ Νομοῦ καὶ ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν εἰδικὴ ἐκπαίδευσή των. Σιγὰ-σιγὰ θὰ ἔπρεπε, ἂν ὄχι σὲ κάθε Νομό, τουλάχιστο σὲ ὁμάδα γειτονικῶν Νομῶν, νὰ ἱδρυθῇ ἀπὸ ἕνα ἰατροπαιδαγωγικὸ κέντρο ποὺ θὰ ἐξετάζῃ στὸ βάθος καὶ πλάτος, μὲ τρόπο ἐπιστημονικό, τὶς παιδικὲς ἀνωμαλίες καὶ τὰ αἴτια ποὺ τὶς προκαλοῦν. Γιατὶ σὲ κάθε χώρα ὑπάρχουν καὶ εἰδικοὶ λόγοι ποὺ προκαλοῦν τὶς παιδικὲς ἀνωμαλίες. Στὴν Γαλλία π.χ. καὶ σὲ μερικὰ καντόνια τῆς Ἑλβετίας ποὺ ὑφίστανται ἄμεσα τὴν ἐπίδραση τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, ἔχει βρεθῇ πὼς τὰ βασικὰ αἴτια τῶν σὲ μεγάλο σχετικὰ ποσοστὸ παιδικῶν ἀνωμαλιῶν ποὺ ὑπάρχει στὶς χῶρες αὐτές, ὀφείλονται κυρίως στὴ χαλάρωση ἢ ἔλλειψη πραγματικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ στὸν ἀλκοολισμό.

Θὰ ἔπρεπε ἐπίσης γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά, νὰ δημιουργηθοῦν τὰ πρῶτα στελέχη πρὸς ὀργάνωση τῶν εἰδικῶν σχολείων καὶ ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, νὰ μετεκπαιδευθοῦν εἰδικὰ γι' αὐτὸ ἐκπαιδευτικοὶ καὶ ἰατροί, νὰ δημιουργηθοῦν οἱ πρῶτοι ἐπιστημονικοὶ πυρῆνες.

Ὅσο κι' ἂν θεωροῦμε τὰ ζητήματα αὐτὰ μικρὰ κι' ἀσήμαντα, ἐν τούτοις ἔχουν μεγάλη κοινωνικὴ σημασία καὶ γι' αὐτὸ κάποτε θὰ πρέπει καὶ στὴ χώρα μας νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σοβαρά.

ΑΠΑΤΑΙ ΕΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ὑπὸ κ. I. FRANSSEN Ἀστυν. Δ/ντοῦ
παρὰ τῇ δικαστικῇ ἀντιπροσωπείᾳ Βρυξελλῶν

Τὴν 12ην Μαρτίου 1927 ὁ Ρουμάνος ὑπήκοος Nicolaou Mihai, ἐργάτης—μηχανουργός, ἐνυμφεύθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα τοῦ Νικολαΐδου Νικολάου, γεννηθέντος εἰς τὸ Βουκουρέστι, τὴν Βελγίδα ὑπήκοον C. Henriette.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ ζεῦγος ἐταξίδευε διὰ τὸν Καναδᾶν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Montreal. Ὁ σύζυγος ἐξήσκησεν ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠλεκτρολόγου καὶ συνῆψεν ἀσφάλειαν 850 δολλαρίων κατὰ ἀτυχημάτων τῆς ἐργασίας του.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ ἰδίου ἔτους ὑπῆρξε δῆθεν θῦμα ἀτυχήματος συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ὡς τυφλός. Τῇ βοηθείᾳ συνενόχων του εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῶν 850 δολλαρίων.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον βῆμα, τὸ ὁποῖον ὡδήγησε τὸν ἀναφερθέντα πρὸς ἐπιχειρήσεις περισσότερον ἐπικερδεῖς. Τὸ ζεῦγος Νικολάου, ἄλλως Νικολαΐδη, ἐπανέρχεται εἰς τὸ Βέλγιον καὶ κατὰ τὴν Σεπτέμβριον 1928 ὁ Νικολάου ἐπιστρέφει, μόνος αὐτὴν τὴν φοράν, εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Μετέβη εἰς τὴν Youngstown (Ohio), ὅπου εἰργάσθη εἰς ἐργοστάσιον μεταλλουργικῆς. Διέμενε μετὰ συμπατριώτου του ὀνόματι George Stephan καὶ συνῆψε ἀσφάλειαν ζωῆς 5000 δολλαρίων ὑπὲρ τῆς συζύγου του παραμεινάσης εἰς τὸ Βέλγιον.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1929 αὕτη ἐκλήθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς κατοικίας της ὅπου τῆς ἀνεκοινώθη ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε φονευθῆ (θῦμα ἀνθρωποκτονίας) εἰς τὴν Ἀμερικήν. Τῆς ἐπέδειξαν τὴν φωτογραφίαν τοῦ πτώματος καὶ αὕτη ἀνεγνώρισε ἀδιστάκτως τὸν σύζυγόν της. Μόλις αὕτη εἰσέπραξε τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀσφαλείας (5000) δολλάρια, ὁ σύζυγός της τὴν συνήντησε εἰς τὸ Βέλγιον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ πτῶμα ἦτο τὸ τοῦ συντρόφου τοῦ Νικολάου καὶ ὅτι αἱ ταυτότητες τοῦ τελευταίου, ἐπ' ὀνόματι Νικολαΐδου, εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ θύματος.

Ἆραγε ὁ Νικολάου ἵνα καρπωθῇ τὰ 5000 δολλάρια ἐδολοφόνησε τὸν σύντροφόν του; Τοῦτο εἶναι προφανές, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια δὲν ἠδυνήθη ποτὲ ν' ἀποκαλυφθῇ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν διεδραματίζοντο τὰ ἀνωτέρω γεγονότα ὁ ἀληθὴς Νικολαΐδης Νικόλαος ἔζη. Ἐπανευρίσκει τις τὰ ἴχνη του εἰς τὴν Ἀμβέρσαν ἐν ἔτει 1927. Διέμενε ὅμως καὶ εἰς Καναδᾶν καὶ εἶναι πιθανοφανὲς ὅτι ὁ δῆθεν George Stephan εὑρεθεὶς δολοφονημένος ἐν Youngstown ἦτο πράγματι ὁ ἀληθὴς Νικολαΐδης.

Μόλις τὰ χρήματα ἐξηντλήθησαν ὁ Nicolaou ἐσκέφθη ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη ὑπόθεσις ἐπέτυχε τόσον καλὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ.

Κατόπιν τούτου κατὰ Φεβρουάριον 1942 συνῆψεν εἰς μίαν Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρίαν τῶν Βρυξελλῶν ἀσφάλειαν ζωῆς διὰ 50.000 Ἑλβετικὰ φράγκα. Ἐξηφανίσθη ἐκ νέου καὶ ἐπανῆλθε, μόνος, εἰς τὴν γεννέτειράν του πόλιν Β....(Ρουμανίας).

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἡ σύζυγος τοῦ Νικολάου ἔλαβεν ἐκ τῆς πόλεως Β....συστημένην ἐπιστολὴν περιέχουσαν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν θανάτου τοῦ συζύγου της, ἀπόσπασμα ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ θεράποντος ἰατροῦ. Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο δῆθεν ἀπὸ τὴν Μαρίαν Νικολάου μητέρα τοῦ ἀποθανόντος. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία παρέδωσε εἰς τὴν....χήραν νὰ συμπληρώσῃ ἔντυπον τὸ ὁποῖον αὕτη ἀπέστειλεν εἰς τὴν πόλιν Β....Ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἐπεστράφη τὸ ἔγγραφον δεόντως συμπεπληρωμένον ἀπὸ τὸν θεράποντα ἰατρόν. Συνωδεύετο ἀπὸ μίαν ἀπαίτησιν 1500 φράγκων διὰ νὰ καλυφθοῦν τὰ ἔξοδα κηδείας. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπεστάλη εἰς τὴν μητέρα Νικολάου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς 'Ιουλίου ἡ ἀσφάλεια παρέδωσεν εἰς τὴν χήραν ἐπιταγὴν 50.000 'Ελβετικῶν Φράγκων καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον—ὁ μακαρίτης—ἐνεφανίσθη ἐκ νέου, ὑπὸ ψευδῆ ταυτότητα διὰ νὰ λάβῃ τὸ μερίδιόν του. Τότε λοιπὸν ὁ Νικολάου συνελήφθη εἰς Βρυξέλλας καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὰ τεχνάσματα τοῦ ἐπιτηδείου καὶ μακαβρίου τούτου ὑποκειμένου.

Τὶ συνέβη εἰς Β....; Πλήμμυραι ἔλαβον χώραν εἰς τὴν πόλιν αἱ ὁποῖαι ἐπέφερον σύγχυσιν εἰς τὰς τοπικὰς 'Υπηρεσίας. Τὴν 31 Μαΐου ὁ φοιτητὴς Ν.Τ. παρουσιάσθη εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν Γραφεῖον καὶ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ δῆθεν ἐξαδέλφου του, μηχανουργοῦ Νικολάου Μ., ἡλικίας 31 ἐτους λαβόντος χώραν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὀπαδοῦ τῶν ἀδβεντιστῶν. (1). Παρέδωσε πιστοποιητικὸν προερχόμενον, ὡς εἶπε, ἀπὸ τὸν ἰατρὸν διευθυντὴν τῆς πόλεως, βεβαιοῦν ὅτι ὁ ἰατρὸς οὗτος εἶχε πιστοποιήσει τὸν θάνατον, ὅτι ὁ θάνατος ἦτο φυσικὸς καὶ ὅτι ὁ ἀποβιώσας πάσχων ἐκ πνευμονίας παρηκολουθεῖτο ἀπὸ τὸν ἰατρὸν G....ὡς καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ ἰατροῦ G....ὅτι ὁ Νικολάου εὑρίσκετο ὑπὸ θεραπείαν παρ' αὐτῷ λόγῳ διπλῆς πνευμονίας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ διατυπώσεις ταφῆς ἑνὸς adventiste εἶναι περιωρισμέναι εἰς τὸ ἐλάχιστον. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ μακαρίτης ἐδηλώθη ὡς ἀνήκων εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην αἵρεσιν.

Τὴν προηγουμένην τῆς ταφῆς ὁ Τ. καὶ ὁ Νικολάου παρουσιάσθησαν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν νεκροθάπτην νὰ ἀνοίξῃ τάφον εἰς τὸ τμῆμα τῶν adventistes διὰ τὸ πτῶμα ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας των τὸ ὁποῖον θὰ ἐνεταφιάζετο τὴν ἐπομένην.

Οἱ δύο συνεργοὶ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, ἔφθασαν ἐπιβαίνοντες ἀγοραίας διϊππου ἁμάξης τὴν ὁποίαν ὠδήγουν οἱ ἴδιοι, μεταφέροντες φέρετρον καλῶς κεκλεισμένον καὶ βαρὺ τὸ ὁποῖον ἐνεταφιάσθη τῇ βοηθείᾳ τῶν δύο νεκροθαπτῶν. Κατόπιν τούτου οἱ δύο φίλοι ἐγκατέλειψαν τὸ νεκροταφεῖον ἀφ' οὗ παρέδωσαν εἰς τὸ γραφεῖον τὴν ἄδειαν ταφῆς.

'Ιδοὺ λοιπὸν διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὁ Ν....κατορθώνει καὶ διαγράφεται ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων, καὶ τίποτε δὲν εἶναι πλέον εὐκολώτερον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγγείλῃ χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομα τῆς μητρός του, τὸν θάνατόν του εἰς τὴν ἐν Βελγίῳ παραμένουσαν σύζυγόν του εἰς ἣν καὶ ἀποστέλλει ἔγκυρον ἀπόσπασμα ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου.

Πλὴν ὅμως ἕνα ἐπανέλθῃ εἰς Βρυξέλλας ὁ μακαρίτης καὶ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῆς λείας, ὤφειλε βεβαίως νὰ ἀποκτήσῃ νέαν προσωπικότητα. Ἕνας ἄλλος συνεργὸς παρέδωσεν εἰς τὸν Ν....διαβατήριον θεωρημένον δι' ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθεσεν οὗτος τὴν φωτογραφίαν του. 'Επὶ τῇ αἰτήσει ἡμῶν ἐγένετο ἐκταφὴ τοῦ φαρέτρου. Περιεῖχε σάκκον ἄμμου περιβαλλόμενον ἀπὸ χαρτιά.

'Η ὑπόθεσις αὕτη ἡ ὁποία ἀπήτησεν τὴν ἐπὶ μακρὸν παρέμβασιν τῶν Ρουμανικῶν καὶ 'Αμερικανικῶν 'Αρχῶν εἶχεν τὸν ἐπίλογόν της ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου ἐτερματίσθη διὰ τῆς καταδίκης τοῦ λίαν ἐφευρετικοῦ Ρουμάνου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

---

1. Αἵρεσις 'Αμερικανικὴ οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὁποίας πιστεύουν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΒΑΣΙΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

1.—Παραδειγματικὴ τιμωρία παραβάσεώς των.
2.—Προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ 'Αστυνομικοῦ.
3.—Sir Robert Peel καὶ Sir Richard Mayne.
4.—Ἡ 'Αστυνομία, προστάτις τοῦ κοινοῦ κατὰ πάσης αὐθαιρεσίας.
5.—Ὁ πολιτικὸς χαρακτὴρ τῆς 'Αστυνομίας,
6.—Διαφορὰ 'Αστυνομίας—Ἐνόπλων Δυνάμεων.
7.—Ποσοστὸν κατωτέρων.
8.—'Αστυνομικὰ Σώματα εἰς Μ. Βρεττανίαν καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.

1. Τὴν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ 1949 οἱ ἔνορκοι εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ Μπρίστολ ἔκριναν ὡς ἔνοχον καὶ ἐπεβλήθη ἀκολούθως χρηματικὴ ποινὴ 100 λιρῶν (6) εἰς ἕνα Ὑπαστυνόμον, διὰ παράνομον σύλληψιν πολίτου καὶ διενέργειαν παρανόμου κατ' οἶκον ἐρεύνης. Ὁ Ὑπαστυνόμος, ἐπὶ κεφαλῆς ἕξ 'Αστυνομικῶν, ἐκτελοῦσε γενικὸν ἔλεγχον εἰς μίαν συνοικίαν, ὅπου εἶχαν λάβει χώραν ἀρκεταὶ κλοπαί. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, συνέλαβεν ἕνα ἄτομον—γνωστὸν ἐγκληματίαν—ὁ ὁποῖος κατεῖχε διάφορα πράγματα. Ὁ Ὑπαστυνόμος δὲν ἠδυνήθη βεβαίως ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἦσαν κλοπιμαῖα, ἀλλά, «πάνω στὴ φούρια» του ἠρεύνησε τὴν κατοικίαν τοῦ συλληφθέντος, χωρὶς τὸ ἀναγκαῖον δικαστικὸν ἔγγραφον ἢ τὴν ἔγκρισιν τοῦ συλληφθέντος ἐνοίκου αὐτῆς.

Οἱ ἔνορκοι διεπίστωσαν ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶχε παρανομήσει, παραβαίνουσα τὰς δύο βασικὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται, δηλαδή:

α) ὅτι ἕκαστος 'Αστυνομικὸς εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του,

καὶ β) ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων πλαισίων, τὰ ὁποῖα ἐπακριβῶς προσδιορίζουν τὴν ἐξουσίαν του.

Ἡ ποινὴ ἦτο ἀναμφιβόλως αὐστηροτάτη δι' ἕνα 'Αξιωματικὸν τῆς 'Αστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἐν περαιτέρῳ ἀναλύσει τῆς πράξεως, ἦτο ἔνοχος δι' ἀδίκημα κατά τι σοβαρώτερον τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του.

Ἡ διατήρησις ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν εἶναι τόσης μεγάλης σπουδαιότητος ὥστε οἱ δικασταὶ νὰ μὴ χαρακτηρίζωνται αὐστηροί.

2. Ἡ Βρεττανικὴ 'Αστυνομία ἔχει, ὅσον οὐδεμία ἄλλη τοῦ κόσμου, τὴν συνδρομὴν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Βρεττανικὸν κοινὸν σέβεται τὴν 'Αστυνομίαν του καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν.

Βαθυτέρα αἰτία τούτου εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ χαραχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Sir Robert peel τοῦ 1829, ὅτε ἱδρύθη ἡ 'Αστυνομία τοῦ Λονδίνου, ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι διετυ-

6) Πρόκειται περὶ χαρτίνων λιρῶν ἤτοι 840 νέων δραχμῶν.

πώθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν ὑπὸ τοῦ πρώτου Δ/ντοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας Sir Richard Mayne (7) καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐπείσθη τὸ κοινὸν νὰ συνδράμῃ εἰς τὴν δημιουργίαν Ἀστυνομίας, ἐτηρήθησαν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Κάθε παράβασις τῶν ἀρχῶν πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τιμωρεῖται αὐστηρῶς, διότι, ἄλλως ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν Ἀστυνομίαν βάσις ὑποσκάπτεται καὶ ραγίζει, τὸ δὲ πολύτιμον «πετράδι» ἐξαφανίζεται, διὰ νὰ μείνῃ μόνον ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ὑποδοχὴ ποὺ ἄλλοτε τὸ ὑπεβάσταζε.

Ἡ ἔννοια «Ἀστυνομικὸς» προκαλεῖ διάφορον ἐντύπωσιν εἰς τὰς διαφόρους

Νυκτοφύλαξ

Κλητὴρ τοῦ Τμήματος

Ὁ πρῶτος Ἀστυνομικὸς

χώρας. Εἰς Νέαν Ὑόρκην θεωρεῖται «Ἰρλανδός», εὐέξαπτος καὶ ἀπειλητικός. Εἰς τὸ Παρίσι ὁ χειρονομῶν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τύπος, ἀσχολούμενος μόνον μὲ τὰς δευτερευούσας παραβάσεις. Εἰς τὸ Λονδῖνον θὰ τὸν δῆτε μᾶλλον βραδυκίνητον, σταθερὸν καὶ κυρίως πνευματώδη. Δὲν ὑπάρχει κανένα κακὸν εἰς τ' ἀνωτέρω, χαρακτηριστικῶς ταῦτα πηγάζουν ἀμέσως ἐκ τῆς περὶ Ἀστυνομίας ἀντιλήψεως τοῦ κοινοῦ. Εἰς τὴν Βρεττανίαν γενικῶς πιστεύεται ὅτι ὁ Ἀστυνομικὸς εἶναι ἁπλοῦς πολίτης τοῦ ὁποίου ἀποστολὴ εἶναι νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ βοηθᾷ τοὺς συμπολίτας του.

3. Ἐξαιρέσει τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου τῆς ὁποίας ἡ θέσις θὰ ἐξηγηθῇ ἀργότερον, ἡ Ἀστυνομία δὲν ὑπηρετεῖ τὸ Στέμμα, δηλαδὴ τὴν Κυβέρνησιν. Αἱ Ἀστυνομικαὶ Δυνάμεις δὲν ἐξαρτῶνται Διοικητικῶς ἀπὸ τὸ Whitewall (8) ἀλλὰ ἀπὸ τὰς τοπικὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς. Ὁ Ἀστυνομικὸς δικαιοῦται καὶ ὑποχρεοῦται νὰ προστατεύσῃ τὸν συμπολίτην του ἐκ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν Κυβερνητικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ περὶ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου. Ἔχει ὑποχρέωσιν, ἐπὶ παραδείγματι, καὶ

7) Ἴδε τεῦχος 28ον σελ. 1360 περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικά».

8) Whithall εἶναι τὸ ὄνομα τῆς συνοικίας τοῦ Λονδίνου ἔνθα εὑρίσκονται τὰ Ὑπουργεῖα καὶ ἐννοεῖ τὴν Κυβέρνησιν.

καλύπτεται πλήρως ἐὰν ἐμποδίσῃ ἕνα ὑπάλληλον Κυβερνητικῆς Ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ παρανόμως εἰς κατοικίαν ἰδιώτου.

Ἔχει καθῆκον νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν νόμον ἄνευ ἐνδοιασμῶν ἢ προτιμήσεων.

4. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ πολιτικὸς χαρακτὴρ καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀπαραίτητοι ἐγγυήσεις πρὸς πρόληψιν καταχρήσεων τῆς ἣν κέκτηται ἐξουσίας, ἐπιβάλλουν ὅπως ὁ Ἀστυνομικὸς εἶναι ἄοπλος. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀστυνομικὸς περιορίζεται εἰς τὴν χρῆσιν βίας, σημαίνει ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς πειθοῦς καὶ τοῦ τάκτ.

Αἱ φωνασκίαι καὶ οἱ κομπασμοὶ μόνον γέλωτες ἢ χλευασμὸν δύνανται νὰ προκαλέσουν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο πείθει ὅτι ἡ πνευματώδης καὶ εὐγενικὴ συμπεριφορὰ εἶναι ἡ μέθοδος διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία ἐπιτυχῶς θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον της. Τὸ Βρεττανικὸν κοινὸν δὲν εἶχεν ἀνέκαθεν τὴν ἀνάπτυξιν ἣν ἔχει σήμερον καὶ δὲν ἀπέχει τῆς ἀκριβείας ἡ ἄποψις ὅτι εἷς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων συντελεστῶν τῆς θαυμαστῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἡ Ἀστυνομία του, τῆς ὁποίας αἱ μακρὰν πάσης βίας μέθοδοι ἐπιβολῆς ἐπέβαλον εἰς τοὺς Βρεττανοὺς τὴν ἀγάπην, ἣν σήμερον ἔχουν, πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ πρὸ τῆς ὁποίας κάθε ἐπισκέπτης τῆς Χώρας αὐτῆς μένει ἔκθαμβος.

Περιηγήτρια: Δὲν μοῦ λέτε παρακαλῶ κ. Ἀστυφύλαξ, τὴν λωρίδα τοῦ κράνους σας τὴν ἔχετε γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὸ πάρῃ ὁ ἀέρας;
Ἀστυφύλαξ: Ὄχι, κυρία! Γιὰ νὰ συγκρατῇ τὸ σαγόνι μου ποὺ μπορεῖ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὶς πολλὲς πληροφορίες ποὺ δίνω.

Τὸ Βρεττανικὸν κοινὸν διακρίνεται διὰ τὴν ὑψηλοῦ βαθμοῦ φιλοφροσύνην, ἥτις τὸ διακρίνει ἀπὸ τὸν ὄχλον. Τὸ κοινὸν αὐτὸ δὲν ἀποδέχεται παθητικῶς μίαν ἐνέργειαν ἀλλ' ἀπαιτεῖ αἱ πρὸς αὐτὸ ἐκδηλώσεις νὰ εἶναι αἱ ἐνδεδειγμέναι. Τὸ τοιοῦτον ἀναπηδᾷ αὐτομάτως ἐκ τῆς ἐνημερότητος ἣν ἔχει ἐπὶ τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτὸ θεμάτων, ἥτις τοῦ δίδει τὴν δυνατότητα νὰ κρίνῃ τὰς ἐνεργείας τῶν Ἀρχῶν. Ἡ ἱκανότης αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς πειθοῦς καὶ ὄχι τῆς βίας καὶ γενικώτερον τῆς διαπαιδαγωγικῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἀστυνομικῶν μεθόδων.

5. Ἡ ἀρχὴ εἶναι ὅτι ὁ Ἀστυνομικὸς εἶναι πολίτης (9), διαβιοῖ ἐν μέσῳ τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἶναι μέλος τῆς Κοινωνίας ἣν ὑπηρετεῖ. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ κατάστασις εἶναι μεγίστης σημασίας, διότι οὗτος

9) Εἰς τὸ βιβλίον «Σκώτλαντ—Γυάρδ» (1954) ὑπὸ Sir Harold Scott G.C.V.O., K.B.C. K.B.E. (παράσημα) Ἀρχηγοῦ Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας (1945—1953) ἀναπτύσσεται ἐκτενῶς ὁ Πολιτικὸς χαρακτὴρ τῆς Ἀστυνομίας (Κεφάλαιον Ι) ὅστις ἐμφαντικῶς ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου ὅτε οὗτος προσεκλήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν Διοίκησιν.

κατέχει μίαν σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν Κοινωνίαν καὶ οἱ συμπολῖται του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφορήσουν διὰ τὸ πῶς οὗτος διαβιοῖ. Εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀπολαμβάνῃ σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως καὶ ὅταν ἀκόμα εἶναι μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ σκάβει τὸν κῆπον του, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὅταν εἶναι ἐν στολῇ καὶ φέρει τὸ κράνος του (10) ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν σκοπιάν του.

Τέλος εἶναι αἱ δύο ἀρχαὶ αἱ ὁποῖαι ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω, ἤτοι ἕκαστος Ἀστυνομικὸς εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του καὶ ἡ δύναμις (ἐξουσία του) πρέπει νὰ εἶναι σαφῶς καθωρισμένη καὶ περιωρισμένη.

Ἀστυφύλαξ καὶ παιδιὰ

Οὐδεμία τούτων χρήζει περαιτέρω ἐπεξηγήσεως. Ἐὰν ἕκαστος Ἀστυνομικὸς δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος, ἡ Ἀστυνομία θὰ καθίστατο οὕτω μία ἡμιστρατιωτικὴ Ὀργάνωσις τοῦ γνωστοῦ εἴδους εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸ δικαίωμα συλλήψεως, ἐρεύνης καὶ ἀνακρίσεως τῶν πολιτῶν πρέπει νὰ εἶναι σαφῶς καθωρισμένον καὶ περιωρισμένον.

6. Ἐπὶ πλέον τῶν βασικῶν αὐτῶν ἀρχῶν ὑπάρχουν ἕνας ἢ δύο παράγοντες, οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν—ἢ πρέπει νὰ κατευθύνουν—τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὰς μεθόδους ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας. Βασικῶς, ἡ χρησιμότης τῆς Ἀστυνομίας ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἱκανοτήτων τοῦ Σκοποῦ ἀστυφύλακος ἢ τῶν ἐπ' αὐτοκινήτου περιπολούντων Ἀστυνομικῶν. Εἰς αὐτὸν θὰ ἀποτανθῇ ὁ πολίτης διὰ μίαν ἀνάγκην του καὶ ἐκ τῆς ἑτοιμότητος καὶ ἐπαρκείας αὐτοῦ θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ πρόληψις ἐγκλημάτων καὶ ἡ σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία διαφέρει ριζικῶς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν οἱ διοικοῦντες Ἀξιωματικοὶ διαφόρων εἰδικοτήτων διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς διοικήσεως τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὑπολοίπων. Οἱ Ἀστυνομικοὶ δὲν ἐργάζονται καθ' ὁμάδας ὑπὸ Ἀξιωματικόν, ἀλλ' ἕκαστος τούτων ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον μονάδα καὶ ἐκτελοῦν κατὰ μόνας τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ Ἀστυνομικοῦ ἔργου, μὴ ἀποκλειομένης τῆς μετ' ἄλλων συνεργασίας εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις. Ἀπόρροια τούτου εἶναι ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν Ἀστυνομικῶν εἶναι στοὺς κατωτέρους βαθμοὺς καί, ὅπερ καὶ κυριώτερον, τὸ ἐπίπεδον πνευματικῆς ἱκανότητος ἑκάστου πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς κατάλληλον ὕψος (11).

---

10) Ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀστυφύλαξ φέρει, ἐκτὸς τοῦ σήματος ὑπηρεσίας καὶ ἐλαφρὸν κράνος.

11) Ἐνταῦθα κρίνεται ἀπαραίτητον ν' ἀναφερθοῦν τὰ εἰς τὸ βιβλίον «Light and shad e at Scotland Yard» (Γύρω ἀπὸ τὴν Σκώτλαντ—Γυάρδ) (1947) ὑπὸ E. M. Howgraye—Graham C. B. E., Γραμματέως τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας (1927—1946) περὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἀστυνομίας ἀναφερόμενα, Κεφάλαιον VII (σελ, 122).

.....«Κατ' ἀρχὴν τί εἶναι αὗται; (αἱ ἀρχαί). Εἰς οὐδένα νόμον τοῦ Κοινοβουλίου ἀναφέρονται καί, καθ' ὅσον τουλάχιστον γνωρίζω, δὲν ἔχουν διατυπωθῇ ἐπισήμως (νομοθετικῶς) ἢ διοι-

7. Οἱ ἀστυφύλακες ἀποτελοῦν τὸ 80 ο/ο τῆς ὅλης δυνάμεως καὶ ἂν προστεθοῦν καὶ οἱ 'Αρχιφύλακες τὸ ποσοστὸν ἀνέρχεται εἰς τὸ 92 ο/ο. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προοπτικὴ προαγωγῆς παρουσιάζεται μικρά, ἀλλ' ὄχι, ὡς ἡ ὑπὸ τὸν Λόρδον Oaksty 'Επιτροπὴ διεπίστωσε, τόσον μικρὰ ὅσον φαίνεται, ὅταν ἄλλοι παράγοντες, ὡς αἱ ἀποδοχαὶ καὶ αἱ συνθῆκαι ὑπηρεσίας, ὑπολογίζονται.

Εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ 'Οργανισμοὶ καὶ τὰ 'Ιδρύματα στὴν 'Αγγλίαν, ἅτινα ἐξελίχθησαν μέσῳ πολλῶν σταδίων καὶ πειραματισμῶν, ὥστε εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι ἡ 'Αστυνομία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἑδραιώθη ἐπὶ τόσον ἱδανικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Εἰς μερικὰς Χώρας ἡ 'Αστυνομία εἶναι ἁπλῶς τὸ πολιτικὸν "Οργανον τῶν κρατούντων, εἰς ἄλλους ἀσκεῖ ἁρμοδιότητας αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην Χώραν οἱ 'Αστυνομικοὶ περιορίζονται τόσον ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ ἔχουν τόσην προσωπικὴν εὐθύνην ὅσον εἰς Μ. Βρεττανίαν. Οὗτοι δὲν ὑπόκεινται—οὐδὲ ὀφείλουν νὰ ὑπαχθοῦν—ὑπὸ Κρατικὸν ἔλεγχον, τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἰς Μεγάλην Βρεττανίαν εἶναι διηρημένη εἰς ἕνα ἀριθμὸν αὐτονόμων καὶ αὐτεξουσίων ('Αστυνομικῶν) Σωμάτων, ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἐγγύησιν ἐναντίον τοῦ κινδύνου ἐπιβολῆς 'Αστυνομικοῦ Καθεστῶτος ἐν τῇ Χώρᾳ αὐτῇ.

Ἕνας τύπος κράνους ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ 'Αγγλικὴ 'Αστυνομία.

8. 'Υπάρχουν 132 αὐτόνομα 'Αστυνομικὰ Σώματα εἰς τὴν 'Αγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν καὶ 45 εἰς τὴν Σκωτίαν. Τὸ μέγεθος τούτων ποικίλει ἀπὸ τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας τοῦ Λονδίνου, ἥτις ἔχει δύναμιν 20.000 μέχρι τῶν μικρῶν Σωμάτων δυνάμεως καὶ κάτω τῶν 70 ἀνδρῶν. Τὰ Σώματα ταῦτα, ἐξαιρέσει ἑνὸς ἢ δύο, ἐξαρτῶνται περισσότερον ἐκ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, παρὰ ἐκ τοῦ Κέντρου(12).

κητικῶς καὶ ἐξελιχθεῖσαι βαθμηδὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 19ου αἰῶνος, συνοψίζονται ὡς κατωτέρω :

α) 'Η 'Αστυνομία ἀποτελεῖται ἀπαραιτήτως ὑπὸ πολιτῶν ἀμειβομένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καθηκόντων, ἅτινα θὰ ἔδει νὰ ἐκτελοῦνται ὑφ' ὅλων τῶν πολιτῶν.

β) 'Η ἐπιτυχία της βασίζεται εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἐνεργειῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, τὸν σεβασμὸν καὶ συνεργασίαν ἣν αὐτὴ ἀπολαμβάνει ἐκ τῶν πολιτῶν.

γ) 'Η πρόληψις—τόσον τῶν ἐγκλημάτων ὅσον καὶ τῆς διαταράξεως τῆς τάξεως—εἶναι ζωτικῆς διὰ τὴν 'Αστυνομίαν σημασίας.

δ) 'Η βία ἐνασκεῖται μόνον εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας τῆς πειθοῦς καὶ δέον νὰ περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον εἰς τὰς περιπτώσεις εἰς ἃς εἶναι ἀπαραίτητος.

ε) 'Η ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου δέον νὰ εἶναι διάφορος καὶ ἀνεξάρτητος τῆς πολιτικῆς.

στ) 'Η εὐγενὴς συμπεριφορά, ἡ φιλικὴ στάσις καὶ αἱ ἀλτρουϊστικαὶ ἐκδηλώσεις δέον ὅπως ἐπιδείκνυνται πρὸς ἅπαντας τοὺς πολίτας, ἀνεξαρτήτως τάξεως ἢ καταστάσεως.

ζ) 'Η 'Αστυνομία δὲν ἀσκεῖ δικαστικὴν ἐξουσίαν. 'Η περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθῳότητος καὶ κολασμοῦ τῶν παρανομούντων ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς ἁρμοδιότητος τῆς 'Αστυνομίας.

η) Τὸ ἀληθὲς κριτήριον ἐπαρκείας τῆς 'Αστυνομίας εἶναι ἡ σπάνις τῶν ἐγκλημάτων καὶ διαταράξεων τῆς τάξεως καὶ οὐχὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνύσεων.

θ) 'Η διαφύλαξις τῆς ζωῆς καὶ ἡ προστασία τῆς σωματικῆς αὐτῶν ἀκεραιότητος εἶναι εὐθύνη τῆς 'Αστυνομίας ἀνεξαρτήτως κινδύνων διὰ τὴν ἐπίτευξίν των.

12) 'Η Μ. Βρεττανία διαιρεῖται εἰς Κομητείας, κάτι ἀνάλογον πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν Νομούς, καὶ 'Υποκομητείας. 'Η διοικητικὴ διαίρεσις τῆς Χώρας αὐτῆς εἶναι δύσκολον καὶ οὐχὶ ἀπαραίτητον νὰ ἐξηγηθῇ ἐνταῦθα.

(Συνεχίζεται)

"ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ„

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ὁ «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» ἀπὸ τὰ σημερινὰ δικαστήρια, ὁπωσδήποτε θὰ ἐκηρύσσετο παμψηφεὶ ἀθῶος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δικαστήρια τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἂν ἐδικάζετο, τότε δηλαδὴ ὅπου ἀναφέρεται ὁ μῦθος, καὶ πάλι θὰ ἐκηρύσσετο ἀθῶος. Γιατὶ τὰ Ἀθηναϊκὰ δικαστήρια ἀθώωναν τότε ὅπως καὶ τώρα ἐκεῖνον ποὺ ἔκανε τὸν φόνο εὑρισκόμενος ἐν ἀμύνῃ. Ἐπίσης ἀθώωναν καὶ ἐκεῖνον ποὺ ἔκανε τὸ ἔγκλημα τοῦ φόνου εὑρισκόμενος ἐν πραγματικῇ πλάνῃ.

Ἀθῶος λοιπὸν ὁ Οἰδίπους. Γιατὶ ἐσκότωσε τὸν πατέρα του—τὸ Βασιληᾶ τῶν Θηβῶν Λάϊο—εὑρισκόμενος ἐν ἀμύνῃ, ὅπως μᾶς λέει ὁ Σοφοκλῆς, καὶ ἔγινε ἕνας ἀπαίσιος αἱμομείκτης παίρνοντας γιὰ γυναῖκα τὴ μητέρα του Ἰοκάστη, εὑρισκόμενος ἐν πραγματικῇ πλάνῃ.

Ὅλη ἡ τραγωδία αὐτὴ βασίζεται στὴν ἄγνοια τοῦ Οἰδίποδος. Ἐσκότωσε βεβαίως καί, παρ' ὅλο ποὺ κατὰ τοὺς νόμους ἦταν ἀθῶος, ἐν τούτοις εἶχε τύψεις γιατὶ οὕτως ἢ ἄλλως ἀφήρεσε μιὰν ἀνθρώπινη ζωή. Στὶς τύψεις αὐτὲς προσθέστε τὴν τραγικὴ ἀποκάλυψη, ὅτι ἐκεῖνον ποὺ ἐσκότωσε ἦταν ὁ πατέρας του. Καὶ πάνω σ' αὐτὸ προσθέστε τὴν ἄλλη φοβερὴ ἀποκάλυψη, ὅτι ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία μοιραζόταν τὸ κρεβάτι του καὶ ἡ ὁποία τοῦ εἶχε δοθῆ ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸ φόνο τῆς Σφίγγας, ἦταν ἡ μητέρα του!!! Ἔτσι θὰ συλλάβετε τὴν τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους σ' ὅλην τὴν ἔκτασή της.

***

Ὁ Σοφοκλῆς, φέρνοντας τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο» στὴ σκηνή, παρουσίασε στοὺς Ἀθηναίους μιὰ ἀπ' τὶς τραγικώτερες μορφὲς τῶν αἰώνων. Γνώριζαν βεβαίως οἱ Ἀθηναῖοι—πηγαίνοντας νὰ παρακολουθήσουν τὴ παράσταση τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου»—τὰ βασικὰ δεδομένα τοῦ μύθου ποὺ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ ἀφηγήσεις τὴν γεροντοτέρων, ἤξεραν τὴν τραγικὴ μοῖρα τοῦ Βασιληᾶ τῶν Θηβῶν ἀπὸ τὰ ἔπη, τὴ μυθολογία καὶ τὶς ἱστορίες.

Παρακολουθῶντας ὅμως τὸ νέο χειρισμὸ τοῦ μύθου καὶ τὴν ἀνάπτυξη ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὁ Σοφοκλῆς, «γόοι καὶ ὀδυρμοὶ καὶ θρῆνος τῶν μεγίστων ἐγένοντο» ἀπὸ τὰ ἐδώλια τῶν θεατῶν. Οἱ θεαταὶ ἐπαινοῦσαν τὸν ἥρωα ποὺ ἀπήλλαξε τὴ Φωκίδα ἀπὸ τὴ φοβερὴ Σφίγγα, λυπόντουσαν βαθειὰ γιὰ τὴ τραγικὴ μοῖρα του καὶ κανένας δὲν ἐσκέπτετο νὰ τοῦ προσδώσῃ καὶ τὴν ἐλάχιστη ἔστω μομφή. Ἦταν ἕνας ἀκούσιος ἁμαρτωλὸς ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ τὰ σφάλματά του. Καὶ δὲν ἦταν τόσο ἁμαρτωλός, ὅσο δυστυχισμένος. Καὶ ἀκόμα πιὸ τραγικὴ γίνεται ἡ μοῖρα του γιατὶ ἦταν καλός, τίμιος, γεμᾶτος σοφία καὶ δικαιοσύνη ἄνθρωπος καὶ Βασιληᾶς.

Γιὰ τὴν τραγωδία αὐτὴ τοῦ Σοφοκλέους πολλὰ ἔχουν εἰπωθῆ. Ἐλέχθη ὅτι ὁ Σοφοκλῆς εἶναι ἐξ ἴσου τραγικὸς καὶ ψυχολόγος μὲ τὸν Εὐριπίδη καὶ τὸν Αἰσχύλο, ἂν καὶ οἱ περισσότεροι ἀναλυταὶ τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν τῆς ἀρχαιότητος, φέρουν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Εὐριπίδη. Γεγονὸς εἶναι ὅμως ὅτι ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους ἐκτιμήθηκε πολὺ ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους. Ὅπως γεγονὸς ἐπίσης εἶναι ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης, γράφοντας γιὰ τὴν τραγωδία, σκέφτεται κυρίως τὸν Οἰδίποδα.

Εἶπαν πολλοὶ ἐπίσης καὶ ὑποστηρίζεται καὶ σήμερα—καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια—ὅτι ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους εἶναι τὸ πρῶτο...ἀστυνομικὸ ἔργο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς πρωτοτυπία : Ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι συγχρόνως καὶ δολο-

φόνος!!! Ὁ Οἰδίπους ἀρχίζει τὶς ἔρευνες γιὰ νἄβρῃ τὸ φονηᾶ τοῦ Λαΐου, καὶ οἱ ἔρευνες καταλήγουν σ' αὐτὸν τὸν ἴδιον...ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ἐπιφανὴς κριτικὸς τῶν ἡμερῶν μας.

Χωρὶς ὑπερβολὴ μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο στὴ πνευματικὴ κληρονομιὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὴν τραγωδία «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους. Ἂς τὴν παρακολουθήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Θεάτρου, ἔχοντας ὑπ' ὄψει καὶ τὶς πολλὲς ἐκδοχὲς ποὺ ἡ μυθολογία μας ἀναφέρει καὶ ποὺ τὸ Θέατρό μας, θεωρῶντας τες ὡς συμπτωματικὰ ἁπλῶς στοιχεῖα, ἀποσιωπᾷ.

***

Γενάρχης τῆς Θηβαϊκῆς δυναστείας τῶν Λαβδακιδῶν ἦταν ὁ Λάβδακος, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου ποὺ πατέρας του ἦταν ὁ Κάδμος. Μᾶς λέει ἡ μυθολογία ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Λαβδάκου Λάϊος, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐκπατρισθῇ στὴν Πελοπόννησο ὅταν ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος κατέλαβον τὰς Θήβας. Ἐκεῖ δὲ ὁ Λάϊος, διαμένων στὴν αὐλὴ τοῦ Πέλοπος, κατελήφθη ἀπὸ ἔνοχο πάθος γιὰ τὸν Χρύσιππο, γιὸ τοῦ Πέλοπος. Τὸν ἐρωτεύθηκε ὁ Λάϊος τὸ Χρύσιππο, λέει ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, «ἐνῷ τὸν ἐδίδασκε νὰ ὁδηγῇ ἅρμα».

Τὸ δυστυχισμένο θῦμα αὐτοκτόνησε. Καὶ ἐδῶ παρουσιάζονται δύο ἐκδοχές. Ἡ μία λέγει ὅτι ὁ Πέλοψ κατηράσθη τὸν Λάϊον, ἡ δὲ κατάρα αὐτή, μαζὶ μὲ τὴν ὀργὴ τῆς Ἥρας ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὸ ἔγκλημα τοῦ υἱοῦ τοῦ Λαβδάκου, ἐπρόκειτο νὰ ἔχουν τὶς φοβερώτερες τῶν συνεπειῶν γιὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Λαβδακιδῶν. Ἡ ἄλλη ἐκδοχὴ λέγει ὅτι ὁ Ἀπόλλων, ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ Λαΐου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὸ μαντεῖο δὲν ἔκαμε τὰ ὅσα ἡ Πυθία τοῦ εἶπε, ἔπληξε μὲ τὴν ἐκδικητικὴ μανία του τὸν Λάϊον καὶ τοὺς ἀπογόνους του καὶ ἔτσι προῆλθαν οἱ δυστυχίες.

Ὁ Λάϊος εἶχε νυμφευθῇ τὴν κόρη τοῦ Μενοικέως Ἐπικάστη ἢ Ἰοκάστη. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ αὐτῆς δὲν ἀπέκτησε τέκνα, κατέφυγε στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του. Ὁ χρησμὸς τῆς Πυθίας ὅμως ἦταν ἀδυσώπητος γιὰ τὸ Λάϊο. Τοῦ ἔλεγε ὅτι μὲ κάθε τρόπο θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπόκτηση διαδόχου, διότι αὐτὸς ὁ διάδοχος, θὰ γινόταν πρόξενος πολλῶν συμφορῶν καὶ θὰ ἐβύθιζε τὴν οἰκογένειά του στὸ αἷμα καὶ στὸ πένθος.

Ἐδῶ ὅμως ὁ Διόνυσος καὶ ἡ Δήμητρα ἐθριάμβευσαν. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς νύχτας ἀφιερωμένης στὸ Βάκχο, στὸ Διόνυσο καὶ στὴ Δήμητρα καὶ κατὰ τὴν ὁποία ἐπακολούθησαν ὄργια, ὁ Λάϊος καὶ ἡ Ἰοκάστη λησμόνησαν τὸ χρησμὸ τοῦ μαντείου.

Ἕνα παιδὶ γεννήθηκε λοιπόν. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὁ Λάϊος τὰ δεινὰ ποὺ τὸ παιδὶ τοῦτο θὰ ἔφερνε—κατὰ τὸ χρησμὸ—ἀπεφάσισε μαζὶ μὲ τὴν Ἰοκάστη νὰ τὸ ἐκθέσουν στὸν Κιθαιρῶνα. Τοῦ τρύπησαν λοιπὸν τὰ πόδια μὲ «σιδηρᾶς βελόνας ἢ αἰχμὰς πορπῶν» καὶ τὸ ἐγκατέλειψαν στὸν Κιθαιρῶνα. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸ βρέφος κάτι βοσκοὶ οἱ ὁποῖοι τὸ παρέδωσαν στὸν βασιλέα τῆς Κορίνθου Πόλυβον. Ὁ Πόλυβος τὸ δέχθηκε, τὸ υἱοθέτησε μὲ τὴ συγκατάθεση τῆς συζύγου του Μερόπης —ἦταν καὶ ἐκεῖνοι ἄτεκνοι—καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Οἰδίπους» βλέποντας τὰ πρησμένα πόδια του. (Τὸ πρήξιμο προήρχετο ἀπὸ τὸ τρύπημα τῶν αἰχμῶν καὶ «Οἰδίπους» ἴσον ἄνθρωπος μὲ πρησμένα πόδια).

Μιὰ ἄλλη ἐκδοχὴ στὸ σημεῖον αὐτὸ λέγει ὅτι τὸ πρήξιμο τῶν ποδῶν προήρχετο ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν «φασκιῶν» τοῦ μωροῦ. Ἐπικρατέστερη ὅμως φαίνεται ἡ πρώτη ἐκδοχή.

Ἀνετράφη λοιπὸν ὁ Οἰδίπους στὴν αὐλὴ τοῦ Πόλυβου καὶ τῆς Μερόπης καὶ τούτους ἐγνώρισε ὡς γονεῖς του. Μεγάλωσε καί, στὰ παιχνίδια μὲ τοὺς συνομήλικούς του, πάντοτε ὑπερτεροῦσε. Γεμᾶτοι φθόνο γιὰ τὴν ὑπεροχή του αὐτὴ οἱ νεαροὶ συνομήλικοί του, μιὰ μέρα τοῦ πέταξαν: «Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τίτλου

καὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βασιλέως. Δὲν εἶσαι γιὸς τοῦ Πόλυβου καὶ τῆς Μερόπης, ἀλλά...»

Ὁ Οἰδίπους ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Αὐτοὶ ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσαν καμμιὰ ἐξήγηση καὶ ἔτσι, ὁ νεαρὸς Οἰδίπους ἀπεφάσισε νὰ διαλευκάνῃ μόνος του τὸ «πόθεν ἔσχεν».

***

Βλέπουμε τώρα τὸν Οἰδίποδα μπροστὰ στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ ρωτάῃ γιὰ τὸ μυστήριο τῆς καταγωγῆς του. Ἡ Πυθία ὅμως, αἰνιγματικὴ ὅπως πάντα, δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ συγκεκριμένη ἀπάντηση. Τὸν συνεβούλευσε μόνο νὰ μὴ γυρίσῃ κοντὰ στοὺς γονεῖς του, στὴν πατρίδα του, γιατὶ ἐκεῖ θὰ σκότωνε τὸν πατέρα του καὶ θὰ ἔπαιρνε γιὰ γυναῖκα τὴ μητέρα του.

Αὐτὸ καὶ ἔκανε ὁ Οἰδίπους. Δὲν γύρισε στὴν πατρίδα του κοντὰ στοὺς γονεῖς του—τὸν Πόλυβο καὶ τὴ Μερόπη ὅπως ἐπίστευε—ἀλλὰ ἀκολούθησε ἄλλη πορεία καὶ ἔφθασε στὴ διασταύρωση δύο ὁδῶν, στὴ Φωκίδα. Στὸ σταυροδρόμι ἐκεῖνο συναντᾷ ἕναν ταξιδιώτη, τὸν Λάϊο. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν διατάσσει τὸν Οἰδίποδα νὰ παραμερίσῃ γιὰ νὰ περάσῃ, αὐτὸς ὅμως ἀρνεῖται. Μιὰ ἐκδοχὴ λέγει ὅτι ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ἐκτύπησε τὸν Οἰδίποδα μὲ τὸ μαστίγιό του, ἄλλη ὅτι ἕνας τροχὸς τοῦ ἅρματος τοῦ Λαΐου πέρασε πάνω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Οἰδίποδος. Ὅτι καὶ ἂν συνέβη ὅμως, ὁ Οἰδίπους ὥρμησε κατὰ τοῦ Λαΐου καὶ τὸν ἐφόνευσε. Ἐφόνευσε ἐν συνεχείᾳ τὸν συνοδὸ τοῦ Λαΐου Πολυφόντη, καθὼς καὶ ἕναν ἀπ' τοὺς ἵππους του.

Ὁ ἴδιος ὁ Σοφοκλῆς παρουσιάζει ἐδῶ καὶ μίαν ἄλλην ἐκδοχή. Γράφει ὅτι ἡ συνοδεία τοῦ Λαΐου ἦτο τετραμελής, ἀπὸ αὐτοὺς δὲ διεσώθη μόνον ἕνας γέρος, ὁ ὁποῖος ἔφθασε εἰς τὰς Θήβας καὶ γιὰ νὰ μὴν εἰπῇ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μόνον ἐξόντωσε τὸν Λάϊο καὶ τὴ συνοδεία του, εἶπε ὅτι ἔπεσαν θύματα ὁλόκληρης συμμορίας λῃστῶν καὶ μετα ἠρωϊκὴν συμπλοκὴν ἐφονεύθησαν ὅλοι, πλὴν αὐτοῦ καί... τοῦ ἑνὸς ἵππου.

Θέλετε τώρα καὶ τὴν ἄποψη τοῦ Νικολάου Δαμασκηνοῦ ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ; Ἐντελῶς διαφορετικὰ παρουσιάζει αὐτὸς τὸ συμβάν. Γράφει ὅτι, ὁ Οἰδίπους πήγαινε στὸν Ὀρχομενὸ γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἵππους. Στὸ σταυροδρόμι συνήντησε τὸν Λάϊον καὶ τὴ σύζυγό του καὶ κατόπιν φιλονικίας, ἐφόνευσε τὸ Λάϊο καθὼς καὶ τὸ συνοδό του. Ἡ Ἰοκάστη ἐκρίβη τόσο καλὰ μέσα στὸ δάσος, ποὺ παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ Οἰδίποδος καὶ τοῦ ἰδίου, δὲν ἀνευρέθη. Ἔτσι καὶ ἐσώθη. Ὕστερα δὲ ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Οἰδίποδος, βγῆκε ἀπ' τὸ δάσος, ἔθαψε τὸ Λάϊο καὶ τὸ συνοδό του καὶ κατόπιν γύρισε τρελλὴ εἰς τὰς Θήβας, θεραπευθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἀργότερον. Ὅσο γιὰ τὸν Οἰδίποδα αὐτὸς γύρισε στὴ Κόρινθο καὶ δώρησε στὸν Πόλυβο τοὺς ἡμιόνους ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ Λάϊο...

Αὐτὰ κατὰ τὸν Νικόλαο Δαμασκηνό. Ὁ Ἀπολλόδωρος ὅμως ὁ Ἀθηναῖος, λέγει ὅτι τὸν Λάϊο ἔθαψε ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δαμοσίστρατος. Ἄλλος συγγραφεὺς λέγει ὅτι ὁ Οἰδίππους μόνος του ἔθαψε τὸ Λάϊο καὶ δὲν πῆρε τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ξίφος του.

***

Παρακολουθῶντας τὸν Οἰδίποδα στὴν ἀπεγνωσμένη πορεία του—περιπλάνηση κατὰ πολλοὺς—τὸν βρίσκουμε τώρα στὶς πύλες τῶν Θηβῶν. Εἰς τὸ ὄρος Φίκιον, πού, κατὰ τὸν Παυσανία, εὑρίσκετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Τενέρου, ἦταν ἐγκατεστημένο ἕνα τέρας ποὺ εἶχε κεφαλὴ καὶ στῆθος γυναικός, πόδας καὶ οὐρὰν λέοντος. Κατ' ἄλλους εἶχεν ὄνυχας Ἁρπυΐας, οὐρὰ δράκοντος μὲ κεντρὶ καὶ φτερὰ ἀετοῦ.

Τὸ τέρας τοῦτο εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Ἥρα, ὡς ὄργανον ἐκδικήσεως γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Λαΐου κατὰ τοῦ Χρυσίππου... Ἦτο δὲ πολὺ φοβερὸ καὶ ἐνέσπειρε τὸν τρόμο σὲ ὅλη τὴ χώρα.

Ὑποστηρίζουν πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ μία δεύτερη...ἐκδοχὴ ὡς πρὸς τὴν

προέλευση τῆς Σφίγγας. Καὶ ἀφοῦ καταπιάστηκα μὲ τὶς ἐκδοχὲς—ποὺ εἶναι ἄσχετες μὲ τὴ σημερινὴ σκηνικὴ ἑρμηνεία τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου»—ἀκοῦστε κι' αὐτήν. (Μῦθος ἄλλως τε εἶναι κι' αὐτός...)

Γράφουν λοιπὸν ὅτι, ὅταν ὁ Κάδμος ἔφθασε στὴ Θήβα, εἶχε μαζί του μιὰν 'Αμαζόνα, τὴ Σφίγγα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ 'Αμαζόνα, ἔφυγε ἀπὸ τὰς Θήβας καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Σφίγγιο ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Κάδμος παντρεύτηκε τὴν 'Αρμονία, ἀδελφὴ τοῦ δράκοντος. Εἰς τὸ Σφίγγιον ἀνέβηκε μὲ πολλοὺς ἄλλους Θηβαίους καὶ πῆρε μαζί της πολλοὺς θησαυρούς, καθὼς καὶ τὸ πανέξυπνο κι' ἐπιδέξιο σκυλὶ τοῦ Κάδμου. 'Εκεῖ, εἰς τὸ ὄρος Σφίγγιον, ἔστηνε διάφορες παγίδες εἰς τοὺς Θηβαίους τὶς ὁποῖες παγίδες οἱ Θηβαῖοι ὠνόμαζαν αἰνίγματα. Ὅποιος δὲν ἔλυε τὰ αἰνίγματα, ἐθανατώνετο ἀπὸ τὴ Σφίγγα. Ὁ Κάδμος ὑπεσχέθη μεγάλη ἀμοιβὴ σὲ ὁποιον ἀπήλασσε τὸν τόπο ἀπὸ τὴ Σφίγγα. Καὶ «ὁ Κορίνθιος Οἰδίπους, ἄνθρωπος μεγάλης στρατιωτικῆς ἀξίας, πῆρε μαζί του κατόπιν τούτου μερικοὺς Θηβαίους, πῆγε νύχτα στὸ βουνὸ κι' ἐσκότωσε τὴ Σφίγγα. Ἔτσι σχηματίσθηκε ὁ μῦθος».

Ἄλλοι λέγουν ὅτι ἡ Σφίγγα ἦτο ἀρχηγὸς πειρατῶν, καὶ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ ὁρμητήριό της εἰς τὸ ὄρος Φίκιον. Σὰν πειρατής, εἶχε μορφὴ λέαινας ἐπειδὴ εἶχε κάμει πολλοὺς φόνους, εἶχε νύχια ἀετοῦ ἐπειδὴ εἶχε κάμει πολλὲς ἁρπαγές, εἶχε φτερὰ ἀετοῦ ἐπειδὴ ἡ συμμορία της ἔτρεχε παντοῦ καὶ σκότωνε τοὺς ταξιδιῶτες... «Ὁ Οἰδίπους, ἐξεστράτευσεν ἐναντίον της ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος Κορινθίων, μεταχειρισθεὶς τὸ ἐξῆς στρατηγικὸ τέχνασμα: Μπῆκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του στὴ συμμορία τῆς Σφιγγὸς, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς ληστεῖες. Ἔτσι τοῦ δόθηκε εὐκαιρία καὶ τὴν ἐσκότωσε...».

Δὲν ὑστερεῖ καὶ ὁ Παυσανίας ὡς πρὸς τὴ προέλευση τῆς Σφίγγας. Γράφει λοιπόν :

«Ἦταν, ὅπως ἐλέγετο, νόθος κόρη τοῦ Λαΐου, στὴν ὁποία αὐτὸς εἶχεν ἀποκαλύψη τὸ χρησμὸ ποὺ τὸ μαντεῖο εἶχε δώσει στὸν Κάδμο(;), προσθέτοντας πὼς μόνο Βασιληᾶδες τὸν ἤξαιραν. Ὁ Λάϊος εἶχε πολλὰ παιδιὰ ἀπ' τὶς παλλακίδες του, ὁ δὲ χρησμὸς ἀφοροῦσε μόνο τὴν 'Ιοκάστη καὶ τοὺς γιούς της. Ὅταν λοιπόν, ἕνας ἀπ' τοὺς νόθους ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ τὸ βασίλειο, ἡ Σφὶγξ τοῦ ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ ξαίρῃ τὴν ἀπάντηση ποὺ εἶχε δοθῆ στὸν Κάδμο, ἀφοῦ ἦταν γιὸς τοῦ Λαΐου. Καθὼς οἱ νόθοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ξαίρουν, ἡ Σφὶγξ τοὺς κατεδίκαζε σὲ θάνατο, σὰν ἀπατεῶνες ποὺ θέλουν νὰ ὑφαρπάσουν τὴν ἐξουσία. Ὁ Οἰδίπους χάρις σ' ἕνα ὄνειρο, ἔμαθε τὸ χρησμὸ κι' ἔτσι ἀνέβηκε στὸ θρόνο...».

Οἱ σχολιασταὶ τοῦ Εὐριπίδη καὶ τοῦ Σοφοκλῆ ὅμως ἀναφέρουν καὶ δύο ἄλλες ἐκδοχές. Κατὰ τὴν μίαν : «μερικοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἡ Σφὶγξ ἦταν προφήτις καὶ ὄχι τέρας. Οἱ χρησμοί της δέ, ἦσαν δυσνόητοι καὶ ἔτσι ἐσκότωνε ὅσους δὲ τοὺς ἐννοοῦσαν...».

Κατὰ τὴν ἄλλην, «ἡ Σφὶγξ ἦτο κόρη τοῦ Οὐκαλέγοντος καὶ σύζυγος τοῦ Μακαρέως, κατοίκων τῆς περιοχῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Οὐκαλέγοντος, ἡ Σφὶγξ ἤσκησε τὴν ληστείαν εἰς τὸ ὄρος Φίκιον, ἔγινεν ἐρωμένη τοῦ Οἰδίποδος(!)καὶ ἐφονεύθη ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐραστήν της...».

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι οἱ πολλὲς ἐκδοχὲς μικραίνουν τὴν ὡραιότητα τοῦ μύθου τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» καὶ τοῦ ἀφαιροῦν πολλὰ ἀπὸ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς σκηνικῆς παρουσιάσεως. Καὶ προχωροῦν οἱ ἐκδοχὲς καὶ ὡς πρὸς τὸ αἴνιγμα ποὺ ἡ Σφὶγξ ὑπέβαλε στὰ θύματά της.

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, δίδει τὸ αἴνιγμα ὅπως καὶ τὸ παρουσιάζει ὁ θίασος τοῦ 'Εθνικοῦ μας Θεάτρου, καὶ ὅπως εἶναι στοὺς πιὸ πολλοὺς γνωστό: «Τὶ εἶναι συγχρόνως, δίπουν, τρίπουν καὶ τετράπουν;».

Κατὰ τὸν 'Απολλόδωρον ὅμως τὸν 'Αθηναῖον, τὸ αἴνιγμα ποὺ οἱ Μοῦσες εἶχαν ἐμπνεύσει εἰς τὴν Σφίγγα, ἦταν τὸ ἑξῆς: «Ποῖον ζῶον ἔχει μίαν μόνον φωνὴν καὶ

εἶναι ἀρχικῶς μὲν τετράπουν, κατόπιν δίπουν καὶ τελικῶς τρίπουν;» Ὁ Σοφοκλῆς λέγει ὅτι πολλοὶ Θηβαῖοι μὴ δυνηθέντες νὰ τὸ λύσουν, εἶχαν ὑποκύψει εἰς τὴν Σφίγγα. Τελευταῖο της θῦμα ἦταν ὁ Αἵμων, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, «ὁ πιὸ ὡραῖος καὶ ὁ πιὸ ἀξιαγάπητος νέος».

Ἐδῶ ἐνεφανίσθη ὁ Οἰδίπους πού, χωρὶς κόπο, εὑρῆκε τὴν ἀπάντηση. Τὸ ζῶο εἶναι ὁ ἄνθρωπος, διότι γεννᾶται τετράπους, ἀφοῦ βαδίζει μὲ τὰ τέσσαρα στὴ βρεφική του ἡλικία, ὕστερα ὀρθώνεται καὶ τελικὰ ζητᾶ τὴ βοήθεια τῆς ράβδου στὰ γηρατειά του, γιὰ νὰ στηρίζεται...

Ἡ Σφίγγα τώρα, κατὰ μίαν ἐκδοχή, γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ βράχο της καὶ σκοτώνεται (αὐτοκτονεῖ). Κατὰ ἄλλην ἐκδοχή, ὁ Οἰδίπους τὴ σκοτώνει μὲ τὸ δόρυ του.

***

Νικητὴς τῆς Σφίγγας ὁ Οἰδίπους τώρα φθάνει εἰς τὰς Θήβας καὶ νυμφεύεται τὴν ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος Ἰοκάστη—τὴ γυναῖκα τοῦ Λαΐου καὶ μητέρα του — καὶ ἔτσι στὴ πατροκτονία προσθέτει καὶ τὴν αἰ μομειξία. Τὴν ἐνυμφεύθη—ἐν ἀγνοίᾳ του ὡς προείπομεν—διότι ὁ Κρέων εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἔδιδε τὸ στέμμα του καὶ τὴν ἀδελφή του Ἰοκάστη σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐφόνευε τὴ Σφίγγα.

Ὁ Οἰδίπους, ἐνῷ λύει τὸ αἴνιγμα ποὺ ἔθετε ἡ Σφίγξ

(Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, Παρίσιοι)

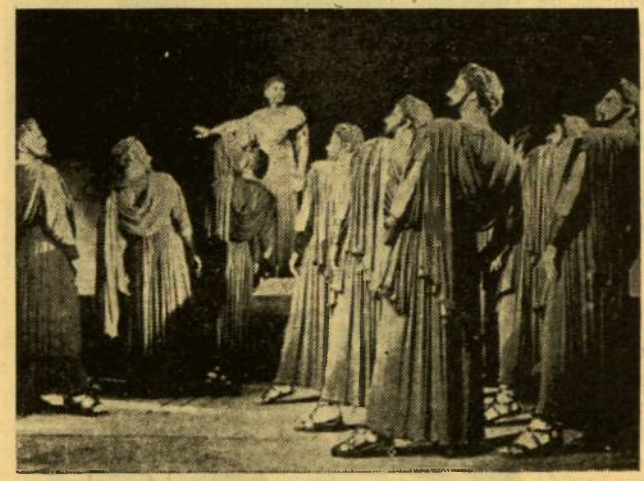
Ἂν ἀναζητήσουμε καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ὁμήρου, θὰ δοῦμε στὴν «Ὀδύσσεια» νὰ γράφῃ τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν Ἰοκάστη: «Ἡ μητέρα αὐτὴ ἔκαμε χωρὶς νὰ τὸ ξαίρῃ, μιὰ φοβερὴ πράξη: παντρεύτηκε τὸ γιό της, ἀφοῦ αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν ἥρωα ποὺ τὸν εἶχε γεννήσει. Θέλημα τῶν Θεῶν ἦταν αὐτὰ τὰ πράγματα ν' ἀποκαλυφθοῦν καὶ ἀπὸ τότε, ὁ Οἰδίπους, μέσα στὴ γελαστὴ Θήβα, ἔζησε μιὰ ζωὴ γεμάτη πόνο. Ὅσο γιὰ τὴ Βασίλισσα, τσακισμένη αὐτὴ ἀπὸ τὴ φρίκη, πῆγε στὸν Ἅδη, ἀφοῦ μόνη της ἐκρέμασε σ' ἕνα δοκάρι τοῦ παλατιοῦ τὸ μοιραῖο βρόχο...».

Καὶ ἀπὸ δῶ ἀκριβῶς γεννᾶται τὸ ζήτημα τῶν ἀπογόνων τοῦ Οἰδίποδος. Ὅπως βλέπουμε, ὁ Ὅμηρος δὲν ἀναφέρει ἀπογόνους τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Πολλοὶ μυθογράφοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἕνωση αὐτὴ ἀπέβη στεῖρα. Καὶ ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἰοκάστης, ὁ Οἰδίπους παντρεύτηκε τὴν Εὐρυγάνεια, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέκτησε πολλὰ παιδιά. Διετυπώθη ἐπίσης ἀπὸ πολλοὺς μυθογράφους ἡ ὑπόθεσις ὅτι, ἡ γέννησις αἱμομεικτικῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα καὶ τὴν Ἰοκάστη καὶ αἱ μετέπειτα τρομεραὶ συνέπειαι, εἶναι ἐφεύρεση τῶν τραγικῶν.

Ἐπέπεσε λοιπὸν ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν, μετὰ τὸ διπλοῦν ἔγκλημα, κατὰ τῶν Θηβῶν. Ὁ Σοφοκλῆς λέγει, ὅτι ἡ γῆ δὲν παρῆγεν καρπούς, τὰ μικρὰ τῶν ἀνθρώπων

καὶ τῶν ζώων ἀπέθνησκον μόλις ἐγεννῶντο. Μπροστὰ σὲ τέτοια συμφορὰ οἱ Θηβαῖοι κατέφυγαν στὸ μαντεῖο. Καὶ ἔλαβαν τὴν ἀπάντηση ὅτι αἰτία τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ἦταν ὁ φόνος τοῦ Λαΐου καὶ ὅτι αἱ τρομεραὶ συνέπειαι θὰ ἔφευγαν μόνον κατόπιν τῆς τιμωρίας τοῦ ἐνόχου. Ὁ Οἰδίπους ρώτησε τὸν Τειρεσίαν μάντιν ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος, αὐτὸς δὲ ἀπεκάλυψε κατὰ τὸν γνωστό μας δραματικὸ τρόπο—τὴν τραγικώτερη σελίδα τοῦ ὅλου δράματος—ὅτι φονεὺς τοῦ Λαΐου ἦταν αὐτὸς ὁ Οἰδίπους.

Κατ' ἄλλους ὅμως μυθογράφους, ἡ ἀποκάλυψη ἔγινεν ἐντελῶς διαφορετικά: «Ὁ Οἰδίπους μαζὶ μὲ τὴν Ἰοκάστη, ἐπήγαιναν στὸν Κιθαιρῶνα γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία. Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέρος ποὺ λέγεται Σχιστή, ὁ Οἰδίπους ἀνεγνώρισε τὴν τοποθεσία, τὴν ἔδειξε στὴν Ἰοκάστη καὶ τῆς διηγήθηκε τὸ φόνο τοῦ ταξιδιώτου, τοῦ Λαΐου. Συγχρόνως τῆς ἔδειξε καὶ τὸν ζωστῆρα ποὺ τοῦ εἶχε πάρει. Ἡ Βασίλισσα βαθύτατα συγκινημένη δὲν ἔλεγε τίποτα, γιατὶ ἔβλεπε καθαρὰ πλέον ὅτι ὁ Οἰδίπους ἦταν γιός της. Ἔπειτα ἀπὸ αὐτά, ἦρθε ἀπὸ τὴ Σικυῶνα ἕνας φύλακας ἀλόγων καὶ διηγήθηκε στὸν Οἰδίποδα τὰ πάντα. Ὅτι δηλαδή, τὸν βρῆκε ἔκθετο στὸ βουνό, τὸν περιμάζεψε καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Μερόπη· τοῦ ἔδειξε μάλιστα καὶ τὶς φασκιές του καὶ τὶς βελόνες μὲ τὶς ὁποῖες ἦταν τρυπημένα τὰ πόδια του, καὶ τοῦ ἐζήτησε ἀμοιβή. Λέγεται δὲ πώς, μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀφοῦ τυφλώθηκε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ὁ Οἰδίπους, παντρεύτηκε τὴν Εὐρυγάνεια ποὺ ἦταν παρθένος. Ἀπ' αὐτὴν ἀπέκτησε τέσσερα παιδιά...».

Ὁ Οἰδίπους Τύραννος (Ἀλέξης Μινωτῆς) ἐνῷ ὁμιλεῖ γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ἔπεσε καὶ ἀναζητᾷ τὸν ἔνοχο...

Κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ὅμως τοῦ Σοφοκλέους—ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν ἀρχαιοτέρα—ἡ ἀποκάλυψη τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Οἰδίποδος εἶχε τρομερὲς συνέπειες. Ἡ Ἰοκάστη ἀπηγχονίσθη, ὁ Οἰδίπους ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὰς Θήβας. Καταράσθηκε δὲ φεύγοντας τοὺς υἱούς του, ποὺ τὸν ἀφῆκαν ἀνυπεράσπιστον στὶς στιγμὲς ἐκεῖνες. Ὁδηγούμενος μόνον ἀπὸ τὴν κόρη του Ἀντιγόνη, ἔφθασε στὸν Κολωνὸ καὶ ἐκεῖ πέθανε μέσα σ' ἕνα δάσος ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὶς Εὐμενίδες.

Ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς παρουσιάζουν τὰ πράγματα λιγώτερο τραγικά: «Μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τῆς ἀληθείας, ὁ Οἰδίπους ἀπεσύρθη ἁπλῶς σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τῶν ἀνακτόρων του καί, ἂν κατηράσθη τοὺς υἱούς του, τὸ ἔκαμε δι' αἰτίαν ἀναξίαν λόγου, διότι δηλαδὴ τοῦ ἔφεραν κάποιαν ἡμέραν τὸ γεῦμα του ἐπάνω σὲ ἀσημένιο δίσκο καὶ τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ μὲ χρυσὸ ποτῆρι, πράγματα ποὺ τοῦ θύμιζαν τὸ περασμένο μεγαλεῖο του καὶ τοῦ ἔκαναν αἰσθητὴ τὴ συμφορὰ στὴν ὁποία τώρα εὑρίσκετο. Ἐλέγετο ἐπίσης ὅτι, ἐνῷ τὰ παιδιά του τοῦ ἔστελαν συνήθως γιὰ τὰ γεύματά του βοδινὸ κρέας ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ ζώου, τοῦ ἔστειλαν κάποια μέρα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μηρό. Ὁ Οἰδίπους τότε, ἐπειδή, ἐνόμισε ὅτι τὰ παιδιά του ἤθελαν νὰ

τὸν ἐμπαίξουν γιὰ τὴ τύφλωσή του, τὰ καταράστηκε νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ θρόνου...».

Ὁ Ὅμηρος λέγει ἐπίσης ὅτι ἐτελοῦντο εἰς τὰς Θήβας ἐπιτάφιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰδίποδος. Ἄρα, ὁ Οἰδίπους ἐτάφη εἰς τὰς Θήβας; Μερικοὶ συγγραφεῖς λέγουν ὅτι οὐδεμία πόλις ἐδέχετο τὴν τέφρα τοῦ Οἰδίποδος πρὸς ταφήν, μόνον δὲ ἡ μικρὰ πόλις Ἐτεωνός, ὅπου ὁ Οἰδίπους ἐλατρεύετο ὡς ἥρωας σ' ἕνα ἱερὸ ἀφιερωμένο στὴ Δήμητρα, δέχθηκε νὰ παραχωρήσῃ τάφο γιὰ τὴν τέφρα τοῦ Οἰδίποδος, ἀφοῦ πρῶτα συνεβουλεύθη τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Τὸ μαντεῖο εἶπε στοὺς Ἐτεωνοὺς ὅτι ὁ Οἰδίπους εἶχε βρῇ πλέον ἀνάπαυση κοντὰ στὴ μητέρα τῆς Περσεφόνης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ ἐν εἰρήνῃ.

Μὲ τὴ σύντομο ἀνάλυση τῶν τριῶν τραγωδιῶν ποὺ ἀπετέλεσαν τὸ θριαμβευτικὸ ἐφετεινὸ Φεστιβὰλ τῆς Ἐπιδαύρου, κλείνουμε μιὰν ἀξέχαστη ὡραία ἐποχὴ τοῦ μύθου καὶ τῆς τραγωδίας, κατὰ τὴν ὁποία τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἐσκόρπισε παντοῦ τὴν φαεινότητά του καὶ ἔδειξε ὅτι τότε, τώρα καὶ στὸ μέλλον, τὰ σκῆπτρα τοῦ ἀνήκουν. Ἀπὸ τότε, παρουσιάσθηκαν τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι νεώτεροι δραματουργοὶ καθὼς καὶ τραγικοί, κανένας ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ ὕψος καὶ στὸ κάλλος τοῦ λόγου τοῦ Εὐριπίδη, τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τοῦ Αἰσχύλου. Πολλοὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὑπεστήριξαν καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον ὁ Σαίξπηρ, ὁ μεγάλος Ἄγγλος δραματουργός, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ κατὰ κάποιον τρόπο στὸ ἐπίπεδο τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν μας.

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Τειρεσία. Ὄρθιος ὁ Οἰδίπους (Ἀλ. Μινωτῆς) καὶ καθήμενος ὁ θεράπων τοῦ Λαΐου (Νικ. Παρασκευᾶς).

Βέβαια, πολλὰ προβλήματα ἀπασχόλησαν τοὺς Νεοέλληνας σχετικὰ μὲ τὴν ἀναβίωση καὶ τὴν ἀναβίβαση ἀρχαίων τραγωδιῶν στὴ σκηνή. Τὸ κυριώτερο ἀπ' τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετώπισαν, εἶναι τό, ἐὰν τὸ ἀρχαῖο δρᾶμα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ὑψηλή του λογοτεχνικὴ ποιότητα, εἶναι κάτι ποὺ ἀνήκει στὴν ἐποχή του ἀποκλειστικά, ἢ μήπως ἔχει δυνατότητες ἐπιβιώσεως καὶ στὴ δική μας ἐποχή. Ἔγινε λοιπὸν κατανοητό, ὅτι μιὰ προσφυγὴ—μετατροπὴ στὰ δεδομένα τῆς σύγχρονης εὐαισθησίας, εἶναι καὶ ἡ πλέον σωστὴ καὶ δυνατή, ὥστε νὰ γεφυρωθῇ τὸ χάσμα τοῦ χρόνου μὲ τρόπο αὐτοδύναμο.

Ἀπεκλείσθη λοιπὸν ἡ μουσειακὴ ἀναπαράσταση, διότι ἡ ἀρχαία τραγωδία εἶναι ζωντανὸς ὀργανισμὸς ποὺ δὲν ἀνήκει μόνο στὸ ἱστορικὸ παρελθὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ ἀδιάκοπη συνάφεια, σὲ ἀδιάκοπη σχέση μὲ τὴν ἀδιάπτωτη ροὴ τῆς ζωῆς του ἀπὸ τότε ὡς σήμερα. Δὲν εἶναι νοητὸ δὲ νὰ καλεῖται ἕνα

σύγχρονο κοινὸ νὰ παρακολουθῇ τὴν παράσταση μιᾶς τραγωδίας σκηνοθετημένης γιὰ ἀρχαῖο κοινό. Ἀναζητήθηκαν ὅμως τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου δράματος, ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουν διάρκεια, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐποχικὲς μορφὲς καὶ τρόπους. Μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ὁ ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ μας, μπορεῖ νὰ δονηθῇ ἀπ' τὸ τραγικὸ δέος ποὺ δοκίμαζε καὶ ὁ ἀρχαῖος θεατής, καθήμενος στὶς βαθμίδες τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου. Οἱ αἰώνιες ἀλήθειες ποὺ περιέχονται στὸν Ἀρχαῖο Λόγο, ἀποκαθαρμένες ἀπ' τὰ συμπτωματικὰ στοιχεῖα, βρῆκαν ἀβίαστα τὸ δρόμο τους πρὸς τὴ συνείδηση τοῦ αἰώνιου ἀνθρώπου. Ἕνας σύγχρονος τραγικὸς χορὸς ἀπαγγέλει καὶ ἄδει, χωρὶς ὁ ποιητικὸς λόγος, τὸ κείμενο τῶν χορικῶν, νὰ θυσιάζεται. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἑρμηνευτικὴ μέθοδος—ποὺ δὲν εἶναι τυποποιημένη ἀκαμψία—ἀποκαθιστᾷ τὸ τραγικὸ ὕφος στὰ πλέον οὐσιαστικὰ στοιχεῖα του.

Καὶ τὶς προσπάθειες αὐτὲς τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου—τοῦ Ἐθνικοῦ μας Θεάτρου—ἦρθαν νὰ τὶς στεφανώσουν οἱ ἐπιτυχίες του τόσο στὸ ἐξωτερικὸ ὅσο καὶ στὸ ἐσωτερικό. Γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἂς ἀνατρέξῃ ὁ ἀναγνώστης στὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐφημερίδων καὶ στὶς κριτικὲς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Τύπου, ὅταν τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἔδινε παραστάσεις στὸ Φεστιβὰλ τοῦ Βισμπάντεν τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν ἐφετεινὸ Μάϊο, μὲ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο» καὶ τὸν «Ἱππόλυτο». Ἂς ἔχει δὲ ὑπ' ὄψει του ὁ ἀναγνώστης καὶ τὶς ἐνθουσιώδεις κριτικὲς τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τὶς 20—25 Ἰουλίου, ποὺ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο παρουσίαζε «Ἑκάβη», «Ἱππόλυτο» καὶ «Οἰδίποδα Τύραννο» στὸ θέατρο «Σάρρα Μπερνὰρ» τῶν Παρισίων. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικό, τὸ ὁλονὲν αὐξανόμενο λαϊκὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ αὐξανομένη διαρκῶς συγκίνηση τοῦ λαοῦ γιὰ τὶς παραστάσεις ποὺ ὀργανώνονται κάθε χρόνο στὴν Ἐπίδαυρο καὶ στὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καθὼς καὶ στὸ χειμερινὸ Βασιλικὸ Θέατρο, εἶναι οἱ τρανότερες ἐνδείξεις τῆς ἐπιτυχοῦς ἀναβιώσεως τοῦ ἀρχαίου δράματος ἀπὸ τὸ Νεοελληνικὸ Θέατρο.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἀστυφύλαξ

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ - ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

'Υπὸ κ. ΙΩΑΝΝ. ΚΟΡΡΕ 'Αστυνόμου Β΄

'Η ἀνάπτυξις μεταπολεμικῶς τῆς πόλεως τῶν 'Αθηνῶν ὡς συγχρόνου μεγαλουπόλεως καὶ ἡ παράλληλος ἀνάπτυξις τοῦ 'Εθνικοῦ Τουρισμοῦ, ὑπὸ τὴν ἔποψιν πρωτεύοντος οἰκονομικοῦ πόρου τῆς 'Εθνικῆς μας Οἰκονομίας, ὑποχρεώνει τοὺς διαχειριζομένους τὰ κοινὰ καὶ δὴ τοὺς ἐπωμισθέντας τὴν εὐθύνην τῆς Τουριστικῆς μας ἀναπτύξεως εἰς τὰ πλαίσια Διεθνοῦς ἐπιπέδου, νὰ μὴ παρίδωσι καὶ τὴν ἀνάλογον ἀνάπτυξιν τῶν ἐν γένει Sports ἐν 'Ελλάδι, ὡς ὠργανωμένου ἀθλητικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ θεάματος.

Τὸ πλεῖστον τῶν μεγαλουπόλεων ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς γῆς, αἵτινες ἔχουσιν ἀπαίτησιν τουριστικῆς ἀναπτύξεως καὶ συναίσθησιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, διαθέτουσι Οἶκον 'Αθλητισμοῦ (Palais de Sports), Λούνα Πὰρκ καὶ Τσίρκον ('Ιπποδρόμιον). Διὰ τὰ δύο τελευταῖα δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν τῇ παρούσῃ, ἀφιεμένων διὰ τὸ μέλλον, λόγῳ τῶν τεραστίων χρηματικῶν κεφαλαίων καὶ ἄλλων προϋποθέσεων, ἅτινα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν δημιουργίαν των.

'Η ἀνάπτυξις τῆς ἐν γένει Τουριστικῆς Κινήσεως ἐν 'Ελλάδι, προϋποθέτει ὡς γνωστὸν τεραστίας δαπάνας ἵνα ἀχθῇ εἰς ἐπίπεδον τοιοῦτον ἑλκύον ξένους ἐπισκέπτας, μὲ κύριον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν εἰσροὴν τοῦ ξένου συναλλάγματος, οὗτινος ἔχει τόσην ἀνάγκην ἡ Χώρα μας.

Οἱ κύριοι συντελεσταὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Τουριστικῆς μας Κινήσεως, ὡς εἶναι κοινὸν μυστικόν, εἶναι ἡ ὕπαρξις ἀνέσεων διὰ τοὺς ξένους ἐπισκέπτας, ἤτοι Ξενοδοχεῖα, 'Εστιατόρια, Μέσα Συγκοινωνίας, ὁδικὸν δίκτυον συγχρονισμένον κλπ.

Διὰ τὸν 'Ελληνικὸν Τουρισμὸν ὅμως συμφέρον εἶναι ὄχι μόνον ἡ διαβατικὴ κίνησις τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν μὲ παραμονὴν αὐτῶν ἔστω ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν Χώραν μας. Δὲ πρέπει οἱ ἰθύνοντες τὴν Τουριστικήν μας Κίνησιν, νὰ προσβλέψωσι μόνον εἰς τοὺς ἀρχαιοφίλους ἐπισκέπτας μας ἢ ἔστω καὶ τοὺς ὀλίγους ξένους παραθεριστάς.

'Εκεῖνο πρωτίστως εἰς τὸ ὁποῖον δέον νὰ προσβλέπωσιν εἶναι ἡ μακρὰ παραμονὴ τῶν ξένων ἐν 'Ελλάδι καὶ δὴ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἢ ἄλλως τὴν νεκρὰν τουριστικὴν περίοδον. Αἱ 'Αθῆναι εἶναι Διεθνῶς γνωστὸν ὅτι διαθέτουσιν ἕνα τῶν πλέον ἀρίστων κλιμάτων εἰς τὴν ὑδρόγειον καὶ τὸν ἠπιώτερον χειμῶνα.

'Εκεῖνο ποὺ θὰ ἑλκύσῃ τὸν ξένον νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν 'Αθήναις παραμονήν του, εἶναι τὰ μέσα ψυχαγωγίας ἅτινα διαθέτει. Δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ εὐπρεπῆ Ξενοδοχεῖα. 'Εστιατόρια καὶ Ταβέρνες 'Αθηναϊκοῦ Τύπου. Χρειάζονται καὶ μέσα ψυχαγωγίας π.χ. "Οπερα, Κονσέρτο κλπ. διὰ νὰ ἑλκύσουν τοὺς φίλους τῆς Μουσικῆς καὶ τοῦ Θεάτρου. 'Αλλὰ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς ψυχαγωγίας δὲν εἶναι τῶν δυνατοτήτων τοῦ ὑποφαινομένου. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ Palais de Sports ἐν 'Αθήναις θὰ πληροῖ ἐν μέρει τὴν ἔλλειψιν Καλλιτεχνικῶν 'Ιδρυμάτων, ὡς ἡ "Οπερα κλπ."Ισως λεχθῇ ἐκ μέρους ὑμῶν «ποῦ ζῇ αὐτὸς ὁ κύριος, δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ ὅτι ὑπάρχουσι μέσα ψυχαγωγίας πολιτισμένα διὰ τὸν ξένον ἐπισκέπτην». Τέτοια εἶναι ἡ ὑπὸ κατασκευὴν Πλὰζ τῆς Γλυφάδος, τὰ ἀρχαῖα θέατρα 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ, τῆς 'Επιδαύρου κλπ.

Δὲν θὰ εἶχον καμμίαν ἀντίρρησιν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔχω τὴν γνώμην ὅτι, αὐτὰ εἶναι μόνον διὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ ἐν μέρει τὴν φθινοπωρινήν, δηλαδὴ διὰ διάστημα 5 μόλις μηνῶν. Διὰ τοὺς ὑπολοίπους ἑπτὰ μῆνας τοῦ ἔτους, τὶ διατίθεται ἀπὸ ψυχαγωγικῆς πλευρᾶς διὰ τοὺς Ξένους Τουρίστας;

'Ο Οἶκος 'Αθλητισμοῦ λοιπὸν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος διὰ τὰς 'Αθήνας.

Προϋποθέτει σημαντικὴν δαπάνην, ὅσο τὸ κόστος 3—4 πολυκατοικιῶν, ἀλλὰ ποῖον τὸ μέλλον τῶν τόσων ἀνεγειρομένων πολυκατοικιῶν ἐν 'Αθήναις καὶ τὶ

θ' ἀποφέρῃ ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως, μία ἑκάστη ἐξ αὐτῶν, εἰς τὸν κάτοχον; Ποσὰ καθωρισμένα, κυμαινόμενα ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ τῶν κομφὸρ ἄτινα διαθέτει ἑκάστη πολυκατοικία.

Προϋποθέτει ἐπίσης κεντρικὸν μεγάλο οἰκόπεδον, ὅπερ νὰ εὑρίσκεται πλησίον τῆς πυκνῆς συγκοινωνίας τῆς πόλεως. Τοιαῦτα οἰκόπεδα προσφέρονται δύο (2). 1) Τὸ τετράγωνον ἐπὶ τῶν ὁδῶν Πατησίων, Καποδιστρίου, Κάνιγγος καὶ Χαλκοκονδύλη ὅπου εὑρίσκετο εἰς τὸ παρελθὸν τὸ θέατρον 'Αλάμπρα καὶ 2) Τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὸ τέρμα Πατησίων, τέως 'Εργοστάσιον Οἴνων «Σόλωνος» ἤδη ἰδιοκτησία «Φίξ».

Ὀφέλη ἄτινα προκύπτουσιν ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Οἴκου 'Αθλητισμοῦ.

1) Ἔργον πολιτισμοῦ.

2) 'Αθλητικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως.

3) Ἔργον τῆς Τουριστικῆς μας ἀναπτύξεως.

4) Κέντρον ψυχαγωγίας τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ ξένων ἐπισκεπτῶν, οἵτινες ἤθελον παρατείνη τὴν παραμονήν των ἐν 'Αθήναις.

5) Ἔργον εὐρείας οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως καί

6) Τρόπος ἐλαττώσεως τοῦ ποσοστοῦ τῆς ἀνεργίας, διὰ τῆς ἀπορροφήσεως μεγάλου ἀριθμοῦ προσώπων, καλλιτεχνῶν, ἀθλητῶν, προπονητῶν κλπ.

Τὶ πρέπει νὰ διαθέτῃ ὁ Οἶκος 'Αθλητισμοῦ:

1) Ὑπόγειον: Πισίναν θερμαινομένου κατὰ τὸν χειμῶνα ὕδατος, διαστάσεων 25Χ10 μέτρων, διὰ γυναῖκας ἢ παιδιά. Αἰθούσας γυμναστικῆς ἢ προπονητήρια Πυγμάχων καὶ Παλαιστῶν.

2) Ἰσόγειον: Καταστήματα δι' ἐκμετάλλευσιν. Δὲν ἀποκλείεται ἡ ὕπαρξις στοᾶς. Κεντρικὴ εἴσοδος μεγάρου.

3) Α'. Ὄροφος: Αἴθουσαν ἀμφιθεατρικὴν 8—10.000 θέσεων θεατῶν, εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς κολυμβητικὴν δεξαμενὴν (Πισίνα) διαστάσεων 20—50 μέτρων διὰ κολυμβητικοὺς ἀγῶνας. Ἡ δεξαμενὴ θὰ διαθέτῃ ἐγκαταστάσεις θερμοῦ ὕδατος καὶ ψύξεως, διὰ τῆς μετατροπῆς αὐτῆς εἰς Πλατφὸρμ ΠΑΓΟΥ (PISTA) διὰ καλλιτεχνικὸν πατινάζ. Πρόβλεψις τοποθετήσεως στερεῶν καλυμμάτων, διὰ τὴν μετατροπὴν αὐτῆς εἰς Ρίγκ, τελέσεως μεγάλων Πυγμαχικῶν ἢ Παλαιστικῶν ἀγώνων καὶ ἑρμηνείαν ἀρχαίου Ἕλλην. Δράματος. Εἰς τὸν χῶρον τοῦ Α' 'Ορόφου δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ δευτέρα κολυμβητικὴ δεξαμενὴ προπονήσεως ἀθλητῶν κολυμβητῶν καὶ παιδιῶν, διαστάσεως 25Χ15, διαθέτουσα ἐπίσης ἐγκαταστάσεις θερμοῦ ὕδατος.

4) Β'. Ὄροφος: Αἴθουσαν ἀμφιθεατρικὴν 8—10.000 θέσεων θεατῶν, καὶ τὸ κέντρον αὐτῆς, τεραὶν διαστάσεων 50Χ40 μέτρων ἐκ ξυλίνου δαπέδου παρκέ, διὰ τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς, ὡς κλειστοῦ γηπέδου πραγματοποιήσεως ἀγώνων Καλαθοσφαίρας καὶ Πετοσφαίρας (Basket in Volley Ball) ἢ ἐπιδείξεως χορῶν, μπαλλέτου κλπ.

Εἰς τὸν Β' Ὄροφον δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν ἐπίσης αἴθουσαι μπιλιάρδου καὶ πὶγκ-πὸγκ ὡς καὶ αἴθουσαι γυμναστικῆς ἀθλητῶν, παχυσάρκων, γυναικῶν, παιδίων κλπ.

5) Γ'. Ὄροφος: Αἰθούσας γυμναστικῆς, μασσάζ, κατὰ τὸ σύστημα τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης (ὀρθοπεδικόν), αἰθούσας διαλέξεων καὶ δεξιώσεων, γραφεῖα, αἴθουσαν παιγνιδίου ξυλίνων σφαιρῶν 'Αμερικανικοῦ τύπου (Booling), αἴθουσαν ξιφασκίας.

6) Δ'. καὶ Ε'. Ὄροφοι: Γραφεῖα ἢ αἰθούσας πρὸς ἐκμετάλλευσιν.

Ἡ ὄψις τοῦ ὅλου κτιρίου δέον νὰ εἶναι 'Αρχαϊκὴ 'Ελληνική. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κτιρίου πολυτελέστατον μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ ὅλας τὰς σχετικὰς ἐγκαταστάσεις. Ἐπὶ ἑκάστου ὀρόφου νὰ ὑπάρχῃ Μπὰρ—

ΡΟΥΛΑ σύζ. Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

'Ανακοινώσεις τοῦ 'Υφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν **κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΑΝΤΖΗ**

'Η Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν ἐσημείωσε τὴν 29 'Ιουλίου 1955 σημαντικὴν ἐπιτυχίαν συλλαβοῦσα τὴν σύζυγον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ. 'Ελλάδος Νίκου Ζαχαριάδη, Ρούλαν, ἀνώτατον στέλεχος εἰς τὴν ἱεραρχίαν τοῦ ΚΚΕ.. 'Η γενομένη ἀνακοίνωσις δὲν ἀναφέρει ποῦ ἐγένετο ἡ σύλληψις τῆς ἐξεχούσης αὐτῆς κομμουνιστρίας, ἡ ὁποία ἔφερε πλαστὴν ταυτότητα καὶ εἰσῆλθεν ἐκ τοῦ Παραπετάσματος μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ κινήσῃ εἰς μεγαλυτέραν δραστηριότητα τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον τοῦ Κ.Κ. καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἐπὶ εὐρυτέρου μετώπου τὴν δρᾶσιν τῶν διαφόρων μυστικῶν καὶ μὴ ὀργανώσεων τούτου.

Τὴν σύλληψιν τῆς Ρούλας Ν. Ζαχαριάδου ἀπεκάλυψε ὁ 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς διὰ τῶν κατωτέρω ἀνακοινώσεών του :

'Η σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ρούλα Ζαχαριάδη.

«'Η Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν, κατόπιν μεθοδικῶν καὶ ἐπιμόνων ἐνεργειῶν της, ἐσημείωσε σοβαρωτάτην ἐπιτυχίαν διὰ τῆς συλλήψεως τῆς Ρούλας συζύγου τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Νικολάου Ζαχαριάδη, τὸ γένος Γεωργίου Κουκούλου ἐκ Ναούσης.

«'Η συλληφθεῖσα, ἀνώτατον στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε., μέλος τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς αὐτοῦ, τῆς τριμελοῦς Γραμματείας τῆς Κομματικῆς 'Επιτροπῆς διὰ τὰς γυναῖκας καὶ ὑπεύθυνος γραμματεὺς τῆς Πανελλαδικῆς 'Ενώσεως δημοκρατικῶν γυναικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐκ τοῦ Παραπετάσματος. Σκοπὸς τῆς εἰσόδου της διεπιστώθη ἡ δραστηριοποίησις τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ἔνταξις εἰς τὸν μηχανισμὸν τῶν γυναικείων στελεχῶν καὶ ἡ δημιουργία εὐρυτέρων μετωπικῶν, πολιτικῶν, συνδικαλιστικῶν καὶ λοιπῶν ὀργανώσεων, ἐντὸς τῶν ὁποίων καὶ

ἀναψυκτήριον. Τὸ σχέδιον καὶ ἡ διάταξις τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος, εἶναι ἔργον ἀρχιτεκτόνων διακεκριμένων, μὴ ἀποκλειομένων καὶ μελετῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

'Εκεῖνο ὅπερ δέον νὰ πληροῖ τὸ "Ιδρυμα τοῦτο διὰ νὰ ἔχῃ πολύπλευρον ἐκμετάλλευσιν, εἶναι νὰ ὑπάρχουν:

1) Τρεῖς κολυμβητικαὶ δεξαμεναὶ (Bath—House).

2) Κλειστὸν τεραὶν ἀθλοπαιδιῶν καὶ ἤ δυνατὸν καὶ ἕτερον τεραὶν προπονήσεως ἀθλητῶν μπάσκετ.

3) Αἴθουσαι γυμναστικῆς, χορευτῶν, ἀθλητῶν, παιδιῶν, γυναικῶν κλπ.

'Η ἐκμετάλλευσις θ' ἀποφέρῃ σημαντικὰ κέρδη διότι :

Θὰ λαμβάνωσι χώραν Διεθνεῖς ἢ ἄλλοι ἀγῶνες, κολυμβήσεως, πάλης, πυγμαχίας, μπάσκετ, βόλλεϋ, πίγκ-πόγκ, καλλιτεχνικαὶ ἐπιδείξεις πατινὰζ ἐπὶ πάγου, μπαλλέτου κλπ.

διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἐνταθῇ ἡ προσπάθεια τῆς παγιδεύσεως εὐρυτέρων λαϊκῶν στρωμάτων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Ἡ σύλληψις αὕτη προστιθεμένη εἰς τὰς προγενεστέρας καὶ συνδυαζομένη πρὸς τὴν πρόσφατον ἀπόδρασιν στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας ἐπισημαινομένην δραστηριότητα τοῦ ΚΚΕ. καὶ τῶν παραφυάδων του, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀθρόαν εἴσοδον εἰς Ἑλλάδα ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ συμμοριτισμοῦ, εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντων εἰς τὰς σχολὰς κατασκοπίας, πιστοποιεῖ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ὅτι καὶ ἐν ὄψει τῶν διεθνῶν «περὶ συνυπάρξεως» ζυμώσεων, οἱ σκοποὶ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι τοιούτου παραμένουν ἀμετάθετοι.

«Τοῦτο μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως, μετὰ τῆς ὀφειλομένης ἐθνικῆς ἑνότητος, ἀντιμετωπίσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Κ.Κ. τῆς Ἑλλάδος ἐν προφανεῖ ἀντιθέσει πρὸς τὸ «πνεῦμα τῆς Γενεύης» ἐντείνει τὴν συνωμοτικὴν δρᾶσιν του καὶ τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ Κράτους, μὲ τὴν γνωστὴν εἰς τὸν λαόν μας ἐκ τοῦ αἱματηροῦ παρελθόντος μεθοδικότητα».

Ποία ἡ συλληφθεῖσα

Ἡ Ρούλα (Γρηγορία) σύζυγος Νικολάου Ζαχαριάδη, ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ γένος Κουκούλου Γεωργίου καὶ τῆς Εὐανθίας, ἐτῶν 39, ἐγεννήθη εἰς Νάουσαν. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ ἐκεῖ δημοτικὸν σχολεῖον καὶ γυμνάσιον. Ὅταν ἦτο μαθήτρια τῆς Ε' τάξεως τοῦ γυμνασίου Νάουσης συνεδέθη ἐρωτικῶς μὲ τὸν καθηγητὴν τοῦ γυμνασίου της Κωνσταντῖνον Χρόνην. Τὸ εἰδύλλιον ἀπέληξεν εἰς γάμον τῆς Ρούλας καὶ τοῦ Χρόνη. Λόγῳ τοῦ δημιουργηθέντος κοινωνικοῦ σκανδάλου, ὁ Χρόνης μετετέθη εἰς Λακωνίαν.

Εἰς τὸν κομμουνισμὸν ἡ Ρούλα ἐμυήθη ὑπὸ τοῦ τότε συζύγου της Χρόνη, κομμουνιστοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς αὕτη ἀνέπτυξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐξωκομματικὴν ὀργάνωσιν «Ἀλληλεγγύη» καὶ μετὰ ὡς μέλος τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐξελιχθεῖσα εἰς σημαντικὸν στέλεχος τῆς κομματικῆς ὀργανώσεως Πελοποννήσου.

Κατὰ τὸ Ζ' Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον 1945, αὕτη μετέσχε τούτου ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κομματικοῦ κομμουνιστικοῦ γραφείου περιοχῆς Πελοποννήσου. Ἐκεῖ εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντηθῇ καὶ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε., Νικ. Ζαχαριάδην ὁ ὁποῖος σαγηνευθεὶς ἀπὸ τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ ἐν γένει θέλγητρα τῆς Ρούλας, συνῆψε μετ' αὐτῆς σχέσεις ἐρωτικάς. Τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν γυναικείαν γραμματείαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ἵνα οὕτω ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν συναντήσεων κλπ. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., Ν. Ζαχαριάδης χάριν τῆς Ρούλας, διεζεύχθη τὴν τσεχικῆς καταγωγῆς νόμιμον σύζυγόν του Μάνια, μετὰ τῆς ὁποίας μάλιστα εἶχαν ἀποκτήσει ἄρρεν τέκνον ὀνόματι Κύρωφ. Παραλλήλως, ἡ Ρούλα ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγόν της, εὑρισκόμενον ἐν ἐκτοπίσει καὶ ἐνεργείαις τοῦ Ζαχαριάδη προωθήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1948 «εἰς τὸ βουνό».

Οὕτω ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., Νικ. Ζαχαριάδης καὶ ἡ Ρούλα ἀπηλλαγμένοι πλέον τῶν συζύγων των συσφίγγουν τὰς σχέσεις των διαβιοῦντες ἔκτοτε ὡς σύζυγοι.

Τὸ 1948 μετὰ τὰς μάχας τοῦ Γράμμου, ὅτε τὸ ἀρχηγεῖον τῶν συμμοριτῶν ἐγκατεστάθη εἰς Πυξὸν Πρεσπῶν, ὁ Ζαχαριάδης καὶ ἡ Ρούλα ἐμφανίζονται ὡς σύζυγοι πλέον εἰς τὸ ἀρχηγεῖον τῶν συμμοριτῶν, ἐγκατασταθέντες εἰς καταφύγιον (ἀμπρί). Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ν. Ζαχαριάδη συνιστῶσα «ἠθικὸν ἐκτραχηλισμόν», κατὰ τὰς καταστατικὰς διατάξεις τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὰ κατώτερα στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε., εἶναι ἠθικὴ ὅταν διαπράττεται ἀπὸ τὸν ἄσπιλον καὶ ἀλάθητον ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε., Ν. Ζαχαριάδην.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου ἡ Ρούλα Ζαχαριάδου ἦτο ὑπεύθυνος τῶν γυναικείων τμημάτων τοῦ «δημοκρατικοῦ στρατοῦ» καὶ τῶν γυναικῶν τῶν συμμοριοκρατουμένων περιοχῶν. Εἰργάσθη μετὰ θαυμαστῆς δραστηριότητος διὰ τὴν προώθησιν τῆς κομματικῆς ἐργασίας εἰς τὸν τομέα της καὶ τὴν στρατολογίαν μεγάλου ἀριθμοῦ γυναικῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Παραλλήλως ἦτο ὑπεύθυνος τῆς Πανελλαδικῆς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως γυναικῶν (Π.Δ.Ε.Γ.). Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην συνεκάλεσεν εἰς Γράμμον, μεταξὺ 1ης καὶ 3ης Μαρτίου τοῦ 1949, συνδιάσκεψιν τῆς Πανελλαδικῆς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως γυναικῶν. Κατὰ ταύτην εἰσηγήθη τὸ θέμα «Ἡ γυναίκα τῆς Ἑλλάδας στὸν ἀγῶνα γιὰ λευτεριὰ—εἰρήνη—δημοκρατία». Ἡ Ρούλα εἰς τὴν εἰσήγησίν της ταύτην, πιστὴ εἰς τὰς ἀντεθνικὰς ἀρχὰς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ συζύγου της εἰσηγήθη περὶ τοῦ «Μακεδονικοῦ» τὰ κάτωθι :

«Ξεχωριστὴ θέση στὸ μεγάλο μας ἀγῶνα ἔχουν οἱ Σλαυομακεδόνισσες οἱ ἡρωΐδες γυναῖκες τοῦ σλαυομακεδονικοῦ λαοῦ ποὺ χρόνια σκληρὰ βασανίσθηκαν ἀπ' τὴ φασιστικὴ τυραννία. Μὰ ἀκόμα μεγαλύτερο μῖσος, μὲ λύσσα κυνήγησαν τὶς σλαυομακεδόνισσες οἱ φασίστες στὴν καινούργια κατοχή. Μὰ ἡ Σλαυομακεδόνισσα στέκεται ἀλύγιστη καὶ τοὺς πολεμάει ὀργανωμένη στὸ ἀντιφασιστικό της μέτωπο» καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει εἰς τὴν εἰσήγησίν της.

«Ἔτσι μὲ τὸ αἷμα καὶ τοὺς ἀγῶνες τους οἱ Σλαυομακεδόνισσες καὶ ὁ σλαυομακεδονικὸς λαὸς κατακτοῦν τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν στὴν ἀπελευθέρωση ὅπως αὐτοὶ θέλουν, δημιουργῶντας τὴ δική τους ἀνεξάρτητη κρατικὴ ὑπόσταση». (ὅρα βιβλίον ἐκδόσεως «Λεύτερης Ἑλλάδας Ἀπρίλης 1949, εἰσήγηση στὴ Α' Πανελλαδικὴ διάσκεψη τῆς Π.Δ.Ε.Γ., σελὶς 27 καὶ 29»).

Ὁ Ζαχαριάδης ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του, καὶ πολὺ εὐλόγως, νὰ διαφημίσῃ τὴν Ρούλαν, ἐξέδωκε καὶ ἐκυκλοφόρησεν εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων βιβλίον περιέχον τὴν ἐν λόγῳ εἰσήγησιν αὐτῆς.

Ἡ Ρούλα Ζαχαριάδου ἐδημοσίευσε πλεῖστα ὅσα ἄρθρα εἰς τὸ περιοδικὸν τῶν συμμοριτῶν «δημοκρατικὸς στρατὸς» ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνοματεπωνύμου της Ρ. Ζ. (Ρούλα Ζαχαριάδου), Ἐκ τούτων σημαντικώτερα εἶναι :

1) «Ἡ γυναίκα στὸ δημοκρατικὸ στρατὸ Ἑλλάδας» δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ, σελὶς 130 ἕως 132.

2) «Ἡ γυναίκα στὴ μάχη τοῦ Γράμμου», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ, Σεπτέμβριος 1948, σελὶς 353—356.

3) «Ἡ γυναίκα στὴ πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγώνα», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ, Νοέμβριον 1948, σελὶς 478—481.

4) «Ἡ γυναίκα στὴ πάλη γιὰ λευτεριὰ καὶ εἰρήνη», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἀπριλίου 1949, σελ. 258—262.

5) «Συμπεράσματα ἀπ' τὴ δουλειά μας στὶς μαχήτριες τῶν τμημάτων Βίτσι καὶ Γράμμου», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἰουνίου 1949, σελὶς 427—430.

Ἡ δράση της εἰς τὸ ἐξωτερικὸν

Μετὰ τὴν συντριβὴν τοῦ συμμοριτισμοῦ ἡ Ρούλα μετὰ τοῦ συζύγου της εἰσῆλθον εἰς τὰς χώρας τοῦ παραπετάσματος καὶ κατέφυγον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ρουμανίας. Ἐγκατεστάθησαν εἰς πολυτελὲς διαμέρισμα μιᾶς τριωρόφου οἰκίας παρὰ τὸ πάρκο Στάλιν, ἔνθα ἡ περιοχὴ τῶν ξένων πρεσβειῶν.

Τὸ ζεῦγος Ζαχαριάδη—Ρούλας ἀπέκτησεν ἄρρεν τέκνον, ἤδη πέντε ἐτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα Ἰωσήφ, εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ δουλοπρεπείας πρὸς τὸν αὐθέντην του Ἰωσὴφ Στάλιν.

Ἡ Ρούλα εἰς τὸ παραπέτασμα συνέχισε τὴν δρᾶσιν της καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1950 κατὰ τὴν (τρίτην) ΙΙΙ συνδιάσκεψιν, ἐκλέγεται ἀναπληρωματικὸν μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Μετέσχεν εἰς πολλὰ διεθνῆ συνέδρια καὶ συμβούλια «παγκοσμίου Ὀργανώσεως δημοκρατικῶν γυναικῶν», εἰς τὰ ὁποῖα ὡμίλησε διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς «πανελλαδικῆς δημοκρατικῆς Ἕνωσης γυναικῶν» κατασυκοφαντήσασα τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὴν ἐκσπάσασαν μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ συμμοριτισμοῦ κρίσιν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔμεινε πιστὴ σύντροφος καὶ συμπαραστάτις τοῦ Ζαχαριάδη εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῶν κατηγοριῶν τὰς ὁποίας ἐξαπέλυσαν ἐναντίον του οἱ: Μᾶρκος Βαφειάδης, Δημήτριος Παρτσαλίδης, Κωνστ. Καραγιώργης, Λευτέρης Ἀποστόλου καὶ ἄλλοι.

Ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν καθοδήγησιν τῶν γυναικείων ὀργανώσεων τῶν συμμοριτισσῶν εἰς τὰς χώρας τοῦ παραπετάσματος καὶ εἶχε τὴν γενικὴν εὐθύνην τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς τοῦ ραδιοσταθμοῦ τῶν συμμοριτῶν διὰ τὴν γυναῖκα. Τὸν Ἰανουάριον 1952 συντάσσει σχέδιον ἀποφάσεως ὑπὸ τὸν τίτλον: «Γιὰ τὴν κομματικὴ δουλειὰ στὶς γυναῖκες», ὅπερ, ἐγκριθὲν ὡς εἶχεν, ἔλαβε τὴν μορφὴν ἀποφάσεως τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., 27-1-52. Ἡ Ρούλα Ζαχαριάδη εἰς τὸ κείμενον τῆς ἀποφάσεως ταύτης γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἡ δουλειὰ στὸ στρατό». «Οἱ γυναῖκες μπορεῖ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ἀποτελεσματικὰ νὰ συμβάλουν στὴ δημιουργία καὶ δράση τῆς παράνομης ὀργανώσεως τοῦ στρατοῦ». Ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὶς παράνομες γυναικεῖες ὀργανώσεις γράφει: «Ἡ ἀπόφαση τῆς 2ας ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. βάζει σὰν κεντρικό, πολιτικό, ὀργανωτικὸ καθῆκον γιὰ τὸ κόμμα μας σήμερα, τὸ πάρα πέρα δυνάμωμα τῆς δουλειᾶς μας γιὰ τὴ δημιουργία, ἀνασυγκρότηση γερῶν παρανόμων ὀργανώσεων.

« Τὸ καθῆκον αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῆ χωρὶς τὴ συμβολὴ τῶν γυναικείων κομματικῶν μελῶν καὶ στελεχῶν. Μέσα στὴ καθημερινὴ πάλη, κάθε γυναίκα πρέπει νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ ἄλλες ξεκομμένες κομμουνίστριες καὶ δραστήριες ἀγωνίστριες γιὰ νὰ φτιάξῃ τὴν παράνομη κομματικὴ ὀργάνωση».

Ὁ Ἰωσήφ, ὅπως ἄλλωστε εἶναι φυσικόν, λατρεύεται ἀπὸ τὸν Νῖκο καὶ τὴν Ρούλα. Εἰδικὴ γυναῖκα εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τοὺς περιπάτους του εἰς τὰ πάρκα τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ πατέρα Ζαχαριάδη, μὲ σωφὲρ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης συμμορίτην Δημήτριον Κιριμλῆν, χρησιμοποιεῖται διὰ περιπάτους μεγαλυτέρων ἀποστάσεων τοῦ μικροῦ Ζαχαριάδη. Ἡ Κριμαία εἶχεν ἐκλεγῆ ὡς τόπος θερινῆς διαμονῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἡ Ρούλα Ζαχαριάδη εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ μηνῶν μὲ ἀποστολὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ δώσῃ κάποιον ρυθμὸν εἰς τὰ δίκτυα κατασκοπίας καὶ παρανόμους ὀργανώσεις τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ πληροφορήσῃ ἐγκύρως τὸν Ζαχαριάδην περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῶν λόγων τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀποστολῆς εἰς Ἑλλάδα πολλῶν δεκάδων ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων στελεχῶν τῶν συμμοριτῶν.

Ἡ Ρούλα ἦτο ἐφωδιασμένη μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος μὲ τὰ στοιχεῖα Βασιλείου Οὐρανία τοῦ Γεωργίου. Εἰς τὴν κατοχήν της ἀνευρέθη σημαντικὸν ποσὸν χρημάτων καὶ λίαν χρήσιμα διὰ τὴν ἐνεργουμένην ἀνάκρισιν στοιχεῖα.

Μιὰ λουλουδιασμένη παρένθεση

Αὔγουστος 195...

Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ παληὰ καὶ ἔχει στενὰ συνδεθῆ μὲ τὴν ἀνθρώπινη ζωή... Δυὸ νέοι ποὺ ἀγαπιοῦνται...

Ἀπὸ κεῖ ξεκινήσαμε ὅλοι... Κι' ἐσεῖς, κι' ἐγώ, κι' οἱ πατεράδες μας καὶ ὁ παπποῦς μας. Μ' ἕνα τρελλὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀρχίνησε ἡ ζωή μας... Κι' αὐτὸ τὸ ρῆμα τὸ κλείναμε διαδοχικὰ στὸ διάβα τοῦ χρόνου...

Μ' ἕνα τρελλὸ «σ' ἀγαπῶ» θὰ σᾶς ἀπασχολήσω κι' ἐγὼ ἀπόψε, αὐτὴν τὴν γλυκειὰ Αὐγουστιάτικη νύχτα ποὺ ὅλα γύρω εἶναι ἥσυχα, ἁπλᾶ κι' ἐρωτευμένα...

Ὤ! σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἀποστρέψετε τὸ πρόσωπό σας μὲ δυσφορία... Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μὲ προσέξετε...

Ἔτυχε ν' ἀγαπήσω κι' ἐγὼ κάποτε πολύ... Κι' ἔτυχε νὰ νοιώσω ὅσα νοιώθει ἕνα ἐρωτευμένο ζευγαράκι...πίκρες, χαρές, εὐτυχία...

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κατηγορήσετε γι' αὐτό! Ὁ ἀναμάρτητος, μονάχα ὁ ἀναμάρτητος, ἂς μὲ λιθοβολήσῃ...

Ἀρκετὰ πονᾶμε καὶ κλαῖμε, καὶ φοβώμαστε καὶ ἀνησυχοῦμε κάθε μέρα, κυκλωμένοι ἀπὸ τόσα προβλήματα...

Ἀπόψε ἂς ἀποθέσουμε «πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν» κι' ἂς μποῦμε εὐλαβικοὶ προσκυνηταὶ στὰ Ἅδυτα τῶν Ἀδύτων τῆς ψυχῆς μας...

«Σ' ἀγαπῶ...» τῆς ψιθύριζεν ἀναστατωμένος ἐκεῖνος τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσα ἀπὸ κοντά τους...

«Σὲ λατρεύω...» τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη γλυκά, ἁγνά, πλημμυρισμένη ὄνειρα, ἐλπίδες κι' εὐτυχία...

Σὲ λίγο συναντήθηκα μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο... Κι' ὅταν μ' ἐπεθεώρησε μοῦ ἀνεκοίνωσε ἕνα συμβὰν ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν περιφέρειά μας... Δυὸ νέοι κλέφτηκαν... Οἱ γονεῖς τους κατέφυγαν στὴν Ἀστυνομία... Κι' ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουμε στὸ Τμῆμα...

Κείνη τὴν ὥρα μοῦρθε στὸ μυαλὸ κάποιο τρελλὸ «σ' ἀγαπῶ»... Κι' ἔνοιωσα κάτι σὰν παράπονο νὰ δαγκώνῃ τὴν καρδιά μου... Κι' ὅταν ὁ Ὑπαστυνόμος ἀπομακρύνθηκε, στάθηκα νὰ συλλογιστῶ...Μέσα μου εἶχε ξυπνήσῃ ἕνα παληὸ παραμύθι : τὸ παραμύθι τῆς γιαγιᾶς μου... Μιλοῦσε γιὰ κάποιο περήφανο Βασιλόπουλο, ποὺ ἤλθεν ἕνα βράδυ καβάλλα στὸ ὑψηλόσωμο ἄτι του νὰ κλέψῃ τὴν πεντάμορφη... Τὸ καθῆκον... Ἡ καρδιά μου... Δὲν εἶναι μία ἐξίσωση αὐτὲς οἱ δυὸ μεγάλες ἔννοιες... Εἶναι πολλὲς φορὲς δυὸ ἀντιμαχόμενοι κόσμοι... Μὴν μοῦ πῆτε πὼς εἶναι εὔκολη ἡ ἐκλογή... Εἶναι καμμιὰ φορὰ μία πληγὴ βαθειά, ποὺ μέσα της χώνει ἕνα δηλητηριασμένο μαχαῖρι κάποιος δυστυχισμένος, καθὼς σὲ παρακαλεῖ : «Μὰ δὲν ἔχεις ἐσὺ καρδιά;» Νὰ πετάξω τὴν καρδιά μου... Μὰ τότε μπορεῖ νὰ λέγουμαι ἄνθρωπος;

Νὰ παραβῶ τὸ Καθῆκον μου... Μὰ τότε προδίνω τὸν ὅρκο μου, προδίνω τὴν Ἀποστολή μου... Μὲ ἀργὰ βήματα ξαναγύρισα πίσω, κοντὰ στὶς φυλλωσιὲς ποὺ ἔκρυβε προστατευτικὰ τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι, καὶ μοῦ φάνηκε σὰν ἐγκληματικὴ παραφωνία στὴν ὁμορφιά του, καθὼς τοὺς εἶπα: «Τὶς ταυτότητές σας»...

Τὶς ταυτότητες; Μὰ ἔχει ὁ ἔρωτας ἐπώνυμο, ὄνομα πατρός, πατρίδα, ἡλικία;

Μὰ ἔχει ὁ ἔρωτας ταυτότητα;

Δυὸ ζευγάρια δακρυσμένα μάτια καρφώθηκαν ἐπάνω μου... Κι' ἦταν τὸ βλέμμα αὐτὸ ὅλο φωτιὰ... καὶ πίστη...

«Ναί!» μ' ἀπάντησεν ἐκεῖνος ὕστερα «ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ ζητᾶτε...»

Δὲν βρῆκα τὶ νὰ πῶ... Κι' ἐκεῖνος συνέχισε, σφίγγοντας πιὸ δυνατὰ ἐπάνω του τὴν ἀγάπη του :

«...Μὰ λυπηθῆτε μας, ἂν ἔχετε καρδιά... Μὴν μᾶς προδώσετε...Ἀφῆστε μας

νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι...Ἂν γυρίσουμε πίσω θὰ τὴν παντρέψουν μὲ κάποιο πλούσιο ἔμπορο... Αὔριο ἔχει ὁρισθῆ ὁ γάμος...

Ὁ πλούσιος ἔμπορος ποὺ μὲ τὸ χρῆμα ἐξαγόρασε τὸ κορίτσι αὐτό! Μοῦ φάνηκε σὰν ἕνας ἀπαίσιος δράκοντας!!! Ὅμως ἐγὼ πιὸ δικαίωμα εἶχα νὰ τὸν ἐμποδίσω; Καὶ τοὺς ὡδήγησα στὸ Τμῆμα...Ἀγκαλιασμένοι μπῆκαν στὸ Γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ καὶ δακρυσμένοι ἀκούσανε τὸ κατηγορητήριό τους...

Ὁ ἔρωτας στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου... Δίχως συνήγορο, δίχως δικαίωμα ἐφέσεως, δίχως μάρτυρες κλήθηκε νὰ δικαστῆ... Καὶ καταδικάστηκεν ἀπὸ τοὺς ἀγριεμένους γονεῖς... Καταδικάστηκε σὲ θάνατο...

Πεθαίνουν ὅμως οἱ καρδιές; Πεθαίνει ἡ ἀγάπη; Κι' ἂν τὴν δολοφονήσουμε γιατὶ τάχα νὰ ζοῦμε;

Ὁ Διοικητὴς ἐφάνηκε συγκινημένος... Κάποια ἀνάμνηση τὸν βασάνιζε... Κάποια σκέψη τὸν τυρανοῦσε... Κι' ἐζήτησε ἀναθεώρηση τῆς δίκης... Δυὸ ὧρες ὁλόκληρες προσπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς γονεῖς νὰ μὴν βιαστοῦν νὰ τὴν παντρέψουν, ἀλλὰ νὰ τὸ σκεφτοῦν αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀκόμη λίγο καιρό... Μὰ ἄδικα... Οἱ γονεῖς τῆς νέας ἦταν ἀνένδοτοι... Μὴν περιμένετε δυναμικὲς λύσεις...Ἐκτὸς ἀπὸ συμβουλευτικὸ ρόλο δὲν μποροῦμε νὰ πρωταγωνιστήσουμε σὲ τέτοιες περιπτώσεις... Κι' ὁ Διοικητής μου ἐθεώρησε τὸ ζήτημα κλεισμένο...

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἔκφραση, τὴν πονεμένη ἔκφραση, ποὺ ἀργοσάλευε στοῦ κοριτσιοῦ τὰ γλυκὰ μάτια... Μὲ κύτταξε ὅπως κυττάζει ἕνας ἑτοιμοθάνατος τὸν δολοφόνο του... Ἔμοιαζε σὰν νὰ μὲ καταριέται...

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι λυπημένος καὶ ξαναβγῆκα γιὰ ὑπηρεσία...

Τὄχα ξεχάσει πιὰ αὐτὸ τὸ περιστατικό... Πολλὰ γεγονότα στὴ ζωή μου εἶχαν διώξει μακριὰ ἀπὸ τὴ σκέψη μου τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὰ ὄνειρα... Ἔμεινα ὕστερα σκέτος ἄνθρωπος, ρεαλιστής, ψυχρός, θετικός... Μά, σήμερα τὸ πρωΐ... ξανάζησα αὐτὸ τὸ ὄνειρο... Καὶ πίστεψα πιὸ πολὺ στὴν δύναμη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ποὺ ἔχει ποτιστῆ μὲ κάποιο Ἰδανικό... Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωΐ βρέθηκα στὸ βασιλικὸ Κῆπο μὲ τὴ στολή μου... Ἤμουνα μόνος μου καὶ λίγο λυπημένος... Εἶχα μιὰ μελαγχολία ἀνεξήγητη... Καὶ ἕνα αἴτημα ἀλλαγῆς τυραννοῦσε τὸ εἶναι μου... Κάθησα σ' ἕνα πάγκο ἀπόμερο... Τὰ πουλιὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὰ τραγούδια τους, ἡ μέρα ἦταν δροσερὴ καὶ ὁμορφη...

Πολλοὶ ἦταν οἱ περιπατητὲς στὸν Κῆπο... Κι' ἕνα-ἕνα τὰ παγκάκια γέμιζαν σιγὰ-σιγά...Ἔτσι καὶ τὸ δικό μου καταλήφθηκε ἀπὸ ἕνα ἀπαιτητικὸ ζευγαράκι, ποὺ μὲ ὑπεχρέωσε νὰ στριμωχτῶ σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ μοῦ πῇ μὲ τὴ δική του γλῶσσα ὅτι ἡ παρουσία μου ἦταν περιττή...

Ἔκανα λοιπὸν νὰ φύγω ὅταν τὸ βλέμμα μου ἔπεσε πάνω στὸ βλέμμα του... Καὶ ταράχτηκα λίγο...Ἦταν ὁ νεαρὸς ἀπαγωγεὺς ἐκείνης τῆς Νύχτας καὶ συνώδευε τὴν ἴδια κοπέλλα, τὴν μνηστὴ τοῦ πλούσιου ἔμπορα...

Μοῦ χαμογέλασαν κι' οἱ δυό, τραβήχτηκαν γιὰ νὰ ξανακαθήσω καὶ μοῦπαν: «Μὴν ἔχετε τὴν ἐντύπωση πὼς σᾶς κρατήσαμε κακία... Τὸ ξέρουμε ὅτι δὲν μπορούσατε νὰ κάνετε ἀλλοιῶς. Τὸ καθῆκον σας κάνατε...Ὅπως τὸ καθῆκον μας κάναμε κι' ἐμεῖς ἀπέναντι τῆς καρδιᾶς μας... Παντρευτήκαμε ξέρετε... Καὶ στὰ δικά σας...».

Ναί! Παντρεύτηκαν. Καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι... Καὶ δὲν σκοτίζονται οὔτε γιὰ τὴν διεθνῆ κατάσταση, οὔτε γιὰ τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις τοῦ τόπου μας... Νοιάζονται μονάχα γιὰ τὶς καρδιές τους ποὺ εἶναι ὄμορφες, ἀγνὲς καὶ πλούσιες...

Συγκινημένος, ἀπὸ τοῦτο τὸν σοβαρὸ χῶρο τοῦ περιοδικοῦ, τοὺς στέλνω τὶς εὐχές μου...

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
Σ.Κ.Π.

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ μετάφρασιν κ. Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Σκὸτ καὶ ὁ Σλὶμ, βρίσκονταν καθισμένοι μέσα στὸ περιπολικὸ αὐτοκίνητό τους. Κοντὰ στὰ πόδια του Σκὸτ βρισκόταν στηριγμένο τὸ αὐτόματό του καὶ τὸ ὅπλο μὲ τὶς δακρυγόνες καὶ καπνογόνες σφαῖρες. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν περισσότερο σκυθρωπὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ τὴν ἔκφρασή της τὴν ἔκανε περισσότερο χαρακτηριστικὴ ἀκόμα ἡ ἀστυνομικὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε καὶ τὸ πλατύγυρο—σὰν προσκοπικὸ—καπέλλο.

—Τὸ νὰ πάρουμε τὴν ἐντολὴ νὰ κυνηγήσουμε καὶ νὰ ἐξοντώσουμε αὐτοὺς τοὺς λαθρεμπόρους, ἦταν εὔκολο, εἶπε. Τὸ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε ὅμως δὲν εἶναι τόσο εὔκολο. Θὰ ξαναπᾶνε ὅμως ἀσφαλῶς στὸ μπὰρ τοῦ Ἰταλοῦ. Γι' αὐτὸ ἦταν ἐκεῖ ἐκείνη τὴν μέρα, γιὰ νὰ τὸν πείσουν νὰ δεχθῇ νὰ πουλάῃ μαριχουάνα. Χρησιμοποιοῦν πάντα τὶς παλιὲς συνηθισμένες μεθόδους καταπιέσεως καὶ ἐξαναγκασμοῦ σὲ συνεργασία.

—Μὰ ἐσὺ ἔλεγες πὼς τὸ νὰ πιάσουμε τοὺς λαθρεμπόρους δὲν ἔχει τόση σημασία καὶ πὼς τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ καταφέρουμε νὰ ἀνακαλύψουμε ἐκεῖνον ποὺ διευθύνει ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ποὺ τοὺς δίνει τὸ ναρκωτικό, παρατήρησε ὁ Σλὶμ ποὺ καθόταν στὸ βολάν.

Βρίσκονταν σταματημένοι σὲ ἕνα μικρὸ δρομάκι, καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μπὰρ τοῦ Ἰταλοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ μαύρη λιμουζίνα σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ, καὶ ὁ Σκὸτ καθὼς τὴν εἶδε συνωφρυώθηκε. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κατέβηκαν βιαστικὰ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό τους καί, κόβοντας πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ συστάδα δένδρων, βρέθηκαν στὸ πίσω μέρος τοῦ μπάρ. Ἀπὸ τὰ παράθυρα φαίνονταν μέσα τέσσερις ἄνδρες, ποὺ μιλοῦσαν μὲ τὸν Ἰταλό. Οἱ ἀστυνομικοὶ γλίστρησαν ἀθόρυβα κοντὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ πρόλαβαν νὰ δοῦν τὸν Ἰταλὸ νὰ δίνῃ σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους μία δέσμη χαρτονομίσματα.

—Ἄρχισες νὰ γίνεσαι σοφώτερος, παρετήρησε γελῶντας ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπαιρνε τὰ χρήματα. Κύτταξε τώρα, πούλησε φτηνὰ τὰ πρῶτα ἕξη-ἑπτὰ τσιγάρα σὲ τίποτα νεαροὺς καὶ πές τους ὅτι ὅταν θέλουν κι' ἄλλα, θὰ ἔχῃς νὰ τοὺς δώσῃς. Ὅταν ξανάρθουν, ἀνέβασε τὴν τιμή. Αὐτὰ ποὺ σοῦ δίνω τώρα σοῦ κοστίζουν ἑβδομῆντα δολλάρια καὶ δὲν μπορεῖς νὰ ἔχῃς βέβαια καὶ μεγάλο κέρδος ἐπάνω σ' αὐτά. Μὰ ἡ δεύτερη παρτίδα στοιχίζει τριακόσια δολλάρια καί, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, μπορεῖς νὰ διπλασιάσῃς τὸ κέρδος σου, μεγαλώνοντας τὸν τζίρο τῶν τσιγάρων..

—Καὶ νὰ διπλασιάσῃς καὶ τὴ δουλειὰ τῶν λαθρεμπόρων, εἶπε ἀπότομα ὁ Σκότ, μπαίνοντας μέσα στὴν αἴθουσα, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σλὶμ ζύγωνε πίσω ἀθόρυβα τὸν ὁδηγὸ τῆς μαύρης λιμουζίνας, ποὺ εἶχε μείνει στὴ θέση του. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ λαθρέμπορος τὸν εἶδε στὸν καθρέφτη τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πῆγε νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του, μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Μὲ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ σβέρκο μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του, ὁ Σλὶμ τὸν ἔστειλε νὰ ταξιδέψῃ ἀρκετὴ ὥρα στὸν κόσμο τῶν ὀνείρων.

—Πάει ὁ ἕνας, εἶπε χαμογελαστὰ καὶ γύρισε γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μπάρ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Κάποιος βλαστήμισε.

Ἕνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, ἡ ἠχὼ ἀπὸ τὸν βαρὺ κρότο τοῦ ὅπλου τοῦ Σκὸτ ἀντιλάλησε στοὺς γύρω λόφους. Τρεῖς ἄνδρες πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σὰν νὰ ἐκσφενδονίζονταν ἀπὸ κάποιο πυροβόλο. Ὁ Σλὶμ σήκωσε τὸ ὅπλο του ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμη δυὸ φορές. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους βόγγηξε, τρίκλισε καὶ ξαπλώθηκε χάμω. Οἱ ἄλλοι δυὸ σταμάτησαν ἀμέσως καὶ σήκωσαν ψηλὰ τὰ χέρια.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους βόγγηξε, τρίκλισε καὶ ξαπλώθηκε χάμω. Οἱ ἄλλοι δυὸ σταμάτησαν ἀμέσως καὶ σήκωσαν ψηλὰ τὰ χέρια.

—Μὴν κουνηθῆτε βῆμα, ἂν δὲν θέλετε νὰ πεθάνετε σὰν σκυλιά, φώναξε ἄγρια ὁ Σλίμ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σλὶμ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ποὺ κλαυθμήριζε.

—Πᾶρε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τρέχα στὸ πλησιέστερο τηλέφωνο, διέταξε τὸν Σλίμ ὁ Σκότ. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λεβέντες εἶχε φροντίσει νὰ κόψῃ τὸ τηλέφωνο τοῦ μαγαζιοῦ.

—Μπορεῖς νὰ τοὺς φυλάξῃς μόνος σου; ρώτησε μὲ νευρικότητα ὁ Σλίμ.

—Κᾶνε ὅπως σοῦ λέω, ἀπήντησε ὁ Σκότ. Πὲς νὰ στείλουν τὴν κλοῦβα νὰ τοὺς βάλουμε μέσα. Στάσου μιὰ στιγμή. Προσεχέ τους ὥσπου νὰ τοὺς ψάξω.

Πλησίασε τοὺς λαθρεμπόρους καὶ τοὺς ἔψαξε μὲ ἐπιδεξιότητα. Ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ἑνὸς τράβηξε ἔξω ἕνα σημειωματάριο ντυμένο μὲ κόκκινο δέρμα. Τὸ ξεφύλισε βιαστικὰ καὶ συνωφρυώθηκε.

—Ἐδῶ ἔχουμε ἕναν κατάλογο ὅλων τῶν μαγαζιῶν ποὺ πουλοῦν τὸ ναρκωτικό, εἶπε στὸν Σλίμ. Τοὺς ἔχουμε μαγκώσει γιὰ τὰ καλά. Τρέχα τώρα...

Ὁ Σλὶμ ἔτρεξε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε μὲ πολλὴ ἀπροθυμία. Δὲν ἔβρισκε καθόλου λογικὸ αὐτὸ ποὺ διέτασσε ὁ Σκότ. Γιατὶ τάχα νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν τὸ αὐτοκίνητό τους γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς λαθρεμπόρους στὸ Τμῆμα; Ἢ, γιατὶ νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν τὴ μαύρη λιμουζίνα τῶν κακοποιῶν, ποὺ ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ τοὺς χωροῦσε ὁπωσδήποτε;

—Φαίνεται θἄμαθε πάρα πολλὰ σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σχολεῖο τῶν τζὶ—μὲν κι' ἐγὼ δὲν τὰ καταλαβαίνω, σκέφτηκε μὲ δυνατὴ φωνὴ καθὼς ὁδηγοῦσε μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω εἶναι νὰ γυρίσω πίσω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα.

Βρῆκε ἕνα τηλέφωνο καμμιὰ χιλιάδα μέτρα πιὸ κάτω, ἔδωσε γρήγορα τὴν εἰδοποίηση στὸ τμῆμα καί, ξαναμπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του, γύρισε ὁλοταχῶς

πρὸς τὸ μπάρ. Καθὼς ὅμως πλησίαζε, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ σὰν τρελλή. Ἡ μαύρη λιμουζίνα τῶν κακοποιῶν δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ ἀπ' ἔξω. Ψυχὴ δὲν φαινόταν ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ. Φρενάρισε ἀπότομα μπρὸς στὴν εἴσοδο καί, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἔτρεξε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Στὸ πάτωμα βρισκόταν τὸ ὅπλο τοῦ Σκὸτ καί, λίγο πιὸ πέρα, ὁ Ἰταλὸς καταστηματάρχης κοίτονταν νεκρὸς μὲ μιὰ τρύπα στὸ κεφάλι.

—Σκότ, ἔ, Σκότ...,φώναξε ὁ Σλὶμ σὰν τρελλός.

Τὸ αἷμα εἶχε παγώσει στὶς φλέβες του. Εἶχαν πάρει τὸν Σκότ. Ἡ δολοφονία τοῦ Ἰταλοῦ ἔδειχνε πὼς οἱ κακοποιοὶ θὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ κάπου ἀπρόοπτη βοήθεια. Μὰ τὶ εἶχαν κάνει τὸν Σκότ;

Δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ λύση σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἔδωσε τὴν ἀναφορά του στὸν ταγματάρχη ποὺ ἔφτασε σὲ λίγο καί, γιὰ ἀπάντηση, πῆρε μιὰ σύντομη διαταγὴ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν περιπολία του καὶ νὰ πάψῃ ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Σκότ. Καὶ ὁ Σλὶμ δὲν πρόσεξε ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Διοικητοῦ του, καθὼς αὐτὸς χαιρετοῦσε καὶ ἔκανε μεταβολὴ γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Τὶς μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ὁ πάντα καλόκαρδος καὶ γελαστὸς Σλὶμ ἄλλαξε σὲ ἀφάνταστο σημεῖο. Ἔγινε σκυθρωπός, νευρικὸς καὶ παρακαλοῦσε συνεχῶς νὰ συναντήσῃ μπροστά του κάποιον ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους. Περιπολοῦσε ἀδιάκοπα στὸν δημόσιο δρόμο, ἔχοντας πλάϊ του ἕτοιμα τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ὅπλο του. Δυὸ μέρες πέρασαν χωρὶς ν' ἀκουστῇ τὸ παραμικρὸ νέο ἀπὸ τὸν Σκότ, ἢ νὰ σημειωθῇ κανένα γεγονὸς ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ σχέση μὲ τὴ δράση τῶν λαθρεμπόρων καὶ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Σκότ. Ὁ Σλὶμ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκεφθῇ μιὰ στιγμὴ μήπως τυχὸν ὁ Σκὸτ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ καθῆκον του καὶ εἶχε γίνει μέλος τῆς συμμορίας τῶν λαθρεμπόρων. Μὰ ἔδιωξε ἀμέσως μὲ ἀγανάκτηση τὴ σκέψη αὐτὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του ποὺ εἶχε ἀμφισβητήσει τὴ δύναμη τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φίλου του.

Τὴν Τρίτη τὸ πρωί, καθὼς περιπολοῦσε, εἶδε μιὰ κοῦρσα νὰ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ μπὰρ «Ο ΠΥΡΓΟΣ». Δυὸ ἄνδρες κατέβηκαν καὶ μπῆκαν στὸ μαγαζί. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, καθὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σταματημένος ἐκεῖ κοντὰ παρακολουθῶντας, ἄκουσε μιὰ φωνὴ πόνου ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό. Πιάνοντας σφιχτὰ τὸ περίστροφό του, ὁ Σλὶμ πήδηξε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μπάρ. Τὴν ἄνοιξε μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ καὶ προχώρησε μέσα, μὲ τὸ περίστροφο προτεταμένο. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ, ἕνας μεσόκοπος τύπος, συμπαθητικὸς καὶ καθαρὰ ντυμένος, βρισκόταν καθισμένος καβαλλικευτὰ σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ τὴν πλάτη του γυμνὴ καὶ χτυπημένη. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες στεκόταν ὄρθιος ἀπὸ πίσω του, μὲ ἕναν δερμάτινο βούρδουλα στὸ χέρι. Ὁ ἄλλος, λίγο πιὸ πέρα, κρατοῦσε ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸ δεξὶ χέρι μιᾶς κοπέλλας καὶ τῆς τὸ ἔστριβε πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της.

—Ἀφῆστε τους κάτω, διέταξε ἀπότομα ὁ Σλίμ, καὶ μὴν κινηθῇ κανένας ἀπὸ τοὺς δυό σας, ἄθλιοι. Γκλόρια, ἀπομακρύνσου ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄτιμο, ὥστε νὰ μπορῶ ἐλεύθερα νὰ τοὺς ρίξω, ἂν χρειαστῇ.

Ἡ κοπέλλα, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε περάσει, ὑπήκουσε ἀμέσως. Ὁ Σλὶμ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὶς χειροπέδες.

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἦρθες, Σλίμ, εἶπε μὲ εὐγνωμοσύνη ὁ Πῆτερ Βάρρελ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μάπρ. Ἔβγαζαν τὸ ἄχτι τους ἀπάνω στὴν Γκλόρια καὶ σ' ἐμένα, οἱ παλιάνθρωποι. Μπορεῖς νὰ τοὺς συλλάβῃς, Σλίμ. θὰ καταθέσω ἐγὼ ἐναντίον τους. Προσπάθησαν νὰ μὲ ἐξαναγκάσουν νὰ πουλῶ τσιγάρα μὲ μαριχουάνα. Ἀρνήθηκα καὶ ἦρθαν σήμερα γιὰ νὰ μοῦ δώσουν «ἕνα καλὸ μάθημα». Τὰ παλιοκαθάρματα. Ἀκοῦς νὰ χτυποῦν τὴν κόρη μου...

(Συνεχίζεται)

Τὸ ἔγκλημα τοῦ φοιτητοῦ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. **ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΟ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Η' —

«'Εκεῖνος λοιπόν, ὕστερα ἀπ' τὸ ἔγκλημά του πῆγε στὸν 'Ηγούμενο κάποιου » Μοναστηριοῦ. Τὸν φοβέρισε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸν σκότωνε ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἕνα » πιστοποιητικὸ γάμου. 'Ο 'Ηγούμενος φοβήθηκε καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε...

«'Εγὼ ὅμως δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνω ὅπως ἐκεῖνος ἀκριβῶς. 'Εγὼ εἶχα ὀχτὼ » λίρες ποὺ τὶς βρῆκα στὴ τσάντα τῆς 'Αλίκης. Εἶχα φίλη καὶ τὴ Μαίρη, μιὰ » πωλήτρια σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα γυναικείων εἰδῶν...

«Αὐτὴν θὰ χρησιμοποιοῦσα. "Οπως ἔκανε καὶ κάποιος Μεξικανὸς στὴ «Γαλά- » ζια Τουλίπα» ποὺ ἦταν καὶ κεῖνο τὸ ἔργο «Αὐστηρῶς ἀκατάλληλον»... 'Εγὼ ὅμως » μπῆκα γιατὶ καὶ δῶ ἔδωσα ἕνα γερὸ μπουρμπουὰρ στὸν 'Ελεγκτή. Κι' ὕστερα » κατώρθωσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ μὲ κυνηγοῦσε νὰ μὲ πιάσῃ μόλις » βγῆκα ἀπ' τὴν ἔξοδο...

«Πῆγα λοιπὸν καὶ συνάντησα τὴ Μαίρη τὸ βράδυ ποὺ σκόλαγε. Τῆς εἶπα ὅτι » ἤθελα νὰ κάνω μιὰ φάρσα στοὺς φίλους μου καὶ χρειαζόμουν τὴ βοήθειά της. Θὰ » πηγαίναμε μαζὶ στὸν 'Ηγούμενο ἑνὸς Μοναστηριοῦ, θὰ τοῦ λέγαμε ὅτι εἴμαστε » σφοδρὰ ἐρωτευμένοι κι' ὅτι θέλαμε νὰ μᾶς παντρέψῃ. Γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ ὅμως ἡ » Μαίρη τῆς εἶπα ὅτι θὰ μεταχειριζόταν ἕνα ψευδώνυμο. «'Αλίκη» π.χ. «'Αλίκη Κα- » ρεζῆ» ποὺ θὰ γινόταν «'Αλίκη Λαμπρινοῦ». Κατόπιν θὰ παρουσίαζα τὸ πιστο- » ποιητικὸ τοῦ γάμου μας στοὺς φίλους μου καί... θὰ γελούσαμε...

«'Η Μαίρη δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Στάθηκε ἀδύνατο » νὰ τὴν πείσω καὶ τότε ἀποφάσισα νὰ μεταχειριστῶ τὰ μεγάλα μέσα. Τῆς εἶπα » ὅτι τὴν ἀγαπάω πολύ, ὅτι μιὰ μέρα θὰ τὴν παντρευόμουνα σὰν θἄπαιρνα τὸ πτυ- » χίο μου... Τῆς ἔδωσα συνάμα καὶ τὶς πέντε λίρες ὡς ἔνδειξη τῆς ἀγάπης μου.

«'Η Μαίρη ἦταν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα. "Επαιρνε δυὸ λίρες τὸ μῆνα καὶ οἱ πέντε » τῆς φάνηκαν οὐρανοκατέβατη εὐτυχία. Κοντὰ σ' αὐτές, ἔλαβε στὰ σοβαρὰ καὶ » τὶς διαβεβαιώσεις μου γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ τελικὰ δέχθηκε. Πήγαμε λοιπὸν τὸ » ἴδιο βράδυ, σ' ἕνα μοναστῆρι ποὺ εἶναι πάνω ἀπ' τὴ Κυψέλη. Ζητήσαμε τὸν 'Η- » γούμενο καὶ τοῦ εἴπαμε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας. 'Εκεῖνος ἀρνήθηκε στὴν » ἀρχή, μὰ ὅταν ἐμεῖς ἐπιμείναμε καὶ τοῦ εἴπαμε ὅτι θὰ αὐτοκτονούσαμε ἂν δὲν μᾶς » στεφάνωνε, λύγισε καὶ τελικὰ δέχθηκε.

«—«....Στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ... πῶς σὲ λένε παιδί μου;»

«—«'Αντώνη».

«—«Τὴν δούλη τοῦ Θεοῦ... ἐσένα κοπέλλα μου;»

«—«'Αλίκη»! πρόφθασα ἐγώ!...

«Πήραμε τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου. 'Αντώνης Λαμπρινός, 'Αλίκη Καρεζῆ » ποὺ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της κι' ἔγινε 'Αλίκη Λαμπρινοῦ... 'Η Μαίρη εἶχε » ἀρχίσει τὰ γέλια γιὰ τὴ φάρσα ποὺ παίξαμε στὸν 'Ηγούμενο...

«"Ολα ἦταν ἐν τάξει. 'Αγάπησα τὴν 'Αλίκη καὶ τὴν παντρεύτηκα. Τὴν τρίτη » ἡμέρα τοῦ γάμου μας, ἐκείνη ἔφυγε γιὰ τὴν 'Ελβετία, ἀπ' ὅπου μοῦγραφε τακτικά... » Τὸν γραφικό της χαρακτῆρα θὰ τὸν ἔπαιρνα ἀπ' τὸ ποίημα ποὺ βρῆκα μισοτελειω- » μένο στὴ τσάντα της!!!

«"Ολα αὐτά, ἂν τυχὸν μπερδευόμουνα μὲ τὴν 'Αστυνομία. 'Απεκλείετο ὅμως » τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχα προβλέψει καὶ καταστρώσει ὅλες τὶς ἐνέργειές μου τόσο καλά, » ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μὲ ὑποψιαζόταν ἡ 'Αστυνομία...

***

«Νοίκιασα ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴν 'Ηλιούπολη καὶ μὲ τὶς τρεῖς λίρες πλή-

» ρωσα τρία μηνιάτικα ἐνοίκιο. Κλείστηκα ἐκεῖ μέσα κι' ἄρχισα νὰ γράφω μὲ προ-
» σοχὴ τὰ γράμματα ποὺ μοῦ ἔστελνε δῆθεν ἡ 'Αλίκη ἀπὸ τὴν 'Ελβετία. Ἔκανα
» πολλὴ ὥρα νὰ γράφω μὲ προσοχὴ τὰ ψηφία ἕνα-ἕνα, ὅπως τὰ εἶχε ἐκείνη γραμ-
» μένα στὸ ποίημά της. Πέντε μέρες δὲν ἐβγῆκα καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ
» στὸ διάστημα αὐτὸ ἔγραψα τὰ ὀκτὼ γράμματα...

«Τὴν ἕκτη μέρα πῆγα σ' ἕναν γνωστό μου εἰσαγωγέα ποὺ εἶχε ἀντιπροσωπεῖες
» ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Τοῦ ἐζήτησα ἕνα τηλεγράφημα ποὺ νὰ προήρ-
» χετο ἀπ' τὸ Βερολῖνο καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὸ ἀφήσῃ γιὰ λίγες ἡμέρες.

«Κατόπιν πῆγα σ' ἕναν φίλο μου τσιγκογράφο—χαράκτη καὶ μοῦ ἔφτειαξε
» ἕνα πανόμοιο. Τοῦ εἶπα πὼς ἤθελα νὰ δείξω στὸ κορίτσι μου ὅτι ἔχω σχέσεις μὲ
» μιὰ Γερμανιδούλα ποὺ ἔ-
» φυγε πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὸ
» Βερολῖνο καὶ νὰ τὴν κά-
» νω νὰ ζηλέψῃ. Πῆρα λοι-
» πὸν τὸ κλισὲ καὶ τύπω-
» σα δύο ὅμοια τηλεγρα-
» φήματα. Τὸ ἕνα εἶναι
» στὸ σπίτι μου ἀκόμα,
» μέσα σ' ἕνα μικρὸ κιβώ-
» τιο.

«...Ἔμεινα κλεισμένος συνέχεια στὸ σπιτάκι ποὺ νοίκιασα στὴν 'Ηλιούπολη καὶ τὸ φάντασμα τῆς 'Αλίκης ἐρχόταν καὶ μοὔκανε συντροφιὰ τὰ βράδια...»

«Οἱ τύψεις μέρα μὲ τὴν
» ἡμέρα μεγάλωναν. Ἔ-
» μεινα κλεισμένος συνέ-
» χεια στὸ σπιτάκι ποὺ
» νοίκιασα στὴν 'Ηλιούπο-
» λη καὶ τὸ φάντασμα τῆς
» 'Αλίκης ἐρχόταν καὶ μοὔ-
» κανε συντροφιὰ τὰ βρά-
» δια...

«Εἶχε περάσει ἕνας μῆ-
» νας ἀπὸ τότε ποὺ σκότω-
» σα τὴν 'Αλίκη καὶ δὲν εἶ-
» χα ἔλθει σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμο, μὲ τοὺς φίλους μου, μὲ τοὺς συγγενεῖς μου.
» Ἀγόραζα τακτικὰ ἀπὸ τὸν ἐφημεριδοπώλη ποὺ περνοῦσε ὅλες τὶς πρωῒνὲς καὶ τὶς
» ἀπογευματνὲς ἐφημερίδες καὶ κυττοῦσα νὰ δῶ τίποτα γιὰ τὸ χαμὸ τῆς 'Αλίκης
» καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες τῆς 'Αστυνομίας. Τίποτα ὅμως. Οἱ ἐφημερίδες, ἡ 'Αστυνο-
» μία, ἡ Κοινωνία ὁλόκληρη, ἀγνοοῦσαν τὸ ἔγκλημά μου...

«Πῆρα θάρρος κι' ἄρχισα νὰ κυκλοφορῶ τὶς προχωρημένες νυκτερινὲς ὧρες.
» Κατάφερα νὰ πείσω καὶ τὴ Μαίρη νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιὰ τὰ βράδυα, ὅλη τὴ
» νύχτα πολλὲς φορές...

«Ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὰ κέντρα, ἀποφεύγοντας ὅσο μποροῦσα τὰ κεντρικὰ
» σημεῖα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ξεθάρρεψα πιὸ πολύ. Καὶ κυκλοφοροῦσα τὶς τελευταῖες
» μου εἴκοσι μέρες μέσα στὸν κόσμο χωρὶς καὶ νὰ πολυφοβᾶμαι. Ἄφησα νὰ μεγα-
» λώσῃ πολὺ τὸ μουστάκι μου, καθόμουνα πολλὲς μέρες ἀξύριστος καὶ ντυνόμουνα
» κάτι βρώμικα καὶ κουρελιασμένα ροῦχα, γεμᾶτα λάσπες καὶ ἀσπρισμένα ἀπὸ
» ἀσβέστες... Παρουσιαζόμουνα σὰν ἕνας ἐργάτης οἰκοδομῶν καὶ προσποιόμουνα
» ὅτι κουτσαίνω λίγο...

«Κυκλοφοροῦσα ἔτσι ἄφοβα. Κύτταζα τοὺς 'Αστυνομικοὺς κατάμματα ὅταν
» τύχαινε νὰ συναντηθῶ μαζί τους καὶ εἶχα ὕφος κακομοίρη φτωχοῦ ἐργάτη. Οἱ μέ-

» ρες κυλοῦσαν ἔτσι καὶ ἐπίστευα πιὰ γιὰ καλὰ ὅτι κατέρριψα τὸ παγκόσμιο ρεκόρ.
» Ὅτι εἶχα ἐπιτύχει τὸ τ έ λ ε ι ο ἔ γ κ λ η μ α!!!

«Ὅμως, πόσο εἶχα γελαστῆ... Πόσο ὑποτίμησα τὴν Ἀστυνομία...Ὑποτί-
» μησα τὴν Ἀστυνομία Πόλεων ποὺ τόσα καὶ τόσα θαύματα ἔχει κάνει.

«Εἶχα πιαστῆ στὰ δίχτυα σας, βρισκόμουνα μεταξὺ πέντε Ἀστυνομικῶν καὶ
» γὼ τραγουδοῦσα ἀμέριμνος, τόσο ἠλίθια, καὶ διεκήρυττα ὅτι... οἱ ἀστυνομικοὶ
» εἶναι κορόϊδα!

« Φαίνεται ὅτι ἡ Μαίρη εἶχε βρῆ τὰ γράμματα καὶ τἄχε διαβάσει ὅταν ἐγὼ
» ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπίτι τὰ δυὸ τελευταῖα Κυριακάτικα πρωϊνά. Τὴν ἄφηνα νὰ περι-
» ποιεῖται τὸ σπίτι καὶ 'γὼ ἔβγαινα κι' ἀπολάμβανα τὸν ἥλιο στὴν αὐλή. Ἔτσι ἐξη-
» γεῖται ἡ στάσις της τὶς τελευταῖες ἡμέρες καὶ τὰ γέλια ποὺ ἔκανε μ' ὅλη τὴ καρδιά
» της ὅταν τραγουδῶντας φτάσαμε στὴν Ἀσφάλεια... Μὴν τὴν ἐνοχοποιήσετε ὅμως
» γιὰ τίποτα. Εἶναι μιὰ ἀθῶα κοπέλλα καὶ ἄξιζε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἕνας καθὼς πρέ-
» πει ἄνθρωπος. Μ' ἀγάπησε πολὺ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἡ στάσις της τὶς τελευταῖες
» τοῦτες μέρες ποὺ κατάλαβε ὅτι κάτι τρομερὸ εἶχα κάνει, μὲ κάνουν νὰ πιστεύω ὅτι
» δὲν μ' ἀγαπᾶ πλέον...

«Ἡ δύστυχη... Μοῦδωσε τὴν ἀγάπη της. Πίστεψε στὰ λόγια μου καὶ τώρα
» περιμένει τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτα ποὺ δοκίμασε γιὰ μένα. Θὰ γίνῃ μιὰ δυστυχισμένη
» μητέρα καὶ τὸ παιδί της θὰ βγάλῃ τὰ κόκκαλά μου ἀπ' τὸν τάφο μου ὅταν μεγα-
» λώσῃ καὶ θὰ τὰ κάψῃ, γιὰ ν' ἀποπλύνῃ τὸ αἴσχος ποὺ θὰ δοκιμάζῃ γιὰ μένα...
» Εἶμαι ἕνα τέρας, ἕνας καταχθόνιος κακοῦργος... Δὲν ζητῶ καμμιὰ ἐπιείκεια!...
» Τιμωρῆστε με ὅσο μπορεῖτε περισσότερο... Σκοτῶστε με ἂν μπορεῖτε γιὰ νὰ ἐξι-
» λεωθῶ!...».

Ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο πάνω στὸ τραπέζι κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Νἄταν ἀρά γε ἡ μεταμέλεια; Νὰ ὑπῆρχε μέσα σ' ἐκείνη τὴν πορωμένη συνείδηση ἴχνος γιὰ μετάνοια;

Σηκώθηκαν ὅλοι ἀπ' τὶς θέσεις τους καὶ βγῆκαν στὸ διάδρομο ἀφήνοντας τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο τέρας νὰ παλαίυῃ μὲ τὴν συνείδησή του. Ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τοῦ ποῦν ἔστω κι' ἕναν περήγορο λόγο. Θἄταν ἀνώφελο.....

***

Κόντευαν μεσάνυχτα. Ἕνα χλιαρὸ ἀεράκι ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ μέρος τοῦ πάρκου ἦταν φορτωμένο μὲ ἀρώματα λουλουδιῶν, φέρνοντας μαζί του πνιχτὰ γέλια καὶ χαμηλόφωνες κουβέντες. Τὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια χαίρονταν εὐτυχισμένα τὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα... Πιὸ ἐκεῖ, ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ μονάχα πέρα, μακρυά, στὴ μεγάλη λεωφόρο, τὰ αὐτοκίνητα περνοῦσαν βιαστικὰ μαχαιρώνοντας κάθε τόσο τὸ σκοτάδι μὲ τοὺς προβολεῖς των...

Ἦταν μιὰ γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη νύχτα...

Τὰ κοσμικὰ κέντρα ἄνοιγαν τὶς πόρτες των στοὺς πλούσιους ἄντρες καὶ στὶς ὄμορφες γυναῖκες. Τὰ θεάματα ἔκλειναν...

Ἀπὸ ἕναν κινηματογράφο βγῆκε κυττῶντας γύρω του σὰν ὕποπτος, ἕνας ἔφηβος δέκα-τεσσάρων χρόνων. Κύτταξε φοβισμένα γύρω του, ἔβαλε ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα κι' ἀνασηκώνοντας τὸ γιακᾶ ἔφυγε τρέχοντας...

Ἕνας ἀστυφύλακας προχώρησε πρὸς τὸν Διευθυντὴ τοῦ κινηματογράφου.

Ἕνας ἄλλος ἔφηβος εἶχε σταματήσει στὴν εἴσοδο. Κυττοῦσε κάτι πελώριες εἰκόνες ποὺ παρίσταιναν διάφορες ἀνθρώπινες σκηνές. Μία παρίστανε ἕναν ἄνδρα ριγμένον στὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ μιᾶς γυναίκας πεσμένης κάτω. Τὰ χείλη τους ἦταν κολλημένα ὅπως καὶ τὰ σώματά τους... Τὸ φουστάνι τῆς γυναίκας εἶχε σηκωθῆ ψηλὰ καὶ ἄφηνε ἀκάλυπτες τὶς προκλητικὲς γραμμὲς της σ' ὅλη τὴν ἔκτασή τους. Καὶ κάτι ἄλλο εἶχε ἐπινοήσει ἡ φαντασία τοῦ φτηνοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ κερδοσκό-

που ἐπιχειρηματία. Ἦταν μία λεπτομέρεια ποὺ ὅτι ὥρα κι' ἂν κυττάξῃ κανεὶς στὶς ρεκλάμες τῶν «λαϊκῶν» κινηματογράφων, θὰ τὴν δῇ πιὸ καλὰ ἀπ' ὅτι θὰ τὴν διάβαζε...

Μιὰ ἄλλη τεραστίων διαστάσεων εἰκόνα παρίστανε δυὸ γερούς ἄνδρες ποὺ κρατοῦσαν τὰ πιστόλια ἕτοιμοι γιὰ σκοτωμό. Ἀνάμεσα καὶ στοὺς δυό, μιὰ γυναίκα ὁλόγυμνη σχεδὸν ποὺ κάπνιζε... Τὰ στήθη της ἀκάλυπτα, τὸ ὕφος της προκλητικὸ πέραν τοῦ νοητοῦ στὶς περιπτώσεις αὐτές... Κι' ἀπὸ κάτω ἕνας τεράστιος τίτλος μὲ κόκκινα γράμματα: «Αὐστηρῶς ἀκατάλληλον»... Τί τὸ ἀκαταλληλότερο νὰ περιεῖχε ἄρα γε ἡ ταινία αὐτὴ ἀπ' ὅτι παρουσίαζε στὴ προθήκη; Ἕνας ἀργόσχολος ποὺ κυττοῦσε τὶς εἰκόνες αὐτές, ἀκούστηκε νὰ ψιθυρίζῃ : «Ὅλα τὰ καταστήματα ἔχουν » μιὰ βιτρίνα ποὺ τὴ περιποιοῦνται ὅσο μποροῦν. Καμμιὰ φορὰ οἱ καλοί μας κατα- » στηματάρχαι μεγαλοποιοῦν στὴ βιτρίνα τὰ ἐμπορεύματά τους. Τὰ παρουσιάζουν » ὅσο μποροῦν πιὸ ὄμορφα πιὸ φτηνά...

«Μπαίνεις μέσα καὶ βλέπεις τὸ πραγματικὸ εἶδος. Καὶ διαπιστώνεις τότε » ὅτι σὲ γέλασαν. Ὅτι ἔπαιξαν μιὰ μικρὴ ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀπάτη εἰς βάρος σου... » Μιὰ ἐπικίνδυνη καὶ καταχθόνια φάρσα...

«Κι' ὁ κινηματογράφος εἶναι ἕνα κατάστημα, μία ἐπιχείρηση... Οἱ καλοί » μας ἰδιοκτῆται θέλουν νὰ κερδίσουν ὅλο καὶ πιὸ πολλά... πολὺ περισσότερα!... » Πανανθρώπινη ἀδυναμία ὅλων μας βλέπετε...

«Ὅταν λοιπὸν ἡ ταινία εἶναι ἀκατάλληλη, βάζουν στὴν προθήκη τους τὶς » πιὸ ἀκατάλληλες σκηνές. Κεῖνες ποὺ δὲν πρέπει νὰ δοῦν αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους » ἔγινε ἡ ἀπαγόρευση... Καμμιὰ φορὰ βάζουν ἀκόμα πιὸ τολμηρότερες!

«Βάζουν τέτοιες σκηνὲς πού, οὔτε κὰν περιέχονται στὴ ταινία!!! Ἡ βι- » τρίνα βλέπετε...».

Νύχτα ἀνοιξιάτικη!...Ὅμοια μὲ τὴ χθεσινή, μὲ τὴ προχθεσινή...

Μόνο ποὺ τὴ νύχτα αὐτή, ἕνα συνταρακτικὸ ἔγκλημα ἦλθε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος...

Γυρίζω μιὰ ὥρα περίπου στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ κατηγορούμενος ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του. Ἄκουσα ὅλη τὴν ὁμολογία του καὶ ὁ νοῦς μου γιόμισε μὲ χίλιες σκέψεις ποὺ ζητᾶνε στὸ φτωχό μου μυαλὸ νὰ βροῦν τὴ λύση τους... Προσπαθῶ νὰ τὶς διώξω, νὰ τὶς πείσω ὅτι μοῦ γέννησαν ζητήματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ βροῦν εὔκολα τὴ λύση τους... Μὰ αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ μὲ βασανίζουν... Μήπως θέλουν νὰ τοὺς ὁμολογήσω καὶ γὼ τὴν ἀδυναμία μου, νὰ ἐκφέρω μετὰ βεβαιότητος τὴν τάδε γνώμη ἢ τὴ δεῖνα; Ἂν τὴν ἐπιζητοῦν, τὴν ἔχουν: Ὄ χ ι! Δ ὲ ν μ π ο ρ ῶ!...

Πέρασα μηχανικὰ ἔξω ἀπ' τοὺς κινηματογράφους ποὺ ἔκλειναν καὶ τὰ κοσμικὰ κέντρα ποὺ ἄνοιγαν καὶ ἄκουσα κεῖνον ποὺ μονολογοῦσε. Τὸν ἄφησα νὰ μολογῇ κι' ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶπα πάρα πάνω καὶ τώρα, νά! Στρίβω ἕνα ἐρημικὸ δρομάκι γιὰ νὰ πάω σπίτι μου καὶ νὰ πλαγιάσω... Ὅλα ἡσυχάζουν ἐδῶ... Εἶναι μιὰ ἥσυχη γειτονιά, μεγάλη, ἀπέραντη... Στὰ σπίτια σβυσμένα τὰ φῶτα... Κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου πολλοὶ ἄνθρωποι...

Κάτι λίγοι ἀγρυπνοῦν. Αὐτοὶ βγῆκαν ἀπὸ μερικὰ σπίτια ποὺ ποτὲ δὲν σβύνει τὸ φῶς, ποὺ πάντοτε διημερεύουν καὶ διανυκτερεύουν...

Εἶναι πάντοτε ἀνοιχτὲς οἱ πόρτες των καὶ μπορεῖς νὰ μπῇς ἄφοβα σ' αὐτὰ καὶ νὰ πῇς τὸν πόνο σου στοὺς ἀνθρώπους ποὺ γιὰ σένα ἀγρυπνοῦν καὶ ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ σ' ἀκούσουν, νὰ σοῦ ποῦν τὶ θὰ κάμῃς, νὰ σὲ βοηθήσουν. Νὰ σὲ προστατεύσουν καὶ νὰ σὲ διαβεβαιώσουν ὅτι μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ἥσυχος...

Νὰ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Εἶναι κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό σου καὶ ἄλλοτε τουρτουρίζει ἀπ' τὸ κρῦο, ἄλλοτε ἀνάβει ἀπ' τὴ λαύρα... Μὰ πάντοτε κάνει ἐκεῖνο ποὺ πρέπει...Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἡσυχία... Α ὐ τ ό ς, εἶναι Ἐ κ ε ῖ ν ο ς ποὺ

σοῦ εἶπε νὰ ἐμπιστευθῇς σ' αὐτὸν τὸ εἶναι σου. Ὅλα σου τ' ἀγαθά! Νὰ δῇς τὰ ὄνειρά σου ἔτσι, νηφάλιος, ἀτάραχος... Αὐτὸς σὲ φροντίζει! Μὰ καὶ σύ, βοήθησέ τον λίγο στὸ ἔργο του. Πές του τί τὸ κακὸ βλέπεις, τί τὸ ἄσχημο ἀκοῦς...

Σ' αὐτά, ἔχεις Ἠθικὴ ὑποχρέωση...

Μὰ καὶ ἂν σὲ ρωτήσῃ αὐτὸς τίποτα, πές του το. Μὴ τὸ κρύβεις!

Κάνεις ἔτσι κακὸ καὶ στὸν ἑαυτό σου καὶ στοὺς ἄλλους...

Λύτὸςθὰ βρῇ καὶ μόνος του αὐτὸ ποὺ ζητᾷ. Τὸ βρίσκει τὶς περισσότερες φορὲς πολὺ γρήγορα, ἔτσι ποὺ προκαλεῖ τὸν ἀβίαστο θαυμασμό σου καὶ ἀποσπᾷ τὰ συγχαρητήριά σου... Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἴσως, ὡς που νὰ τὸ βρῇ νὰ κουραστῇ πολύ, νὰ λαχανιάσῃ. Ἴσως στὸ διάστημα ποὺ ἐκεῖνος ἀγωνίζεται νὰ τὸ βρῇ μόνος του, ὁ ἄλλος, αὐτὸς γιὰ τὸ ὁποῖον ψάχνει... ἴσως ν' ἀποτελειώσῃ τὸ κακὸ ποὺ ἄρχισε.Καὶ θὰ τὸν βρῇ ἀργὰ πλέον, «κατόπιν ἑορτῆς» ποὺ λέει καὶ τὸ γνωμικό...

Γι' αὐτό, πάντοτε νὰ τὸν βοηθᾶς σ' ὅτι γνωρίζεις... σ' ὅτι μπορεῖς...

***

5 Μαρτίου 1955

Τούτη ἡ μέρα ξημέρωσε γελαστή. Γελάει ὅλη ἡ πλάση ποὺ δεσπόζει ὁ Ὑμηττὸς καὶ ἡ Πάρνηθα, ἡ Πεντέλη καὶ ὁ Αἰγάλεω...

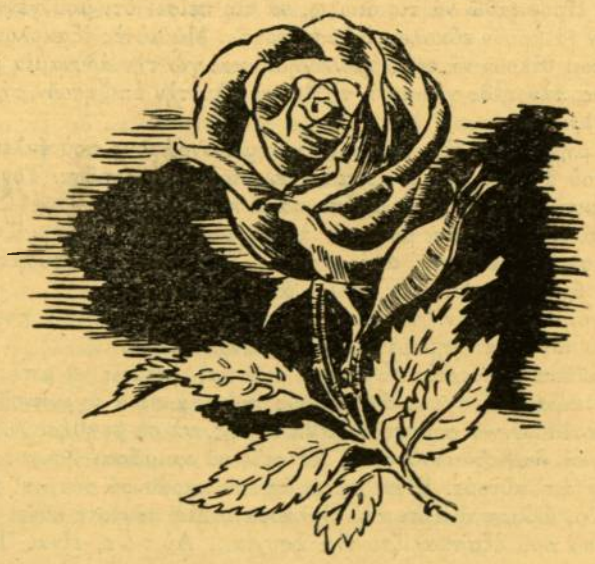
Ἀπ' ὅλες τὶς φωνές, πιὸ πολὺ κυριαρχοῦν οἱ φωνὲς τῶν ἐφημεριδοπωλῶν: «Ὁμολογία τοῦ δολοφόνου...» «Ὁ κακοῦργος ὡμολόγησε!...».

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις ἀνοίγουν τὶς ἐφημερίδες οἱ πρωϊνοὶ διαβάτες. Βυθίζουν τὰ πρόσωπά τους καὶ στέκουν καρφωμένοι στὸ πεζοδρόμιο διαβάζοντας μ' ἄπληστα μάτια. Μιὰ τεράστια φωτογραφία τοῦ Λαμπρινοῦ, μιὰ ἄλλη τοῦ θύματος δίπλα του... Κι' ἀπὸ κάτω, πλήρης περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματος ποὺ φθάνει στὴ δεύτερη καὶ στὴ τρίτη σελίδα...

Δυὸ νεαροὶ γυμνασιόπαιδες βαστοῦν μιὰν ἐφημερίδα καὶ κάνουν διάφορα σχόλια...

Δὲν ἄκουσα τί ἔλεγαν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ ἀστ/κες, Πανάϊκος Κ., Καργάκος Θ., Νιονιόπουλος Δ., Καρακατσάνης Π., Γρομητσάρης Π., Λουζίνας Σπ., καὶ Κυρμπιζάκης Εὐτύχ.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἡ ἀστυφύλαξ Σαραντοπούλου 'Ελισσάβετ ἀπὸ 31-7-55, ἐπομένην τοῦ θανάτου της.

'Απελύθη τοῦ 'Αστυν. Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας ὁ ἀστυφ. Ράϊκος Χρ.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχ/κος ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Παπαριστείδης Εὐθύμιος ὡς κεκτημένος τὰ πρὸς τοῦτο νόμιμα προσόντα.

'Επίσης δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχ/κος ὁ ἀστυφύλαξ Κρητικὸς Κων., διότι οὗτος σοβαρῶς κατ' ἐπανάληψιν συνήργησεν εἰς ἐξιχνιάσεις καὶ ἀνακαλύψεις σοβαρῶν ἀδικημάτων καὶ διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς ἄλλου ἀτόμου ἐν κινδύνῳ διατελοῦντος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί :

1. 'Υλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Υπαστ. Α' Πετρετῆν Κων. διότι ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐπέτυχεν μετ' ἄλλων ἀστυνομικῶν τὴν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου τῆς ληστείας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ 60 κατάστημα Χ. Μπιτζάνη.

2. α) 'Υλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Υπαστ. Α' Ταραβήραν Δημ., ἀρχιφ. Σάββαν 'Αντ. καὶ ἀστυφύλακας Λυμπέρην 'Αθανάσιον καὶ Βοῦρον Τριαντ., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν ἐπέτυχον ἐντὸς ἐλαχίστου χρον. διαστήματος τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν διαπραχθείσης ληστείας εἰς βάρος τοῦ Βάρναλη Δημ.

καὶ β) 'Υλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀνθ/μον Παπουτσῆν Δημ. καὶ ἀστυφύλακας Καλατζῆν Βίκτωρα, Φραγκᾶν Νικ., Πατικάκην 'Ιωάν., Παχύγιαννην 'Αρ., καὶ 'Αγγελόπουλον Γεωργ., διότι οὗτοι λαβόντες μέρος κατὰ τὴν σύλληψιν τῶν ὡς ἄνω δραστῶν, οἵτινες προέβαλον σοβαρὰν ἀντίστασιν ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὴν ψυχραιμίαν καὶ ἐνεργητικότητα, συντελέσαντες τὰ μέγιστα εἰς τὴν τελικὴν ἐπίτευξιν τῆς συλλήψεως.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υφυπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης ἀπενεμήθη εἰς τὸν 'Υπαστ. Α' Παπαϊωάννου Κωνστ. τὸ μετάλλιον 'Εθν. 'Αντιστάσεως διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας του, εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὸ γραφεῖον Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ποὺ γράφει καὶ ἐπιμελεῖται τὰ προγράμματα τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς 'Αστυνομίας, κατακλύζεται καθημερινῶς ἀπὸ πολυαρίθμους ἐνθουσιώδεις ἐπιστολὰς ἀκροατῶν

τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, οἵτινες ἐκδηλώνουν παντοιοτρόπως τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν ἀρίστην ἐπιμέλειαν τῶν ἐκπομπῶν, τὰς ὁποίας θεωροῦν ἐκλεκτὰς καὶ πλουσίας ἀπὸ πᾶσαν πλευράν.

Ἰδιαιτέρως ὑπογραμμίζεται ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὰς τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τοῦ θεάτρου ὅπως τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη, τοῦ Κώστα Χατζηχρήστου, τοῦ Σταυρίδη, τοῦ Μίμη Φωτοπούλου κ.ἄ.

Ἐπίσης χαρακτηρίζεται ὡς μεγίστη ἐπιτυχία ἡ προσφορὰ καὶ συμμετοχὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ τραγουδιοῦ ὅπως τῆς Βλαχοπούλου, τῆς Μπελίντας, τῆς Νινῆς Ζαχά, τῆς Ἐλίζα Μαρέλλη, τῆς Ἔρρη Βάσση, τῆς Κουρούκλη, τῆς Μελάγια, τῆς Κυριακίδου, τῆς Βέμπο, τοῦ Πιέρρο Λοβάττι, τοῦ Μαρούδα, τοῦ Πολυμέρη, τοῦ Γούναρη, τοῦ Μανιατάκη, τοῦ Κατσούρη, τοῦ Πατέτσου καὶ δεκάδων ἄλλων διασήμων ἑλλήνων τραγουδιστῶν.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 27 Ἰουλίου 1955 μαγνητοφωνήθηκεν, μὲ τὴν πολύτιμον τεχνικὴν συνδρομὴν τοῦ κ. Πορετσιάνου, ἀπὸ ἕνα ψυχαγωγικὸ ἀπόγευμα τῶν δοκίμων τῆς Σχολῆς, εἰς τὸ προαύλιον ταύτης.

Κατ' αὐτὴν ἔλαβαν μέρος ἐκλεκτοὶ καλλιτέχναι ὅπως ἡ Ἔρρη Βάσση, μὲ τὸν γνωστὸν πιανίστα Ἄκη Λυμούρη, τὸ τρίο Μπελκάντο, ὁ ἀστυφύλαξ Φελώνης σὲ δημοτικὰ τραγούδια κ.ἄ. Συμμετεῖχεν ἐπίσης καὶ ὁλόκληρος ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχιμουσικοῦ κ. Σ. Δουκάκη. Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ἄριστα ὁ καλλιτέχνης τῆς πρόζας καὶ τακτικὸς συνεργάτης τῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας κ. Τάσσος Γκούβας, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μουσικοῦ προγράμματος ἀπήγγειλε δραματικὸν ποίημα ἰδικῆς του συνθέσεως.

***

Κατὰ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 3ης Αὐγούστου 1955, συμμετεῖχεν ὁ διάσημος τραγουδιστὴς κ. Ζὼρζ Γκετταρύ, ἄρτι ἀφιχθεὶς εἰς Ἑλλάδα. Ὁ κ. Γκετταρὺ εἶχεν τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃ μίαν μακρὰν καλλιτεχνικὴν συνέντευξιν εἰδικῶς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἐγκαινιάζων οὕτω τὸ πρῶτον τὰς δημοσίας ἐν Ἑλλάδι ἐμφανίσεις του ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας, γεγονὸς ὅπερ ἐθεωρήθη ὡς ἡ μεγαλυτέρα ραδιοφωνικὴ ἐπιτυχία διὰ τὸν Σταθμὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Μετὰ ἀπὸ ἕνα πνευματώδη διάλογον μὲ τὸν ἐπίσης συμμετασχόντα εἰς τὴν ἐκπομπήν μας κ. Γιῶργον Οἰκονομίδην, ὁ κ. Γκετταρὺ ἀφιέρωσε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων δύο μεγάλας μουσικὰς ἐπιτυχίας, αἵτινες ἠκούσθησαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δεδομένου ὅτι δὲν ἔχουσι κυκλοφορήσει εἰς δίσκους εἰς οὐδεμίαν χώραν τοῦ Κόσμου. Πρόκειται διὰ δύο νέα γαλλικὰ τραγούδια του, τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτον θὰ τραγουδήσῃ εἰς τὴν ταινίαν τὴν ὁποίαν γυρίζει ἐνταῦθα. Μετὰ τὸν κ. Γκετταρὺ καὶ τὸν κ. Οἰκονομίδη συμμετεῖχεν καὶ ὁ Μίμης Φωτόπουλος σ' ἕνα σπαρταριστὸ ἀστυνομικὸ πεντάλεπτον. Ἐτραγούδησεν ἐπίσης καὶ ἡ μεγάλη Βεντέττα τῆς Πατρίδος μας, ἡ γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη Μπελίντα, ἕνα τραγούδι της ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη κυκλοφορήσῃ εἰς δίσκους.

Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε ὁ καλλιτέχνης τῆς πρόζας Τάσσος Γκούβας μ' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Ηλό, μὲ τίτλο «Ἀκοῦτε τὴ φωνή μας! Σᾶς ἀγαπᾶμε!»

(Κομφερασιὲ ὁ Μίμης Φραγκιαδάκης. Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς).

—Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προγράμματος πολυάριθμοι ἀκροαταὶ τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων διὰ τηλεφωνημάτων τους πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς συνεχάρησαν τοῦτον διὰ τὴν μεγαλειώδη ἐπιτυχίαν τῆς ἐκπομπῆς.

ΙΑ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν 30ὴν 'Ιουλίου ἐ.ἔ. ἔγινεν ἐν Πειραιεῖ σεμνὴ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει τοῦ ΙΑ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς καὶ τοῦ ΙΑ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας εἰς τὸ νέον τριώροφον οἴκημα τῆς ὁδοῦ Γρανικοῦ, ἀριθ. 4.

'Η τελετὴ ἤρχισεν εἰς τὰς 11.30 μὲ ἁγιασμόν, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν ὁ ἐξοχώτατος 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Λεονταρίτης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν κ. Κόκκινος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Γεωργίου καὶ Πολιτόπουλος, οἱ Διευθυνταὶ τῶν 'Υποδιευθύνσεων 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Ρακιντζῆς καὶ Κορωνάκος, οἱ 'Αστυν. Διευθυνταὶ κ.κ. 'Αναγνωστόπουλος, 'Αναστασίου, Κορναράκης καὶ Παπανικολάου, ὁ Δ/τὴς τοῦ ΙΑ' Τμήματος κ. Κουτρούλης Γεώργιος, καὶ πολλοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ ἰδιῶται τῆς περιφερείας.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἁγιασμοῦ προσεφώνησεν τοὺς παρισταμένους ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Πολιτόπουλος, ὅστις ηὐχαρίστησε τὸν 'Εξοχώτατον 'Υφυπουργὸν τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Καλαντζῆν ὡς καὶ τὸν 'Αρχηγὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Λεονταρίτην, διὰ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον των ὡς πρὸς τὴν ὅσον ἔνεστι ἀνετωτέραν διαμονὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς κτίρια πληροῦντα τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας. 'Ετόνισεν τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνεται ὁ κατάκοπος ἀστυνομικός, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὸν μόχθον καὶ τὸ ἐπίπονον τῆς ὑπηρεσίας του, καταλύει εἰς κτίρια πληροῦντα στοιχειώδεις ἀνέσεις συγχρόνου ζωῆς.

'Ανταπήντησεν ὁ κ. 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν ὅστις μὲ φωνὴν παλλομένην συνεχάρη τὸν 'Αστυν. Διευθυντὴν Πειραιῶς κ. Πολιτόπουλον. 'Ακολούθως ἐτόνισεν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως ὡς καὶ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ διὰ τὰ ζητήματα ἅτινα ἀπασχολοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν καὶ τῆς στεγάσεως ὑπὸ ὑγιεινὰς καὶ ἀνέτους συνθήκας. «'Η 'Αστυνομία Πόλεων, κατέληξεν ὁ κ. 'Υφυπουργός, ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα πέριξ τοῦ ὁποίου κινοῦμαι, ἀφ' ὅτου ἐκλήθην ν' ἀναλάβω τὴν διαχείρισιν τῶν ζητημάτων τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, καὶ ἔταξα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν θεραπείαν τῶν δεινῶν της καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐξύψωσίν της...»

Τοὺς λόγους τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ ἐκάλυψαν ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα. 'Ακολούθως προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά.

Τὸ νέον κτίριον τοῦ ΙΑ' Τμήματος Πειραιῶς πληροῖ ὅλους τοὺς ὅρους μιᾶς ἄνετης καὶ σύγχρονης διαβιώσεως. Κι' αὐτό, διότι διαθέτει εὐρύχωρα λουτρά, κεντρικὴ θέρμανση καὶ πλῆρες σύγχρονον σύστημα ἀποχετεύσεως καὶ ὑδρεύσεως. Τὰ γραφεῖα του εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρα καὶ περιποιημένα. Οἱ θάλαμοι ἐξασφαλίζουν μὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸν ἄφθονο ἀερισμὸ καὶ φωτισμό, μίαν ἄνετη καὶ ὑγιεινὴ παραμονή.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.